

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΞ ΔΙ!

Αρ. 38
210

1930

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β

ΤΗΛ. 58-67

ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΣΑΡΙΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. — ΛΑΜΠΕΣ (ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΑΙ)
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ. — ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Κατασκευασμένη ειδικώς δια Κυρίας και Βρέφη, λεπτύνει την επιδερμίδα και έχει άρωμα Τριανταφύλλου. Πωλείται εις τὰ καλύτερα φαρμακεία και Μυροπολεία.
Χονδρική και λιανική πώλησις.
ΣΤΥΛ. ΜΠΑΧΑΡΙΑΣ, Σταδίου 23, Αθήναι

CASTROL MOTOR OILS

(Τὸ Μηχανέλαιον τῆς μενᾶλης ὑποδόσεως καὶ ἀντοχῆς)
Ὅταν χρησιμοποιήτε εἰς τὴν μηχανὴν σας τὸ Μηχανέλαιον

CASTROL

ἐπιτυγχάνετε τὴν ΟΡΘΗΝ ΛΙΠΑΝΣΙΝ ΤΗΣ, ἡ ὁποία σημαίνει ΟΛΙΓΩ-
ΤΕΡΑ ΕΞΟΔΑ.

ΕΛΑΤΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΦΘΩΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΙΒΗΣ
(Ἀλλὰ δὲ οἰκονομίαν ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐπισκευῶν).
ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΕΛΑΙΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ ΚΑΥΣΙΜΟΥ ΥΛΗΣ

CASTROL

Εἶνε τὸ μηχανέλαιον τὸ ὁποῖον ἐγγνᾶται διὰ τὴν ἄριαν καὶ κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ κινητήρος σας καὶ τὴν διατήρησιν αὐτοῦ εἰς ἀρίστην πάντοτε κατάστασιν.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὴν ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩ-
ΠΕΙΑΝ, ὁδὸς Κοραῆ 5, Αἰθῶνα τηλ. 64-53.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 38 (210)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 3.00

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΣΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.

Έν Αιγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Έν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Έν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φέλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497

NEW YORK, CITY

Όπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ἄν κατὰ τὴν προχθεσινὴν πυρκαϊάν τοῦ Πειραιῶς φεσούσε δυτικὸς ἄνεμος, θὰ ἐκίχονταν ἡ μισὴ πόλις! Τὸ βεβαίον οἱ εἰδικοί, τὸ ξέρουν καλὰ καὶ Ἀρχαί. Αἱ ἀποθῆκαι τῶν Ἑταιρειῶν «Στάνταρ», «Σέλ» καὶ «Σκορπέλ» θὰ ἐτινάσσοντο στὸν ἀέρα! Τενεκέδες πετρελαίου θὰ ἐξεσφενδονίζοντο ἀλεγεινῶς στὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ Πειραιῶς καὶ θὰ μετέδιδαν παντοῦ τὸ πυρ!... Τί πρέπει νὰ γίνη λοιπὸν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τεραστίου αὐτοῦ κινδύνου; Νὰ μεταφερθῶν ἡ ἀποθήκη τῶν Ἑταιρειῶν αὐτῶν εἰς ἄλλο μέρος. Θὰ μεταφερθῶν ἔμω; Θὰ ἐνδιαφερθῇ κανένας σχετικῶς; Θὰ συγκινηθῶν οἱ ἀρμόδιοι, αἱ Ἀρχαί, τὸ Κράτος; Δὲν βαρύνεσθε...

Στὸν τόπον αὐτὸ συγκινουμένω καὶ λαμβάνουμε μέτρα ἀφοῦ πάθουμε τὴν συμφορὰ. Κατόπιν ἐορτῆς δολοφονίας...
.....
Ἡ ΜΙΣ ΥΦΗΛΙΟΣ
Οἱ ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ πονηροί ὅπως φαίνεται Βραζιλιανοί, στὴν ἐκλογὴ τῆς «Μίς Ὑψηλίου» ἐμψήφισαν τὸν παπὰ τῆς ἐλληνικῆς παρομίας καὶ εὐλόγησαν πρῶτα τὰ γένηα τους. Ἐταῖ ἐδιέλεξαν ὡς «μῆς Ὑψηλίου» τὴν συμπατριώτιδά τους «μῆς Βραζιλίαν». Δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον βέβαια ἡ «μῆς Βραζιλία» νὰ εἶνε ὁρατοτάτη, ἀλλὰ ἀπὸ ἀδρότητα τουλάχιστον πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς Ἑδρώτης τὰς ὁποίας νουθέλησαν ὡς τὸ μακρονόον Ριον—Γανέριον, θὰ ἔπρεπε οἱ Βραζιλιανοί νὰ βραβεύσουν συγχρόνως μὲ αὐτὴν καὶ μιὰ ἀπὸ τῆς Ἑδρωτικῆς ἐμορφίης, ὅπως δηλαδὴ ἔγινε πέρσι στὸ Γκάλβιστον, ὅπου μαζὺ μὲ τὴν Ἀμερικανίδα ἐβραβεύθη καὶ ἡ «μῆς Ἀδύτεια». Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄλλων στὸ Ριον—Γανέριον ἐναρμόνισαν καὶ ὅλες ἡ προσπάθειες τοῦ κ. Μωρίς ντὲ Βαλέρ πρὸς ἀνάδειξιν ὡς «μῆς Ὑψηλίου» τῆς προστατευομένης του «μῆς Βέλγιον». Ἐταῖ ἔγινε καὶ αὐτὸς Μωρίς... σὰ ν Β α λ έ ρ !...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

—Τί κάνουν ἡ ἄλλες Μῆς μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὡς «Μῆς Ὑψηλίου» τῆς «Μῆς Βραζιλίας»;
—Κοντεύουν νὰ παύσουν ἀπὸ τῆ... Ραζὶ ἡ λείαν τους!...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΕΝΑ... ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΦΟΡΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ποὺ διακρίνονται γὰρ τὰ μαργαριτάρια τους, πρέπει νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ τὸ κάτωθι πιστοποιητικὸν, χρονολογούμενον ἀπὸ τοῦ 1914.

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ὁ δικητικὸς ἐπίτροπος Καστανέας Σάμου.

Ἐν Καστανέᾳ ἀρ. 55.

Πιστοποιῶ ὅτι ὁ στρατηγὸς Κ... δευμότης Καστανέας εἶνε ὁρφανὸς πατὴρ καὶ μητὴρ καὶ προσέτι μονογενὴς ἄρρεν τῆς πατριωτικῆς του οἰκογενίας καὶ προστάτης δυὸ ἀνηλίκων καὶ ἀγάμων θυλῶν ἀδελφῶν τῆς συζύγου δὲ καὶ τριῶν τέκνων του.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀνάστατ' ἡ πρωτεύουσα! Συγκινήσεις, χτυποκάρδια, τηλεφωνήματα, συνεντεύξεις, διαλέξεις. Τί συμβαίνει; Δὲν συμβαίνει τίποτε, ἀναγνώστα, ἢ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ παραθερίζοντες ἀρχίζουν νὰ ἐπιπλέωνται ἀπὸ τὴς ἐξοχῆς καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαρχίης.

—Καθημερινῶς τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἀκτοπλοΐας ξεφορτώνουν στὸν Πειραιᾶ καραβάνια ὀλλόκληρα παραθεριστῶν. Καὶ ὅμως ἡ ζέστος ἐξακολουθοῦν ἀκόμα, πολὺ μεγαλύτερες ἀλλοτρίως ἀπὸ τὴς ζέστες τοῦ Αὐγούστου.

—Οἱ κεντρικοὶ κινηματογράφοι ἐτοιμάζονται ν' ἀνοίξουν ἐν τῷ ὀλίγων ἡμερῶν τῆς πύλας. Σιγὰ-σιγὰ, καθαρίζονται, ἀνακαινίζονται...

—Ἄς ἐτοιμαστοῦν λοιπὸν καὶ οἱ θυμασταὶ τῆς Μπίλλυ Ντόβ, τῆς Πίκορντ, τοῦ Νοβάρρο καὶ τοῦ Φαίριμπανκ.

—Τὰ πρῶτα χρονογράφημα, λιγὸς σὰ φρονιματάρια, θυμασταῖα, ποδοῦλαν δελεάζοντες στὴς βιτρίνες τῶν ἀθηναϊκῶν ἀνθοπωλείων.

—Μεταξὺ τῶν ἀγῶν τῆς ἀντικειμενικῆς, τὰ ὁποία ἐκτίθενται στὴν ἀστυνομικὴν φυλακὴν κατ' αὐτὴν τῆς ἐκτέλει.

—Τὰ καὶ ἕνα... μεταξὺ τῶν ἄλλων...
—Φαίνεται πὺς κάποιοι παπᾶς τὸ ἔχρως μέσα σ' ἕνα ταξί, τοῦ ὁποίου ὁ σωφὸς, μὴ ξέροντας τί νὰ τὸ κάνει, τὸ παρέδωσε στὸ ταξί.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Ἑμπορίου, ποὺ δημοσιεύθηκε πρὸ μηνὸς, κατὰ τὸν περασμένον χρόνον κατηλωθήσαν στὴς Ἡ. Π. Ἀλφίτες τῆς Ἀμερικῆς 150.000.000.000 σιγαρέττα, ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ 150 ἑκατομ. κλά καπνοῦ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Ἐπιστολὲς ποιητικῆς, ἐπιστολὲς ἐξομνητικῆς, ἐπιστολὲς... φλογερῆς, ἐπιστολὲς ἐρωτικῆς... ἐπιστολὲς πενιγρῆς καὶ ἔμμετρες, προτάσεις γάμου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΓΑΤΑΡΟΣ

Ὅταν ἡ δούκισσα τοῦ Βρονσβίκ βρισκόταν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Πότσδαμ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Φρειδερίκος Β', βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, εἶχε δωρήσει στὸν μεγάλο σταυλάρχον τοῦ μιὰ χροστή ταμπакοθήκη, στὸ σκέπασμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἀπ' τὸ μέσα μέρος ζωγραφισμένος ἕνας γάταρος.

Μιὰ μέρα, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ πρωγεύματος, ὁ βασιλεὺς θέλοντας νὰ διασκεδάσῃ τὴν δούκισσα, τῆς ἔκανε λόγον γὰρ τὸ περίεργον δῶρο του καὶ συγχρόνως ἔδειξε στὴν φιλοξενουμένη του τὴν ταμπакοθήκη, τὴν ὁποία εἶχε ἀφῆσει ὁ μεγάλος σταυλάρχος ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ δούκισσα τὴν πήρε, ἀνοίξε τὸ σκέπασμα, ἔβριξε μιὰ ματιά στὴν εἰκόνα καὶ φώναξε:

—Ἄ, μὰ εἴστε ἀπαράλλαχτος, ἀδελφε μου! Σὰς μοιάζει καταπληκτικῶς...

Ὁ βασιλεὺς βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι, γιατί ὁ ἀστεϊσμός τοῦ φάνηκε χρονοσειδής, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Ἡ δούκισσα ἔδωσε κατόπιν τὴν ταμπакοθήκη στὸ γαϊφάρ τῆς, ὁ ὁποῖος ἐξεφράσθη μὲ τὸν ἴδιον θαυμασμό. Καὶ ἔτσι τὸ βασιλικὸ δῶρο πέρασε διαδοχικὰ ἀπὸ τὰ χεῖρα ὅλων τῶν συνδαιτημένων, οἱ ὁποῖοι ἐθαύμαζαν τὴν ὁμοιότητα τῆς εἰκόνης πρὸς τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς τὰ εἶχε χάσει: περὶ καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ γι' αὐτὴ τὴν ἀνεπιθύμητη φιλοφροσύναν τῶν ξένων του.

Ἐπὶ τέλος, ἡ περιφρονη ταμπакοθήκη ἔφτασε καὶ σ' αὐτὸν καὶ τότε εἶδε μὴ ἐκπληρῆσθαι τὸ σκέπασμα τῆς εἰκόνας του, διὰ τῆς ὁποίας ὁ σταυλάρχος εἶχε σκεπτικαστήσῃ τὴν ζωγραφίαν τοῦ γαϊφαρίου...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΕ ΦΛΟ ΠΕΘΑΜΕΝΟ

Καὶ μὲ τὸν ἄγριο τὸ βορρὰ τὰ μάτια
(μου σὲ κλαίει)
καὶ μὲ τὸ βρόχινο καὶμὸ στὰ οὐλά
(ἀπάνω τὰ ξερά,
μὰ πιότορο κάθε φορὰ,
πῶρεται ἢ ἀνοίει χωρὶς ἐσένα, ἀγα-
πημένε!)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου).
 «Ο Άκτον σκηώθηκε τότε για δεύτερη φορά για να παραχωρήσει τη θέση του στο βασιλιά. Μά, για δεύτερη φορά, ο Φερδινάνδος τον ανάγκασε να εγκαταστήσει, λέγοντάς του:

—Μά όχι!... Όχι!... Σας επαναλαμβάνω ότι δεν θέλω να σας αντιστήσω...

—Τότε, είπε η βασίλισσα Μαρία-Καρολίνα, η Μεγαλειότης σας θα ευδοχήσει να μάς αναγκάσω...

—... Τό λόγο, ο οποίος με έφερε εδώ, επρόσθεσε ο βασιλιάς. Ναί... 'Ακούστε. Μου μιλήσατε σήμερα, αγαπητέ μου Άκτον, για την παρουσία στη Νεάπολη κάποιου νεαρού Γάλλου, ονομαζόμενου Κόνραντ Ντυτεράιν.

—'Ακριβώς, λίγο πριν μπήκε μέσα, τον δέκαψε η βασίλισσα, ο κ. Άκτον μου μιλούσε για αυτό τον άνθρωπο, τον οποίο έχει σοβαρούς λόγους να υποψιάζεται ότι είναι πράκτωρ των 'Ιακωβιτών.

—Ο βασιλιάς ύψωσε τους ώμους του. —Μπορεί! Έκανε εύθυμα. Πράκτωρ των 'Ιακωβιτών;... Τι φάρσα! Πέφτετε έξω, αγαπητέ μου Άκτον. Αυτός ο Γάλλος είναι απλώς ένας ζωγράφος... Ένας ζωγράφος με μεγάλο ταλέντο, με πολύ μεγάλο ταλέντο! 'Απόδειξη ότι μου τον συνέστησε ο καρδινάλιος Ροφόρ... Και ξέρετε πόσο καλά καταλαβαίνει από ζωγραφική, ο καρδινάλιος Ροφόρ!

—Δεν έχει σημασία αυτό, είπε η Μαρία-Καρολίνα. Μπορεί κανείς να είναι συγχρόνως μεγάλος καλλιτέχνης.

—... Και αμόλοχος δημοκράτης, επρόσθεσε ο βασιλιάς. Έχετε δίκιο. Μήπως ο περιφημος ζωγράφος των Γάλλων Νταβίντ δεν έφησε ως βασιλιάς στη 'Εθνοσυνέλευση το θάνατο του Λουδοβίκου ΙΣΤ';... Μά ο Κόνραντ Ντυτεράιν δεν είναι Νταβίντ. Αυτός προτιμά να κάνει τα πορτραίτα των βασιλέων παρά να τους στέλνει στη λαμπρόση...

—'Α! Έκανε η Μαρία-Καρολίνα. Τώρα καταλαβαίνω... 'Η Μεγαλειότης σας τ'άβει όλα αυτά γιατί θα θέλη χωρίς άλλο να έχει το πορτραίτο της καμωμένο από το ζωγράφο αυτόν...

—Ναί, ναί, αγαπητέ μου φίλη! φώναξε ο βασιλιάς. Θέλω πάλι να με ζωγραφίσει ο Κόνραντ Ντυτεράιν. Φαντάζομαι ότι μου το επιτρέπεται αυτό;

—Βέβαια! είπε η βασίλισσα. —'Ο καρδινάλιος Ροφόρ, εξακολουθώντας ο Φερδινάνδος, με βεβαίωσε ότι αυτός αυτός καλλιτέχνης κάνει πορτραίτα καταπληκτικής ομορφιάς.

—Και από πού τον ξέρετε ο καρδινάλιος Ροφόρ;

—'Από τη Ρώμη, όπου τον συνάντησε πρό τριών ετών...

—'Α! Έκανε η βασίλισσα.

—Λοιπόν, σύμφωνοι. Άκτον; είπα ο βασιλιάς. Ετοιμάζομαι να αποσυρθεί. Θα αφήσετε το ζωγάφο μαζί σας και δεν θα τον ενοχλήσετε καθόλου. 'Ηρθα εδώ επίτηδες για να σας το πω αυτό... Τώρα που σας το είπα, πηγαίνω να κοιμηθώ... Λοιπόν, Φερδινάντε. Μεγαλειότης... Καληνύχτα, Άκτον...

Και, απομακρυνόμενος, ο Φερδινάνδος επρόσθεσε:

—'Αναλαμβάνω εγώ κάθε ευθύνη για αυτό το νέο... Άκούστε... Καληνύχτα.

Μόλις ο βασιλιάς βγήκε έξω, ο Άκτον είπε στη βασίλισσα:

—Δεν υπάρχει πείρα βασίλισσα! φώναξε ο Άλδέρτος. Δεν υπάρχει πείρα παρά μία πολυλατρευμένη γυναίκα!...

—Παρ' όσα κι' αν λέει η Μεγαλειότης του, τα φρονήματα και η αγάπη αυτού του ζωγράφου δεν μου άρουν καθόλου.

—'Ε! φώναξε η Μαρία-Καρολίνα δεν πάει να λέει ότι θέλει ο βασιλιάς! Χάθηκαν από τη Νεάπολη οι ζωγράφοι για να τον ζωγραφίσουν;... Τι ιδέα αυτή! 'Αποτανήθ' ένα Γάλλο... 'Επιβλέπετε τον πάντοτε, Άκτον... και αν αντιληφθήτε τίποτε ύποπτο, δώστε εικοσιπέντε δουκάτα στον Πασκουάλε ντε Σιμόνε για να τον σκοτώσει σε καμιά σκοτεινή γωνιά...

—'Ο Άκτον χαμογέλασε:

—Εικοσιπέντε δουκάτα; είπα. Είναι λίγα!

—Λίγα; είπα περιφρονητικά η βασίλισσα. Τι λέει! Εικοσιπέντε δουκάτα για έναν καλλιτέχνη... για έναν άνθρωπο άξιον! Μά είναι παραπάνω απ' ό,τι αξίζει... *

—'Ο ύποκομος Άλδέρτος ντε Γκεσλέν, στις 7 Σεπτεμβρίου το βράδυ, την παραμονή της εορτής της Πεντηκώστες, έφτασε, μόλις βασιλέψε ο ήλιος, στο μέρος του ραντεβού του με τη βασίλισσα Μαρία-Καρολίνα.

—'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, έτοιμη να σπάσει...

τοίχοι... σ' ένα πενήλο, ή όποια του ένευσε να την πλησιάσει.

Δεν ήταν όμως η βασίλισσα... 'Ηταν η λαίδη Χάμιλτον... Την αναγνώρισε από την ώρα της καμουστιάς κι' έτρεξε προς αυτή μ' αγωνία.

—'Ε λοιπόν; τη ρώτησε.

—Σού' το απάντησε εκείνη. Δώστε μου το μπράτσο σας και άς περιπατήσουμε λίγο... Φοβάμαι ότι με παρακολούθησαν και δεν πρέπει να μείνω κανείς που θα πάει...

—Μά η βασίλισσα; Έκανε ο ντε Γκεσλέν απορώνας.

—Θα την ιδίτε... Θα πάμε να την δούμε σε λίγο.

—Μά γιατί δεν ήρθε μαζί σας;

—Γιατί δεν ήταν καθόλου ωφέλιμο ναρθεί μαζί μου, απάντησε η λαίδη Χάμιλτον. Μά σταθήτε καλά, περπατήστε καλά... 'Εσείς δεν περπατούμε... χορεύουμε.

—Συγγνώμη, συγγνώμη, κυρία! είπα ο ντε Γκεσλέν κατακλινικός.

Πράγματι κοιτούσε να χάσει το μυαλό μου... Μά δεν ξέρετε πόσο δυστυχημένος ήμουν καθ' όλο αυτό το διάστημα που περίμενα και δεν έδωπα κανένα.

—Να τ'ά πείτε δι' αυτό σε λίγο στην ίδια, είπα η λαίδη Χάμιλτον. Τώρα είχτε μια ματιά γύρω μας...

Μα; παρακολουθεί κανείς;

—'Όχι... 'Όχι...

—'Οραί! είπα η Έμμα. Τότε άς βαδίσουμε.

—Είπα μακριά;...

—Μακριά; επανέλαβε γελώντας η λαίδη Χάμιλτον. 'Α! 'Α! 'Όχι... 'Ησυχάστε, δεν είναι μακριά. Και χέ! —Με κοιτούσατε, κυρία, είπα παρανοητικά ο ντε Γκεσλέν.

—Να κοιτάξω; έσας; 'Ο Θεός να μάς φυλάξει... 'Εσείς είστε τόσο γοητευτικός...

—'Ε! Άλλοι έσδ, κύριο, δεν πρέπει να είσαι εγωιστής. 'Η εγωχή μας Έμμα θα πλήξει πολύ δουλύναχη τη νύχτα... Δεν είν' έτσι. Έμμα;...

—'Ο λόγος Χάμιλτον απουσίαζε από τη Νεάπολη: εκείνες τις ημέρες, απασχολημένος με τη διεύθυνση των ανακαψών του 'Ηρακλείου—γιατί ήταν περίφημος αρχαιολόγος—και γι' αυτό η Μαρία-Καρολίνα είχε κρίνει το σπίτι της φίλης της ως το πιο κατάλληλο μέρος για να περάσει μια εύχρηστη νύχτα.

Μπήκαν από μία μικρή πόρτα του κήπου, τον οποίο διέσχισαν γρήγορα γρήγορα. 'Ο Άλδέρτος είχε κάνει πείρα φτερά. Δεν τον οδηγούσε η λαίδη Χάμιλτον, αλλά αυτός την παρέσυρε, αποπροσανατώντας να φτάσει μία άρα άρχιτερα κοντά στην αγαπημένη του...

—'Η Μαρία-Καρολίνα βρισκόταν μέσα σ' ένα μπουντουάρ, το οποίο τους τοίχους η λαίδη Χάμιλτον είχε σερλώ...

σαι επίτηδες γι' αυτήν με σατέν μπλέ. Καθισμένη σε μία βαθυπόφυρη βελούδινα πολυθρόνα πλάι στο τζάκι, διάβαζε κάποια έφημερίδα.

Μόλις την είδε απ' την πόρτα, ο ύποκομος έκανε ένα πήδημα και βρέθηκε κοντά της.

—Μά ε'νε τρελός! φώναξε η βασίλισσα, όταν τ'ά χείλη της, τα οποία περισσότερο από ένα λεπτό κρατούσε σε σιωπή ο νεαρός Γάλλος μ' ένα άτελειωτο φίλημα του, μπήρεσαν τέλος ν' άρθρώσουν μερικές λέξεις.

Και έπειτα, γυρίζοντας προς την Έμμα, επρόσθεσε γελώντας:

—'Οραίος τρόπος, μά την άλθθεια, παρουσιάσεως σε μία βασίλισσα!

—Δεν υπάρχει πείρα βασίλισσα έδω! φώναξε ο Άλδέρτος, γονατίζοντας μπροστά της και φιλώντας το χέρι της. Δεν υπάρχει παρά μία πολυλατρευμένη γυναίκα...

—Αυτό είν' άλήθεια, απάντησε η Μαρία-Καρολίνα. Δεν υπάρχει έδω παρά μία γυναίκα, μία γυναίκα μάλιστα έξ' ίσου ερωτευμένη με σ'άς, κύριο. Γιατί η γυναίκα αυτή, για να σ'άς δ'η, για να σ'άς άφισώσει μερικές ώρες, έδωσας τ'ά πάντα...

—Μήπως μετανοείτε γι' αυτό; ρώτησε ο Άλδέρτος, περνώντας το χέρι της μέσα στο δικό του και φιλώντας το με τρυφερότητα.

—'Ω, όχι! Καθόλου αγάπη μου... Δεν μετανοώ για τίποτε! Έτσι ωραίος... και σ' αγαπώ!

Και, λέγοντας αυτά η βασίλισσα, έδωσε με τη σειρά της ένα άτελειωτο φιλή στο στόμα του Άλδέρτου.

—'Εγώ σ'άς άρώω, είπα τότε η λαίδη Χάμιλτον και σκηώθηκε από την πολυθρόνα, στην οποία ξεκουραζόταν από το δρόμο της.

—'Ο ύποκομος, την εκύταξε τότε στα μάτια, σ'άν ν' της έλεγε:

—'Ω, πόσο καλή είστε!...

Μά η βασίλισσα, κρατώντας την από το χέρι, της είπα:

—'Όχι... μ'ά φεύγει: ακόμα, αγαπημένη μου...

Και, βλέποντας το μέτωπο του Άλδέρτου να καπνοφιάζει, επρόσθεσε:

—'Εγώ με μιά αιώνιότητα ακόμα μπροστά σας, αγαπημένη μου μικρούλη... 'Η γυναίκα μου στο παλάτι έχω τον ειδοποιήσει... Θα πούν σε όποιον ε'ζητήσει: ότι είμαι άρρωστη, πολύ άρρωστη... 'Ετσι και ο Έλιος ο βασιλιάς δεν θα μ'απορρή να μ'αφή στα διαμυσματά μου πριν απ' τις δέκα...

—'Ε! Άλλοι έσδ, κύριο, δεν πρέπει να είσαι εγωιστής. 'Η εγωχή μας Έμμα θα πλήξει πολύ δουλύναχη τη νύχτα... Δεν είν' έτσι. Έμμα;...

Και λέγοντας αυτά η βασίλισσα είχε χαμοφύσει: το βλέμμα της στη λαίδη Χάμιλτον... Τό βλέμμα της αυτό ήταν πολύ παράδοξο, κι' ένας άνθρωπος με περισσότερη πείρα από τον Άλδέρτο ντε Γκεσλέν θα καταλάβαινε τη σημασία του... Μά ο Άλδέρτος δεν είδε σ' αυτό παρά μόνο το φιλικό ενδιαφέρον της βασίλισσας για την άραία συντροφιάς της.

—'Η λαίδη Χάμιλτον ύποκλιθηκε και απάντησε:

—Πρέπει να ξέρη να θυσιάζει κανείς γι' αυτούς που αγαπά...

—'Ετσι! είπα η Μαρία-Καρολίνα. Μά η ώρα δεν είναι ακόμα ούτε έννη. Μείνε λοιπόν μαζί μας μία ώρα τουλάχιστον... 'Εσένα, Άλδέρτε, θα πά-

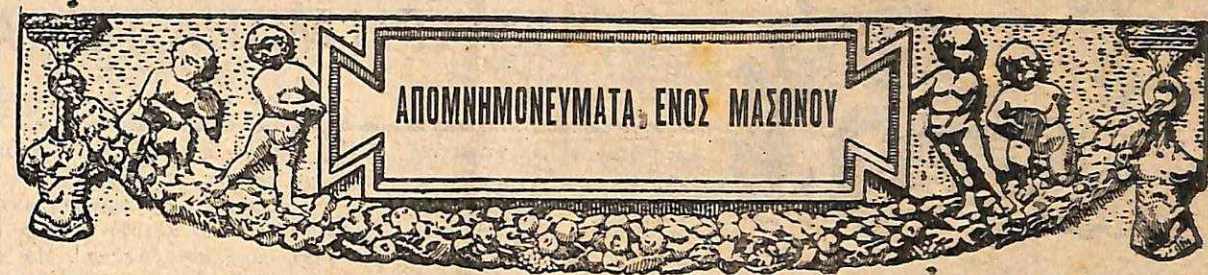
ψω να σ' αγαπώ, αν δείξεις στη φίλη μου ότι η παρουσία της σ' άνοη! Και τώρα... τώρα... διψάω! 'Ω, διψάω πολύ! Έμμα, π'ες να μάς σερβίρουν παγωτά! 'Όχι... όχι... παγωτά... Καλύτερα θέλω σαμπάνια φρεσκά... Σού άρδεσε η σαμπάνια φρεσκά, Άλδέρτε;

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

ΠΕΡΙΕΡΙΓΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

(Τι είδε, τι άκουσε και τί άντελήφθη ένας διάσημος δικηγόρος και άστυνεμικός).

—'Ο περίφημος δικηγόρος Άντριέ, ο οποίος διεδραμάτισε κατά τον περασμένο αιώνα σπουδαίο ρόλο στην πολιτική ιστορία της Γαλλίας κατ' αρχάς ως βουλευτής και έπειτα ως διοικητής της Άστυνομίας Παρισιών, έδημοσίευσε άργότερα έναν τόμο χαριτωμένων Άπομνημονευμά τ'α ν. Από τον τόμο αυτό παραλαμβάνουμε τα παρακάτω κεφάλαιο, στο οποίο μ'εί με γλαφυρό ύφος για τ'ό π'ες έγινε μασώνος.

«Αυτό που θα σ'άς διηγηθώ—γράφει—συνέβη κατά τ'ό έτος 5863. Μάλιστα, μη γελάτε με τη χρονολογία αυτή...

—'Η μασωνική χρονολογία άρχίζει, όχι από της γεννήσεως του Χριστού, άλλ' από της δημιουργίας του κόσμου, υπό του Μεγάλου Άρχιτέκτονος των Μασώνων, τον οποίον οι χυδαίοι ονομάζουν Θεό, δηλαδή από της τετάρτης χιλιετηρίδος προ Χριστού.

Λοιπόν κατά τ'ό έτος 5863 μου κατέβηκε η ιδέα να γίνω ελευθεροτέκτον.

—'Ετσι άκούω ότι δεν τ'ό έκανα από συμφέρον, αλλά γιατί έτσι μου άρεσε, από άπλη περιέργεια...

—'Εμπίκα λοιπόν στο ναό τους, όπως θάμπαινα και στο Ζωολογικό Κήπο, απλώς για να ιδώ.

—'Αλλά πριν τα μάτια μου ξαναντικρίσουν τ'ό φως, αναγκάστηκα να υποστώ τρομερές δοκιμασίες.

Είχα ζητήσει να συμπιεσθώ στη Στοά της Άπολύτου Σιωπής, ή όποια ονομάστηκε έτσι, ίσως γιατί τ'ά μέλη της ήσαν όλοι συνάδελφοι μου... δικηγόροι!

Μόλις έμπηκα με παράλαβαν μερικοί άγνωστοι «άδελφοι», μου έδωσαν τ'ά μάτια και μέσα από ένα πλῆθος σκοτεινών διαδρόμων και κλιμάκων, έβλεπα έβραδύνοντας και άλλοτε επιταχύνοντας τ'ό βήμα, με οδηγούσαν σ' ένα υπόγειο.

—'Εκεί μου έβλεψαν τ'ά μάτια... Τότε διέκρινα, κάτω από τ'ό φως φως μίας λαμπάδας, μερικούς γυμνούς τοίχους στολισμένους από κρανία και ανθρώπινα κόκαλα διεσταυρωμένα!...

Πάνω απ' τ'ό κεφάλι μου ύψηρχε έ-

ψω να σ' αγαπώ, αν δείξεις στη φίλη μου ότι η παρουσία της σ' άνοη! Και τώρα... τώρα... διψάω! 'Ω, διψάω πολύ! Έμμα, π'ες να μάς σερβίρουν παγωτά! 'Όχι... όχι... παγωτά... Καλύτερα θέλω σαμπάνια φρεσκά... Σού άρδεσε η σαμπάνια φρεσκά, Άλδέρτε;

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

νας άσβεστόχρυσος θόλος και γύρω μου δεν φαινόταν κανένα άλλο άνοιγμα εκτός από μία μικρή χαμηλή πόρτα, απ' την οποία είχα μπει μέσα σ'αυτάς.

Τ'ά μόνα έπαπλα ήσαν ένα κάθισμα, ένα ξύλινο τραπέζι, και μία ύδρια και έμπροσθέντος, επάνω στο τραπέζι, χαρτί, μελανοδοχείο και πένα, τ'ά απαιτούμενα δηλαδή, όπως κατάλαβα κατόπιν, για τ'ή σύνταξη διαθήκης.

Οί άγνωστοι άδελφοί μου φρόντισαν να μου άφαιρέσουν τ'ό ρολόι μου, τ'ό πορτοφόλι μου και όλα τ'ά χρυσά και άσημένα αντικείμενα που είχα επάνω μου, και έπειτα με προσκάλεσαν να γράψω τ'ες τελευταίες θελήσεις μου.

—'Αναγκάστηκα τότε να τ'ους παρατηρήσω ότι, αφού μου πήραν ό,τι είχα,

δεσαν πάλι τ'ά μάτια και με οδηγούσαν από τον ίδιο άκωνόστο δρόμο στο έσωτερικό του ναού των Μασώνων.

—'Ο ιερέας άπήγγειλε τότε εν μέσω θρησκευτικής σιγής την άπαράτητη προσφώνησι και εγώ ύποχρεώθηκα, υπό τ'ήν οδηγία των άμειλίχων συνοδών μου, να κάνω τ'ή λεγομένη «συμβολική πορεία».

Προχωρούσα δηλαδή ανάμεσα σε μία διπλή σειρά ένάληπτον άνδρων, οί όποιοι είχαν διασταυρωμένα τ'ά σπαθιά τους πάνω απ' τ'ό κεφάλι μου.

Συγχρόνως κάτω από τ'ά πόδια μου έβγαζαν κάτι άλλωστες φλόγες, πράσινες, κίτρινες, σαν τ'ό πῦρ του Άδου!

—'Ο ιερέας που έρχόταν πίσω μου με ρωτούσε κάθε τόσο για τ'ες έντυπώσεις μου και δεν παρέλειπε να μου υπενθυμίσει ότι ή δοκιμασίες στις όποιες υποβάλλομαι δεν είχαν σκοπό να με τρομάξουν, αλλά να έπισύρουν τ'ήν προσοχή μου στη συμβολική τους σημασία.

—'Επειτα μου προσέφεραν ένα κύπελλο γεμάτο και μου έξήγησαν ότι τ'ό ποτό που είχα μέσα ήταν τ'ό «ποτό της πικρίας». Όταν τ'ή πικρία, είδα π'ες τ'ό «ποτό της πικρίας» δεν ήταν παρά ένα όρεκτικό ποτό, τ'ό οποίο σε όλες τ'ες χώρες της Εύρώπης ονομάζεται βερμούθ και συναγωνίζεται με τ'ό άπέντι.

—'Επειτα ο ιερέας με προσκάλεσε να άπαγγείλω τ'ήν τεκτονική όμολογία πίστωσης.

Πήρα τότε στα χέρια μου ένα άνοημένο διαθήκη και κρατώντας τ'ό ένα σκέλος του γυρισμένο προς τ'ήν καρδιά μου απάντησα καταφατικά στην κάτωθι ερώτησι του ιερέος:

—«Υπόσχεται να μην άποκαλύπτει τίποτε από τ'ά μυστήρια της μασωνίας, με τ'ήν ποιή, εν περιπτώσει παραβάσεως, να κοπή τ'ό κεφάλι σας, να ξεριζωθή ή γλώσσα σας και να καταποντισθή τ'ό σώμα σας μέσα στον άκεανό για να κυλιέται στη θάλασσα από τ'ήν άμωπι και τ'ήν παλίρροια».

—'Αν ο ιερέας μου έζητούσε να τ'ό υποσχεθώ απλώς ότι δεν θ'ά άνακοινώσω τίποτε απ' όσα είδα εκεί, θ'ά προτιμούσα να κοπούν τ'ά χέρια μου παρά να γράψω αυτό τ'ό κεφάλαιο των Άπομνημονευμάτων μου.

—Όταν όμως άκουσα τ'ήν ποιή τ'ήν προβλεπόμενη για τ'ήν άνωτακή, άντελήφθη ότι βρισκόμουν σε θέατρο και ότι οί ελευθεροτέκτονες άγαπούν τ'ά στήθα όπως και οί ήθοιοι.

—'Ε! αυτό και έγραψα όσα έγραφα προηγουμένως...

ΣΗΜ. «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ». —'Η ίδιες σχεδόν διατυπώσεις κατά τ'ήν δοκιμασίαν των νέων μασών στις τεκτονικές σπουδές γίνονται και σήμερα. Άν ο Άντριέ τ'ά εβραϊκά έδρα σ'εί, δεν σημαίνει π'ες ότι και ε'σείς, έχετε τους συμβολισμούς των και χρειάζεσθαι κακή διάθεσι για να τ'ά διακομώσθαι κανείς. Ίσως μάλιστα ο Άντριέ να δέλησε να γίνη μασώνος για να κατασκοπεύει ως άστυνεμικός τους τέκτονες.

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

—'Εκείνος, αντί απαντήσεως, κούνησε το κεφάλι του...

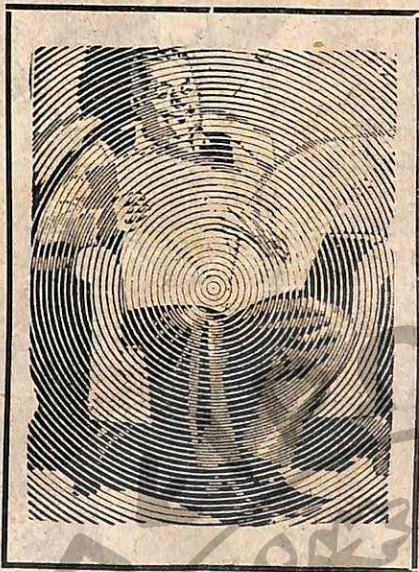
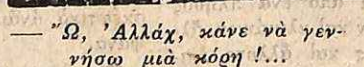
—Καταλαβαίνω, είπα η βασίλισσα, δεν σ' ενδιαφέρει: ότι κι' αν μάς φέρουν... Και δηλητήριο ακόμα να μάς σερβίριζαν, εσ'ό θ'ά τ'ά έπινες...

(Άκολουθεί).

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΙΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Νευρικά διατα-
ραχαι. Ἀνισορροπία ψυ-
χῆς καὶ σώματος. Τρο-
πῆς ὑποψίες, φοβικτὲς
παθολογικαί, τάσεις πρὸς
δοκτοροῦν.
Φάρμακα: Μό-
νον ὁ γάμος.

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ... ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Ὁ ὁρισμός: Ἐρως εἶναι ἀσ-
κασία πὺν προσβάλλει τὴν καρδιά α-
φελῶς ἢ βαθυκαίως καὶ πὺν ὀφείλ-
εται στὴν κλίσιν τὴν ὁποία ἀισθάνετα-
σκάνει πρὸς μιὰ ἄλλη καρδιά. Ἡ ἀ-
ισθάνεια αὕτη μπορεῖ νὰ προσβάλλη καὶ
ἐν ἄλλοις ἀποστολέων τῶν φύλων, ἀπὸ
14 μένου 60 ἔτων.

Συμπτώματα: Ἀπορρόφησης σκέψης πρὸς τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης. Ὀλῆψις τῆς ψυχῆς. Ἐλάττωσις τῆς ὁρᾶσεως. Δακρυα, στεναγμοί, βογγητά. Τέλος ἀπαστορῆ πρὸς καλὴν πρὸς δὲν ἀφορᾷ τὸ ἀγαπώμενον.

Ἀποτελέσμαπα: Πονόδον-
τος. Αὐξησης καρδιακῶν
παλμῶν. Βλεμμα ἀφ-
ορμημένο καὶ γαλῶ. Αὐ-

πνι. Νευρικά διχα-
 ραχά. Ἀνθούρια φυ-
 γή και σώματος. Τρο-
 μέρες ὑποψίες, φρικτές
 ἀπειλητικές, τάσεις πρὸς
 αὐτοκτονία.
 Φάρμακο: Μό-
 νον ὁ γάμος.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΖΟΓΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Πώς οι Ναπολιτάνοι γίνονταν ληστές. Στά βουνά της Μανζέλλας. Ο αιχμάλωτος των ληστών. Ο άδυσωπτος άρχηγός. Στο χείλος της άβυσσου. Μιά τρομερή πάλη. Η επερχόμενη της γυναίκας του άρχιληστού. Η ιστορία ενός άριστου γυναικείου πίνακα. Πώς σώθηκε ο Σαλβάτωρ Ρόζας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά την εποχή που η Νεάπολις βρισκόταν υπό την ισπανική κυριαρχία, μεγάλος άνδρας της εποχής μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος νομικά προσκομιζόταν νὰ ἐπαναστατήσει καὶ νὰ διώξῃ τοὺς τυράννους του. Πολλοὶ μάλιστα Ναπολιτάνοι, θέλοντας νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν καταπίεσιν καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς, ἐπαιρναν τὰ βουνά, ὅπου σχηματίζαν πολυάριθμες συμμορίες.

Δυστυχῶς ὅμως, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, στοὺς ὑπερφηλοῦς αὐτοὺς ἄνδρες ποὺ ἐμπνεόντουσαν πραγματικά ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας, προσετέθησαν καὶ διάφοροι κακοποιοί, οἱ ὁποῖοι γίνονταν ληστές γιὰ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς δικαιοσύνης.

Μιά καλοκαιρινή βραδυά, σὲ κάποιο ὄροπέδιο τῆς Μανζέλλας, κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιό ενός πυκνοῦ δάσους ἀπὸ γέφυρας βελανιδιᾶς ἀστραποκαμμένες, ἀκούγονταν κλαγγὲς ὕπνου καὶ βαρεῖες φωνές. Φυγὴ δὲν φαινόταν, ἀλλὰ μάντευε κανεὶς εὐκολά ὅτι ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ ὑψηλόκορμα δένδρα, εἶχε καταλύσει κάποια συμμορία.

Ὁ συννεφισμένος οὐρανός, ἡ σκοτεινὴ ἀνύσφαιρα, ἡ θύελλα ποὺ προσηύχονταν, ὁ χειμῶνας ποὺ βογγούσε, ὅλ' αὐτὰ ἀκούσαν νὰ γεμίζουν μὲ τρέμο τὴν φυγὴ κάθε ἀνθρωπίνου πλάσματος ποὺ θὰ εἶχε τυχόν ἀποπλανηθεῖ στὰ ἄγρια αὐτὰ μέρη.

Κάτω ἀπ' τὴν βελανιδιά, ὅπου βρισκόταν οἱ ληστές, γινόνταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ ἀκόλουθος διάλογος μεταξὺ τοῦ ἀρχιηγὸς τῶν καὶ κάποιου ταξιδιώτου, ποὺ τὸν εἶχαν αἰχμαλωτίσει πρὸ ὀλίγου.

— Σὲ πιάσαμε, ἔλεγε ὁ ληστής, στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς, ὅπου ἔχουμε κρυμμένους ὅλους τοὺς θησαυροὺς, ποὺ προσέχονται γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀγῶνος μας. Εἶσαι λοιπὸν κατὰσκοπος καὶ θὰ καταδικαστῇς σὲ θάνατο...

— Ἄν σὲ φοβῶμαι σὲ τίποτε, ἀπάντησε ὁ αἰχμάλωτος, αὐτὸ ἔγινε χωρίς νὰ τὸ θέλω. Ἐγὼ ὀλωσθῆκα τυχαία πέρασα ἀπὸ δώ...

— Μὰ τί γίνεσαι σ' αὐτὸ τὸ βουνό, τέλος πάντων;

— Εἰμι ἐντα, ἐρασιτέχνης ζωγράφος, κατέφυκα ἀπὸ τὴν Ἀρσενιέλλα καὶ πηγαίνω στὴ Ρώμη. Στὸ δρόμο ποὺ ἐρχομαι, ἐπειδὴ μαγεύτηκα ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν τῆς φύσεως, λοξοδρόμησα λιγάκι καὶ ἄρχισα νὰ σχεδιάζω μὲ τὸ μολύβι μου διάφορα τοπία. Ἐνῶ καταγράφω μ' αὐτὴ τὴν ἀσφάλεια, ἀνακαλύψατε σέι καὶ μὲ πιάσατε. Ψῆξετε μέσα στὸ ταξιδιωτικὸ σακοῦδάκι μου καὶ θὰ ὀφτεῖτε, ἀντὶ ἐνοχοποιητικῶν ἐγγράφων, δὲν θὰ βρῶτε παρά ζωστήρες καὶ σχέδια ζωγραφικῆς...

Ἐνας ἀνακατεμένος θρόνος ἀπὸ

λόγια ἀμφιβολίας καὶ δυσπιστίας ἀνοστήθηκε γύρω ἀπὸ τὸν αἰχμάλωτο, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ αὐτοῦ.

— Τὸ πέρασμά σου ἀπὸ δώ, ἐξακολούθησε ὁ ληστής, καὶ προμελεστημένο ἂν δὲν ἦταν, πάντως ἀπειλεῖ τὰ συμφέροντά μας. Γνωρίζεις περὶ σὲ ποῖα κρύπτη βρισκόμαστε οἱ θησαυροὶ μας καὶ μὲ μὴ λέξι σου μπορεῖς νὰ ποὺς ὑποδείξεις στοὺς ἄνδρες τοῦ ἀντιβασιλέως. Ἄν θέλεις λοιπὸν νὰ γλυτώσεις, πρέπει νὰ μᾶς δώσης λόγον, ἀλλιῶς ἡ ζωὴ σου εἶνε χαμένη...

— Ὅλη μου ἡ περιουσία ἀποτελεῖται ἀπὸ λίγα ἀσημένια νομίσματα. Ποῦ θέλετε νάβω τοὺς θησαυροὺς ποὺ μοῦ ζητᾶτε;

— Δὲν ἔχεις κανέναν πλούσιον συγγενή;

Ναπολιτάνος ληστής

γεντ', κανέναν φίλο γενναῖο; — Ἀπὸ γονεῖς εἰμι ὀρφανός. Οἱ φίλοι μου μόνον τοὺς πλοῦτες, ὅπως ἔγωγ', ἔχουν τίς ἐλπίδες καὶ τὰ δυνεῖρά των.

— Σκέψου καλά, εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ ληστής, προσπάθησε νὰ θυηθῇς μήπως ἔχεις κανέναν προστάτη μὲ παρὰδω. Σοῦ δίνουμε καὶ πέντε λεπτῶν. Ἄμα περᾶσαι ἡ προθεσμία αὐτὴ καὶ δὲν μᾶς ἀπαντήσης, θὰ σὲ εἴξουμε ἐκεῖ μέσα στὴ γκαρνέ...

Καὶ ὁ ληστής ἔδειξε στὸ νέο τὴ φοβερὴ ἄβυσσο ποὺ ἔλασσε τρομακτικὴ ἐκεῖ κοντά.

Ὁ αἰχμάλωτος κάθισε σιωπηλὰ ἀ-

πάνω σὲ μιά πέτρα καὶ ἄρχισε νὰ ἀναμετρεῖ μὲ φρίκην τὴν κρισιμότητα τῆς θέσεώς του. Ἐλπίδα νὰ δραπεύσῃ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ καὶ ἡ ζωὴ του ἦταν ὀριστικὰ καταδικασμένη. Ἀπ' τὴν μιά μεριά βρισκόταν ἕνα στίφος ἀγρίων ληστῶν ὅμοιο μὲ κοπάδι πεινασμένων λύκων καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη ἕνα βράθυρο ἀμετρήτου βάθους.

Σὲ μιά στιγμὴ ὁ αἰχμάλωτος σκούνησε μηχανικὰ μὲ τὸ πόδι του μιά πέτρα στὸ κανόν. Ὑστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα τὴν ἄκουσε νὰ πέφτῃ στὸν πάτο τῆς ἀβύσσου καὶ νὰ συντρίβεται μὲ δυνάμει.

Ὁ νέος ἐρρίγησε παρ' ὅλη τὴ γενναϊότητά του καὶ ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανόν, σὺν νάθελε νὰ ἐπικα-

συνήθη μιά φοβερὴ πάλη. Ὁ αἰχμάλωτος, κινούμενος ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τρέμοντας μπρὸς στὸ φάσμα τοῦ σκληροῦ θανάτου, ἀμυνόταν, ἀντιστεκόταν, γρυπιόταν μ' ὅλη τὴ δύναμίν του...

Τὰ λιθάκια κυλούσαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. τὰ χέρια του πιάνονταν σὺν ἀρπάγας ἀπὸ τοὺς ὤμους τῶν δεινῶν του, οἱ ὁποῖοι φοβόντουσαν μὴν κυλιστοῦν καὶ αὐτοὶ μαζί του στὴν ἄβυσσο. καὶ ὁ ἄγωνας ἐξακολουθοῦσε.

Ἦταν μιά ἄγρια, σπαρταχτικὴ σκηνή.

Ἐξάφνα μιά ἀστραπὴ διέσχισε τὰ σύννεφα, θαμπώνοντας τὰ μάτια. Ἐπειτα ἐξακολούθησε ἄλλη καὶ ἄλλη καὶ σὲ λίγο ὅλος ὁ οὐρανὸς φαινόταν σὺν νὰ ἐκφυλοῖτο ἀπὸ ἐκτυφλωτικὰς ἀστραπές.

Ἀφ' ὅπου με, σταθῆτε! φώναξε ἔξαφνα ὁ νεαρός ζωγράφος μὲ βρομὴ ἐπιδηλητικὴ ποὺ κατέπληξε τοὺς δυνάμεις.

Ἐκεῖνοι νόμισαν ὅτι ὁ αἰχμάλωτος ἐπρόκειτο νὰ τοὺς πῇ κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν εἰσάσταν νὰ τοῦ ἀπαντήσουν γιὰ μιά στιγμὴ τὴν ἐλευθερίαν.

Κάτω ἀπὸ τὴ φαντασμαγορικὴ λάμψιν τῶν ἀστραπῶν ποὺ φώτιζαν τὸν ὀρίζοντα, ὁ ζωγράφος εἶχε διακρίνει μεταξὺ τῶν ληστῶν ἕνα ὑπέροχο σὺν πλεγμα.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ἕνα ὑψηλόσωμο παλλητάκι μὲ μακρὰ μαλλιά, τυλιγμένους μέσα στὸ μανδύα του, μὲ τὸ χεῖρ στήριγμένο στὴ μέση καὶ μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο λάμψιν, ἔστρεψε πρὸς μιά γυναῖκα ὡμορφὴ καὶ καλαμωμένη, ποὺ ἀκούμποσε μὲ τρυφερότητα στὸν ὦμο του. Ἄν καὶ φαίνονταν κάπως λεπτή, εἶχε μιά ἐπιδηλητικὴ σπανία καὶ μπορούσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι δὲν θὰ τῆς ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο νὰ δαμάσῃ τὸν ἀγέροχο αὐτὸ βασιλεῖα τῶν βουνῶν.

Ὁ ζωγράφος ἐπλησίασε ἀμήλητος τὸ γραφικὸ ἐκεῖνο σὺνπλεγμα, στὸ ὁποῖο ἔδειξε τὴ σωτηρία του καὶ προσήλωσε ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα στὴ γυναῖκα καὶ στὸ σύνταξό της.

Ὁ τελευταῖος τὸν ἐκτύπησε γιὰ λίγους σιωπηλὸς, μὰ βλέποντας ὅτι ὁ νέος δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ βυθίζονταν ἔξω καὶ περισσότερο στὴ ρέμβη του, γύρισε δυνατὰ τὸ πόδι του στὴ γῆ καὶ φώναξε μὲ δυσφορία:

— Τί θέλεις λοιπόν;

Ὁ καλλιτέχνης ἔδωκε ἕνα βαθύ ἀναπνευστικόν, σὺν νὰ συνεχίζονταν ἀπὸ τὴν ὀνειροπρόληψίν του καὶ φημίσε ἔξω μὲ μιά ἐκφρασὴ βαθύτατης ὀδύνης:

— Τί κρίμα! Ἄν μοῦ χαρίζατε τὴ ζωὴ, θὰ μπορούσα νὰ ζωγραφίσω αὐτὴ τὴν ὀρατὴ γυναῖκα πλὴν στὸ γυναικὸν σὺνταξό της.

Ὁ ἀρχιληστής, ὁ ὁποῖος παραξενεύτηκε κάπως στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτοῦ, κατελήφθη ἔπειτα ἀπὸ τὴν γῆ, ἐμφορσε περιφρονητικὰ καὶ ἔκα-

μὲ νόημα στοὺς δεινούς νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴν του.

Τὴν ἴδια ὥρην στιγμὴ, ἡ συντροφιστά του, ἡ ὁποία ὡς τότε παρέμενε σιωπηλὴ καὶ ἀπαθὴς μάρτυς τοῦ δράματος, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τοῦ εἶπε γλυκά:

— Ἀγαπημένε μου, ζητῶ χάρι γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο!

— Ἐσὺ!...

Καὶ ὁ ἀδυσώπητος ἀρχηγὸς σούφρωσε ἀμέσως τὰ φρύδια, γιατί δὲν ἦταν συνθησυχαστικὸς οἱ παρόμοιες ἐκδηλώσεις οἱ αὐτὸς ἐκ μέρους τῆς γυναίκας του καὶ ἔννοιασε στὴν καρδίαν του γιὰ πρώτη φορὰ τὴ ζήλεια.

— Εἶνε ἕνα καπρίτσιο μου, ἐξακολούθησε ἐκείνη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Πάρτο ὅπως θέλεις, ἀλλὰ μὴ μοῦ χαλάς τὸ κατ'ἑμέ...

— Κι' ἂν μᾶς προδώσης;

— Μὴ φοβῆσαι... Ἄν τοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ ζωγραφίσῃ τὴν εἰκόνα μας, δὲν θὰ γίνῃ προδοτής...

— Τότε, γιὰ χάρι σου, τοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ! εἶπε ὁ ληστής.

...

Κατὰ τὸν ἀκόλουθο χειμῶνα, μερικὸς μῆνας μετὰ τὸ παραπάνω ἐπεισόδιον, ὁ νεαρός ζωγράφος ἐξέθεσε στὴ Ρώμῃ μιά εἰκόνα, μπρὸς τὴν ὁποία οἱ εἰσβολὴς ἄφησαν μιά κραυγὴ θαυμασμοῦ μόλις τὴν εἶδαν. Ἡ εἰκόνα φαινόταν παρμένη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ παρίστανε ἕνα ζευγάρι ἐραστῶν μέσα σ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιδηλητικὸ στὴν ἀγριότητά του τοπιο. Ἦταν ὁ ληστής μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ἔτσι, ὁ ἀφανής, ὁ ἄγνωστος, ὁ μετρίσιμος νέος ζωγράφος ἔγινε τὸ εἰδωλὸ τῆς Ρώμης καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγους καὶ εἰς ἐξαφάνισεν γιὰ πάντα τὴ φήμην τοῦ ὀνόματός του.

Ὁ ζωγράφος αὐτὸς ἦταν ὁ περίφημος Σαλβάτωρ Ρόζας.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΗ ΧΑΡΑ

Μὴ τοῦ κακοῦ πολεμῆτε, πόθοι μου καματεροί, ἡ χαρὰ μου ποὺ κοιμάται νὰ ξυπνήσῃ δὲν μπορεῖ. Ἐκουράστηκε καὶ ἐκείνη παίζοντας καὶ μὴ βροδινὰ ἔστρωσε καθάρια κλίνη μὲς στὴν ξύπνια μου καρδιά.

Κι' ἀπὸ τότε ὅλο κοιμάται καὶ ὅλο ὀνειράτα δορεῖ, μὴ τοῦ κακοῦ πολεμῆτε, νὰ ξυπνήσῃ δὲν μπορεῖ. Ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, ποὺ μὴ θέσι μοῦ κρατεῖ, πέσω στὸ στερεὸ μου στρώμα, τότε θὰ ξυπνήσῃ αὐτή.

Τί θὰ κάνω, τί θὰ γίνῃ; Ἴσως μέσα στὸ λευκὸ σάβανό μου θ' ἀπομείνῃ ὁ ἴσος νὰ τὴν ἀγροικῶ.

Ἴσως πάει στὸ καταράσι νὰ κρυφτῇ μὲς στὰ κλαδιά, ἴσως πάλι θὰ γυρίσῃ σ' ἄλλη ξωντανὴ καρδιά.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἐνα πρωὶ τοῦ 1836, ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου «Ἐνωσις», στὸ Σαμονὶ τῆς Ἑλβετίας, ὅπου πηγαίνουν καὶ διαχειμῶνουν οἱ ἀπινισταὶ καὶ οἱ λάτρεις τῶν παγοδρομιῶν, εἶδε νὰ μπαῖν στὸ χῶλ τὸ ξενοδοχείου τοῦ μιά παρὰ ξένου, τῆς ὁποίας ἦλθε τὰ μέλη τοῦ ἔκτακτου ἐντύπου τρελῶν. Ἡ παρὰ αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕναν ἄντρα ἀλλόκοτα ντυμένο, μὲ μὴν ἄτακτο, ἀπὸ μὴν ὥρα καὶ ὥρα καὶ ὥρα, ἀπὸ ἕνα νέο ποὺ ἔμοιαζε μὲ τζοκὲρ, ἀπὸ ἕναν ἄλλο νέο καὶ μιά ἄλλη κυρία ντυμένη ἀντριάζ, τὴν ὁποία συνοδεύει ὁ δὲν ἔμοιαζε μὲ τζοκὲρ.

Θέλουμε δωμάτια γιὰ νὰ μείνουμε! φώναξε ἀπὸτομα ἡ κυρία μὲ τ' ἀντριάζ. Ἐμπρός, γογγύρα, γιατί εἴμαστε κορυφαίοι!

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου παραξενεύτηκε καὶ σχεδὸν ἐθύμως γιὰ τὸν ἀλλόκοτο τρόπο τῶν ξένων.

— Περᾶστε πρώτα στὸ γραφεῖο, τοὺς εἶπε, νὰ γράψετε στὰ δελτία τὰ ὀνόματά σας καὶ τὴν ταυτότητά σας.

— Ποιὸ καλὰ, τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι καὶ τὸν ἀκολούθησαν ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου.

— Ποιοὶ εἰστε; τοὺς ρώτησε τότε ὁ διευθυντὴς.

— Εἰμαστε ἡ οἰκογένεια τῶν Μαρκησίων τῆς Τέχνης, ἀπάντησε ἡ κυρία μὲ τ' ἀντριάζ.

— Ποὺ κατοικεῖτε; — Στὴν φύσι. — Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; — Ἀπ' τὸν Θεό. — Γιὰ ποῦ προσέρχεστε; — Γιὰ τὸν οὐρανόν. — Ποὺ γεννηθήκατε; — Στὴν Εὐρώπη. — Πότε ἐπύρατε τοὺς τίτλους σας; — Τοὺς εἶχαμε ἀνεκτελεῖν. — Ποιὰ ἀρχὴ σᾶς τοὺς ἔδωσε; — Ἡ κοινὴ γνώμη.

Ὁ διευθυντὴς φροσμονοῦσε ἀπ' τὴν φούρκα του. Εἶχε ὅλη τὴν διάθεσιν νὰ τοὺς βροῖ, ἀφοῦ τὸν ἐκορόιδεσαν μὲ τέτοιον τρόπο καὶ νὰ τοὺς πετάξῃ μὲ τίς κλωτσιὰς ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο του. Ἀλλὰ ἐφοβήθηκε μήπως πραγματικῶς ἦταν τρελλοὶ, καὶ τὴν πάει.

Ὅσοιδήποτε ἔγραψε στὸ βιβλίο του τὰ ἀλλόκοτα στοιχεῖα ταυτοτήσεως ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει οἱ ξένοι καὶ κινώντας ὑπομονή, ἀποφάσισε νὰ ξεφορτωθῇ μὲ πρώτη εὐκαιρία τὴν τρελλὴ αὐτὴ παρὰ.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ ὁ ταγματάρχης τοῦ κυροβολικοῦ Πικτέ, στρατιωτικὸς δικαστὴς τῆς περιφέρειας.

— Δὲν μοῦ λές, κύριε διευθυντά, ἔρρωσε τὸν ξενοδόχο. Μήπως ἔφατε τὸ πρωὶ ἐδῶ μιά παρὰ ἀπὸ ἕναν ἄνδρα ἀδύνατο μὲ μὴν γοιτῆ, δύο νέους, μιά νέα καὶ μιά γυναῖκα ντυμένη

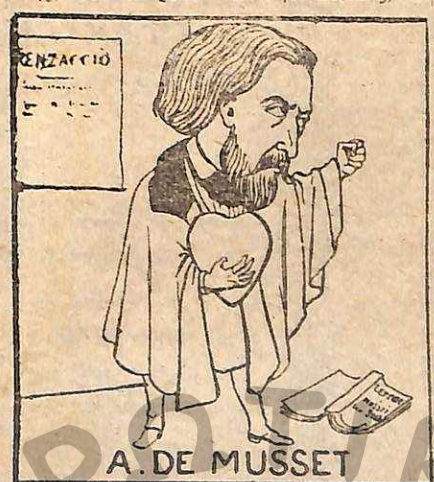
ἀντριάζ καὶ συνοδευομένη ἀπὸ δύο παιδάκια.

— Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα. Ἦσαν πράγματι καὶ κατέλυσαν ἐδῶ... Θὰ ἔρχεσθε, χωρίς ἄλλο νὰ τοὺς συλλάβετε. Ἀσφαλῶς θὰ ἐδρατένευσαν ἀπὸ κάποιο φρενοκομεῖο.

— Τί λές, βρε ἀθεόφοβε; φώναξε ὁ ταγματάρχης Πικτέ. Δὲν ξέρεις ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ;

— Ὅχι, ποιοὶ εἶνε;

— Ἡ μεγαλειότερος προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας... Εἶνε ἡ συγγραφεῖς Γεωργία Σάνδη, μὲ τὰ δύο παιδάκια της, τὸ Μαυρίο καὶ τὴν Σολάνζ, ὁ

A. DE MUSSET

Ὁ Ἀλφρέδος Μυσσέ

μέγας μουσουργὸς Λιστ, μὲ τὴν φίλιν του κόμισσάν ντ' Ἀνγκου, καὶ τὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Ἐρμάν Κόεν καὶ ὁ μέγας ποιητὴς Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσέ...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου εἰσένε κάκωλο!...

*** Ὁ δίσκος Ὀλλανδὸς ναυαρχὸς ντὲ Ρώυτερ, στὴν παιδικὴν τὴν ἡλικία, ἦταν τρομερὸ ζῆλον. Στὸ σχολεῖο τὸν ἐθεωροῦσε ὡς ὁ πρὸ ἀμείλις καὶ ὁ πρὸ ἀτακτοῦ μαθητῆς καὶ ἔξω στοὺς δρόμους δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ ἄνθρωπο ἢ σκύο... Οἱ συμπολίται του τὸν εἶχαν

ῥατοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσα χρόνια, σὲ μιά ναυμαχία συνελήφθη αἰχμάλωτος τῶν Ἰσπανῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔλειψαν σὲ μιά ἀνταρσία τοῦ Κάδιξ.

Τότε ὁ τολμηρὸς ναυαρχὸς ἀντιτάχθηκε ἀπὸ τὸν παρὰ τῶν ἰσπανῶν καὶ χόρταν, ὁ ὁποῖος εἶχε συγκαταστήσει τοὺς συμπολίτες τοῦ καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐπαναλάβῃ. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐμίσησε τὰ κάγκελα τοῦ παραδούλου τοῦ κελιοῦ του, γλύτωσε ἔξω καὶ κατέβηκε τὸν τοῖχο τοῦ φρουρίου χωρίς ὄπλιν, γαντζώνοντας τὰ χεῖρά του στὶς προεξοχές του.

Ἰσχυρὸς ἀνδρὶς εἶχε κανεὶ ὅταν ἦταν παιδί στὸ καμπαναριὸ τῆς γενετήρας του...

Ἦταν δὲ ἐσώθηκε...

Ἡ Γεωργία Σάνδη

Ἦταν δὲ ἐσώθηκε...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Υποθέτω, αδελφή, είπε ο Εὐγένιος στη Φιλοθέα, ότι το κακό δεν είναι τόσο μεγάλο, όσο μου το περι-
στάσεις...

— Όχι, αγιε ήγούμενε. Έτσι είναι
όπως σ'αξ λέω. Δεν έχω λάθος. Πα-
ρακολουθώ απ' την πρώτη στιγμή την
απόφασή της αδελφής Μελανίας.
Σήμερα λοιπόν χειροτάτησε ή κατὰ
στασίς της. Κι' αυτή την ώρα χαρο-
παλεύει, αγιε ήγούμενε!

Ο Εὐγένιος εδίσταζε ακόμα.
Ήξερε το χαρακτήρα της Μελα-
νίας, ήξερε ως πού έφτανε το πάθος
της, τί ήταν ικανή να σκεφτεί και να
κάνει, για τον έρωτά της.

Αν δεν είχε εμπρός του τη Φιλο-
θέα, αν ή μοναχή δεν του τὰ έθεταί-
νε αυτά απόλυτα και κατηγορηματικά,
ποτέ, ποτέ δεν θ' αποφάσιζε να μη
στο κελλί της Μελανίας.

Μα είχε εμπιστοσύνη στη Φιλοθέα,
την ήξερε άθωα, άκακη, έναρτη, ει-
λικρινή.

Καθυσχύσας λοιπόν κι' αποφάσισε
να τρέξει κοντά στην άρρωστη.

— Καλά, αδελφή, είπε στη Φιλο-
θέα. Πήγαινε και θα ρθώ σε λίγο.

Η Φιλοθέα του φίλησε το χέρι και
ξανασύχασε κοντά στην άρρωστη.

Η Μελανία την περίμενε με άνω-
πομονησία. Τὰ μάτια της άστραφταν.

— Λοιπόν... λοιπόν; της είπε μό-
λις μπήκε στο κελλί της. Τόν είδες;

Πές μου, τόν είδες;

— Ναί, αδελφή μου!

— Τί σου είπε;

— Θάρρη, αδελφή, ήσύχασε. Θάρρη.

Η Μελανία άφησε ένα στεναγμό
ανάκουφίσεως, κάτι σαν γρύλλισμα,
θύμω μ' εκείνο που άφηνε ή τίγρις
όταν γαβγίζει στα νύχια της το θύμα
της, και ζάπλωσε στο κρεβάτι της.

Τὰ μάτια της ήσαν άστραφτερά, το
στήθος της άνευκατέδρανε, ή γρο-
θιάς της σφιγγόντουσαν...

— Θάρρη!... Θάρρη! ψιθύριζε.

Η Φιλοθέα βλέποντάς την σ' αυτή
την κατάσταση, τρώαζε. Έννοιωσε
έναν τρομερό φόβο να της σφίγγει την
καρδιά.

Ήσαν άρρωστη ή Μελανία, χαρο-
πάλευε σ' αλήθεια, την ήγγιζαν τὰ
φτερά του θανάτου ή καιγόταν από
την άβυσσική φλόγα του έρωτα;

Τὰ καμώματά της ήσαν ύποπτα.

Η άνωπομονησία της έπίσης.

Η χαρά της μόλις άκουσε πως ο
Εὐγένιος θα πάη να την επισκεφτεί,
έδωχε πως δεν ήθελε τόν ήγούμενο

για να της παρασταθεί στις τελευ-
ταίες της στιγμές...

Όχι! αυτά κάνανε στη Φιλοθέα να
παράλυσή από φόβο κι' αγωνία...

Την είχε λοιπόν εξαπατήσει ή Με-
λανία, την είχε κάνει όργανό της;

Ανατριχίζοντας από τρομάρα ή
άθωα μοναχή, σπαρταρώντας από φό-
βο, πνιγμένη από την αγωνία που
αίσθάνονταν, πλησίασε στο κρεβάτι
της Μελανίας, έσκυψε κοντά της και
της είπε:

— Πές μου, αδελφή, τί σκοπούς
έχεις;

Η Μελανία την κύτταζε άρεκτι ώ-
ρα, χωρίς να της μιλήσει.

— Αδελφή, σ' εξορκίζω, μίλησέ
μου, είπε πάλι ή Φιλοθέα. Πές μου,
τί σκέπτεσαι να κάνεις. Στ' όνομα

πως ήγινε όργανό σου. Πώς ήρουν
συνεννοημένη μαζί σου.

Η Μελανία έμεινε λίγες στιγμές
βυθισμένη σε σκέψεις. Έπειτα γύρι-
σε στη Φιλοθέα και της είπε:

— Μη φοβάσαι. Δεν θα έκταθής
καθόλου...

— Προβάμαι περισσότερο τώρα, αδε-
λή μου.

— Γιατί;

— Γιατί βλέπω πως δεν έχεις τί-
ποτα. Λοιπόν...

— Λοιπόν;

ΠΛΕΧΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I
Στ' αυτιά σου τὰ ροδόλευκα δυό βιβάτά διαμάντια
σπιθόβολο λαμποκοπούν σε κάθε φως αγάντια,
τόσο που εμπρός στη λάμψη τών τ' άστια δειλά
(χλωμαίνουν.

Δέν είναι σκουλαρίκια αυτά, κι' άς φαίνεται πως
(μοιάζουν.

Είνε τ' άναστενάγματα που άπ' την καρδιά μου
(βγαίνουν.

κι' άχνίζοντας, άχνίζοντας στ' αυτιάκια σου πηγαι-
(νουν.

κι' οι άχνοι τους κρυσταλλώνονται και γίνονται ει-
(μαίνια.

και λάμπουν και σπιθόβολουν σε κάθε φως αγάν-
(τια.

II
Στο πλαγιό παράθυρο χρωστούσα χάρες χίλιες
γιατί σημάδια μωθάζεις και με τίς δυό του γρύλ-
(λεις.

κρυφά σημάδια που ποτέ, ποτέ δεν τὰ έγραψαν
(τοίχους.

Όρθόνοιχτες κι' ή δυό μαζί μ' έκραζαν νάρθη
(άπάνω.

Μισοκλεισμένες μούλεγαν να περιμένο λίγο,
κλειστές, δόκλειστες κι' ή δυό, μ' επρόσταζαν να
(φύγω.

Μεγάλες χάρες του χρωστώ, μ' άπ' όλες πού με-
(γαλάν.

που σφάλαγε όταν μ' έθελπε στη φλογερή σου αγ-
(κάλη.

III
Την καμαρούλα που κρυφά τούς πόθους μου θά
(κλειώ,

σαν έκκλησία γιορτάσιμη θά την άνοστολλώ.
Θά βάλω γλάστρες στις γωνίες και ζωγραφίες στους
(τοιχούς.

κι' έσύ κοντά μου θά κεντάρ κι' έγώ θά γράφω
(στίχους).

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

του μεγάλου Θεού, μή με βραχνίζεις.
Με κάνεις να τρέμω.

— Τί θές να μάθης; ρώτησε ή Με-
λανία κάπως άπότομα.

— Μη θυμώνεις, αδελφή. Πές μου
μόνον, γιατί έκάλεσες έδώ τόν άγιο
ήγούμενο. Ήσύχασέ με. Δεν με βλέ-
πεις πού τρέμω βίλη; Αυτήσου με!

— Τί σ' ενδιαφέρει έμένα αυτό;

— Μ' ενδιαφέρει, αδελφή μου. Έ-
γώ πήγα και τόν έκάλεσα. Θά νομίσω

— Έκάλεσες τόν ήγούμενο στο
κελλί σου για να του μιλήσης για τόν
έρωτά σου. Δεν είναι καλό, δεν είναι

τίμιο αυτό, αδελφή.

— Μη με κρίνεις, Φιλοθέα. Δεν ά-
γάπησε ποτέ. Δεν μπορείς να ξέρεις
εσύ τί είναι άγάπη...

Η Φιλοθέα σωρίστηκε σ' ένα κά-
θισμα κι' άρχισε να κλαίει. Τραβούσε
τὰ μαλλιά της και θρηνούσε μ' άπελ-
πισία.

(Άκολουθεί).

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ FRANCOIS NION

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ZAN.— Ένας άρσένιος έαυτός νέος, 28 έ-
τών.

ΜΑΡΘΑ.— Μιά χαριτωμένη μελαχροινή, 24
έτών.

(Σ' ένα χωριό της Βρεταννίας.
Στο σπίτι της Μάρθας).

ZAN.— Σ' αγαπώ!...

ΜΑΡΘΑ.— Έ, καλά... Και βστε-
ρα;

ZAN.— Υστερα;... Μα θά σ' αγα-
πώ πάντα...

ΜΑΡΘΑ.— Τί πλήξεις!

ZAN.— Πλήξεις ή αγάπη; Μάρθα!

Μα ή αγάπη είναι όλόκληρος κόσμος!

Είπε όλος ο κόσμος! Είπε το πάν.

ΜΑΡΘΑ.— Βαρέθηκα...

ZAN.— Βαρέθηκες ν' αγαπάς;

ΜΑΡΘΑ.— Όχι! Βαρέθηκα να μ'
αγαπούν...

ZAN.— Μα έσύ... Μα έσύ δεν αγα-
πήσες ποτέ;

ΜΑΡΘΑ.— Ποιόν ν' αγαπήσω; Ό-

λοι μου φαίνονται τόσο μονότονοι, τό-
σο ίδιοι!... Φαντάζεσαι ότι μόνο έσύ

μω λές ότι θ' αγαπάς, και ότι θά μ'
αγαπάς αιώνας; Νομίζεις ότι μόνο τὰ

δικά σου μάτια με κυττάζουν μ' αυτήν
την έκφραση; Α! βαρέθηκα... Έπι-
ξα πιά!

ZAN.— Και τί θά ήθελες. Μάρθα,

για να μην πλήξεις!

ΜΑΡΘΑ.— Θά ήθελα κάτι άλλο.

ZAN.— Τι, Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ.— Θά ήθελα μιάν αγάτη

διαφορετική. Θά ήθελα κάτι πού να
με πείσει πως μ' αγαπούν πραγματικά,

έξαιρητικά...

ZAN.— Τί θέλεις, Μάρθα; Θέλεις

να σκοτωθώ τώρα, έδώ μπροστά σου

για να πεισθής ότι σ' αγαπώ;

ΜΑΡΘΑ.— Ό Θεέ μου!... Άπο-
στρέφομαι τὰ αίματα... Άλλωστε ξέ-
ρεις, ότι δεν θά ήσουν ο πρώτος. Ξέ-
ρεις καλά ότι ο Ιάκωβος Πριντνόν

σκοτώθηκε για μένα.

ZAN.— Λοιπόν, τί θέλεις Μάρθα;

Τί θέλεις να κάνω για να πεισθής ότι
σ' αγαπώ;

ΜΑΡΘΑ.— Ξέρεις ότι είμαι φτωχή.

ZAN.— Μάρθα! Φτάνει να θέλεις

από έμάς! Φτάνει να θέλεις από
έμάς! Φτάνει να θέλεις από έμάς!

ZAN.— Μάρθα! Φτάνει να θέλεις

από έμάς! Φτάνει να θέλεις από
έμάς! Φτάνει να θέλεις από έμάς!

θέλω να στολιστώ έγώ με τὰ μαργα-
ριτάρια της, τὰ θανιάσια μαργαριτά-
ρια της, πού λάμπουν στο στήθος της.

ZAN.— Είσαι τρελή!... Θέλεις να
βάλω τὰ χέρια μου στο αίμα μιάς ά-
θώας!... Θέλεις να γίνω κλέφτης και
φονιάς!...

ΜΑΡΘΑ.— Μόνο έτσι θά κερδίσεις
την καρδιά μου.

ZAN.— Δεν την θέλω τέτοια καρ-
διά...

ΜΑΡΘΑ.— Δεν την θέλεις;

ZAN.— Ναί! Δεν την θέλω!

ΜΑΡΘΑ.— Ζάν!... Για κύτταξέ με!

Κύτταξε τὰ μάτια μου!... Το στόμα

μου!... Τὰ χέ-
ρια μου!... Για

να γίνουν δι-
κά σου ό!... αὐ-

τά δεν άξίζει
να γίνης κλέ-

φτης; φονιά-
ς; Δεν άξί-

ζει;

ZAN.— Τὰ

μω... Τὰ μω-
σώ... Σε μωσώ-
λόκληρο ή...

Σου πρόσφε-
ρα τὰ πλούτη

μου... Δεν σου
έφτασαν... Θέ-

λεις την ζωή
μιάς γυναίκας

πού δεν σου
έκανε κανένα

κακό...

ΜΑΡΘΑ.—

Μόνο τότε...
Μόνο τότε θά
γίνω δική σου.

ZAN.— Σε

μωσώ...

ΜΑΡΘΑ.—

Κύτταξε, κύ-
τταξε το στή-

θος μου. Έ-

νας πρίγκιπας πού πέρασε μιά μέρα
άπ' έδώ, θέλησε να το στολίση με δι-

αμάντια, άν τόν άφαινα να γείρη έδώ
έπάνω το κεφάλι του...

ZAN.— Σε μωσώ!...

ΜΑΡΘΑ.— Ζάν! Μη μου μιλάς έ-

τσι!... Ζάν! Έπ' τέλους!... Μη την

σκοτώσεις την Παυλίνα. Φέρε μου μό-
νο τὰ μαργαριτάρια της.

ZAN.— Γυναίκα έγκληματική!... Σε

μωσώ.

ΜΑΡΘΑ.— Λίγη ώρα πριν μω έλε-
γες ότι με λατρεύεις.

ZAN.— Τώρα είδα καλά τί είσαι.

ΜΑΡΘΑ.— Θέλω να κάνεις για μέ-
να έγκλημα, φόνο!...

ZAN.— Τί λές, Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ.— Ναί! Θέλω να σκοτώ-

ZAN, (σπρώχνοντάς την).— Φείδι!

ΜΑΡΘΑ.— Συχώρεσέ με! Συχώρε-
σέ με, Ζάν... Έλεος!...

ZAN.— Δεν μπορώ ούτε να σε βλέ-
πω πιά... Μάταιη, φιλόδοξη, σκληρή

γυναίκα!... (Σηκώνεται για να φύ-
γη).

ΜΑΡΘΑ, (τόν εμποδίζοντας).— Ζάν, ά-
γάπη μου! Α! τώρα, τώρα σ' αγαπώ.

Τώρα αγαπώ πρώτη φορά στην ζωή

μου. Αυτήσου με... Μη φύγης!... Σ'

αγαπώ, τώρα πού μω λές ότι με μι-
σείς. Κανείς έως τώρα δεν μω έλεπε

ότι με μισεί!... Είπε κάτι καινούριο

για μένα. Σε θέλω τώρα πού δεν με

θέλεις... Σ' ά-
γαπώ τώρα πού

με μισείς... Μη
φύγης... Θά

σκοτωθώ! Σου
τὸ όρκίζομαι

στην Παναγία
ότι θά σκοτω-

θώ...
ZAN, (τὴν

σπρώχνοντας).— Καταραμένη η

(Φεύγει).

ΜΑΡΘΑ,

(πέφτοντας

στο πάτωμα

κάτω και κλαί-
οντας σπαρα-

χτικά).— Αγά-
πη μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

πία μου! Αγα-
πία μου! Αγα-

μουν ως τώρα... Μα τώρα ο πόνος

της αγάπης μ' εξαγνίζει, με κάνει να

γίνω ταπεινή, πονετική. Αχ, τί μαρ-

τύριο. Και τί έκστασις συγχρόνως. Τί

μυστήριο, Θεέ μου, τί μυστήριο, ή γυ-
ναίκα καρδιά...

ΑΝΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΟΙΟΣ ΛΕΕΙ;

Ποιός λέει πως δεν είν' όμορφη και

(ζηλευμένη ή χώρα

πού γλυκερός κι' δλόχροσος ο ήλιος

(τή φίλει

κι' έχει παλάτια άμέτρητα, λευκά, μαρ-

(μαροφόρα

κι' έρωτευμένοι οι άνεμοι την τριγυ-

(νούν τρελλοί;

Ποιός λέει πως δεν είν' όμορφη κά-

(τοια πλατεία της στρατά

πού περζόνουν μαρμαρά την κάθε της

(πλευρά

και περιβόλια έδώ κι' εκεί καμαρωτά,

(γεμάτα

άπ' άνθη γλυκουρίστα κι' άπ' άνθη

(δρυσικά;

Ποιός λέει πως δεν είν' όμορφο στο

(σπίτι εκείνο έπάνω

ένα σαλόνι ευωδιαστό, μικρό σαν μιά

(φωλιά,

με ζωγραφίες δλόγυρα, με σκαλισμένο

(παύλο,

με χνουδωτά και με διπλά και τριδι-

(πλα χαλιά;

Ποιός λέει πως δεν είν' όμορφη μες

(στο σαλόνι εκείνο

της όμορφιάς ή ερήμονια και τού σπι-

(τιού ή κυρά,

αυτή πού έγώ για χάρι της κάθε χαρά

(μου άφθω

και λαχταρώντας τη παρούσα και τὴν

(μου χαρά;

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περίφημος πολι

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΓΕΛΙΜΕΡΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΜΟΝΤΕΛ

«Ο Βελισσάριος, ο Άλλοτε τριανό-
ζος και παντοδύναμος στρατηγός του
Βυζαντίου, τυφλός, γερασμένος, παρά-
καιρα και δυστυχισμένος, βιάζετο πρὸς
κάποιον παλιό και μισοσεπωμένη
επαυλὶ του, όπου τὸν περίμενε ἡ οἰ-
κονόμειά του.

Στὸν δὴγρό του εἶχε ἀπαγορεύσει
ν' ἀναφέρει τὸ ὄνομά του σὲ ὅσους συ-
ναντῶσαν στὸ δρόμο του· ἀλλ' ἡ εὐ-
γένεια τοῦ προσώπου του ποὺ ἀντα-
νακλούσε σ' ὅλο τὸ παρουσιαστικὸν του
ἦταν ἀρετὴ γιὰ νὰ περὶσσει τὴν ὑ-
ψηλὴ καταστάθην του.

Κατὰ τὸ βράδυ ἔφταν σ' ἕνα χω-
ριό κι ὁ δὴγρός στοίχισε μὲρὸς στὴν
πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ, ποὺ ἂν καὶ φαί-
νόταν ἀπλὸς, εἶχε ἐν τούτοις κατὰ τὸ
ἐλκυστικόν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ νοικοκύρης
νύχαιε ἀπὸ τὸ χωράφι μὲ τὸ σταπὶ
στὸ χέρι του καὶ στήθεξ μὲ παρέρ-
γεια μὲρὸς στὸν τυφλὸν γέροντα.

— Ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε.

— Παλιὸς στρατιώτης! ἀποκρίθη-
κε ὁ Βελισσάριος.

— Στρατιώτης! ἔκανε ἐκεῖνος. Ἀδ-
τὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀνταρσία σου;

— Ἦνε μεγάλο κακὸ γιὰ ἐμένα ἡ
γεμὸνα, εἶπε ὁ Βελισσάριος, νὰ μὴ
μυρεθῇ νὰ πληρώσῃ τὸ αἷμα ποὺ ἔ-
χουν γύσει γι' αὐτόν.

Ἡ ἀπόκρισις αὐτὴ προέβλεπε ἐντύ-
πως στὸ χωριό, ὁ ὁποῖος δέχτηκε
μὲ μεγάλη προθυμία νὰ προσφέρει στὸν
Βελισσάριον καὶ στὸν δὴγρό του φιλο-
ξενία γιὰ τὴ νύχτα.

— Σὺ παρουσιάζῃ, εἶπε στὴν σύ-
ζυγό του μπῆνιντα, ἔσαν γενεῖς
ποὺ ὑπομένει βαρύνουσα τὴ σκληρότε-
ρη δοκιμασία τῆς ζωῆς.

Ἐπειτα γυρίζοντας στὸν ξένο του,
πρόσθεσε:

— Κάθισε, φίλε μου... Μὴ ντρέ-
πῃς γιὰ τὴν κατάντια σου. Ἐέρου-
με κι' ἐμεῖς τί συμβαίνει δυστυχία καὶ
πῶμα πολλὰ. Ἐκουράσῃς τώρα μὲν
μὲ τὸ σύντροφό σου καὶ σὲ λίγο θὰ
δειπνήσουμε. Στὸ μεταξύ πές μου, σὲ
προκαλῶ, σὲ ποιὸς πολέμους ἔχεις
λάβει μέρος;

— Πολέμησα στὴν Ἰταλία κατὰ
τὸν Γότθον, στὴν Ἀσία κατὰ τὸν
Περσὸν καὶ στὴν Ἀφρική κατὰ τὸν
Βανδάλον καὶ τὸν Μαύρον, ἀποκρί-
θηκε ὁ Βελισσάριος.

Ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα αὐτὰ
λόγια, ὁ χωρικός ἀναστένανε καὶ
εἶπε:

— Ἀκούουσις λοιπὸν τὸ στρατη-
γὸ Βελισσάριον σ' ὅλες τίς ἐκστρα-
τεῖες σου;

— Μάλιστα, δὲν ἔλειψα οὔτε στιγ-
μὴ ἀπὸ κοντὰ του...

— Ὡ, τί ἀνδρείος πολεμιστὴς ποὺ
ἦταν! Τί εὐτύχη, τί εὐγένεια, τί με-
γαλοφυΐα ποὺ εἶχε! Ἐδῶ στὴν
ἐρημίαν ποὺ βοσκομαὶ ἀπὸ εἴκοσι
χρόνια, δὲν ἔβλεπα ποτὲ τίποτε
γι' αὐτόν. Ζῇ ἀκόμα;

— Ζῇ!

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν εὐλογήῃ καὶ νὰ
μικρύνῃ τίς ἡμέρας του!

— Ἄν ὁ Θεὸς σ' ἀκούει, θὰ συγ-
κινῶται ἀπὸ τὴν εὐχή σου!

— Καλὰ, καὶ πῶς περνᾷς στὴν
Αὔλῃ; Ὦναι γωὶς ἄλλο πανίχορος;
καὶ θὰ λατρεύεται ἀπ' ὅλο τὸ λαόν.

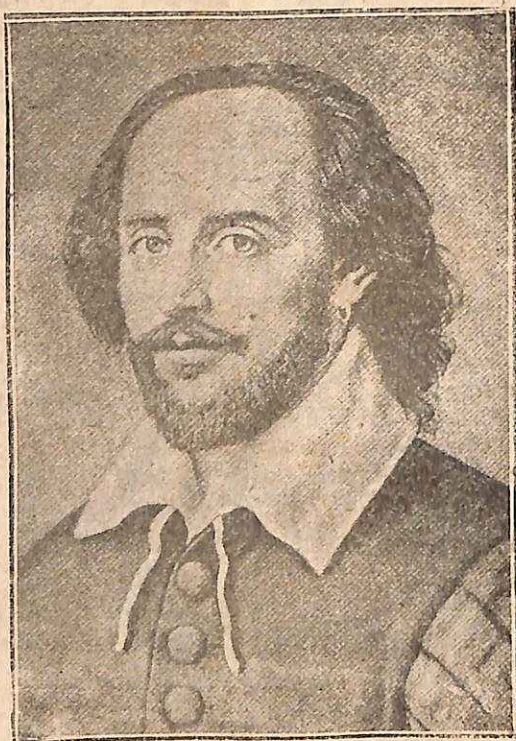
— Ἀλλοῖμονι! Δὲν ξέρεις οὐκ ἡ
εὐτυχία προκαλεῖ τὸ φθόνον;

— Ἄ! Καὶ μπορεῖ ποτὲ ὁ αὐτο-
κράτωρ νὰ δώσῃ πίστι σ' αὐτοὺς ἄνθρω-
ποὺ μεγάλου αὐτοῦ στρατηγού; Αὐτὸς
εἶνε ὁ προστάτης καὶ ὁ ὑπερασπιστὴς
τοῦ κράτους του.

— Γέλασε παιῶν... ψιθύρισε μελα-
γχολικὰ ὁ Βελισσάριος.

— Καὶ τί μ' αὐτό; εἶπε ὁ χωρικός.

□ □ □ ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ □ □ □

Ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς ὁδογράφος Οὐδύσιου Σαῖπρη...

Μὲ τίς συμβουλές του μπορεῖ νὰ προ-
σφέρῃ τίς ἴδιες ὑπηρεσίες ὅπως καὶ
στὸν πόλεμον. Ἄν τὸν ἀκούει, ἡ εὐ-
γένειά του μπορεῖ νὰ τοῦ ὠφελήσῃ πε-
ρισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνδρεία του.

— Ἀπὸ ποῦ τὸν ἐγγνώρισε; ἐπε-
ρώτησε ὁ Βελισσάριος γεμάτος ἀπο-
ρία.

— Ἀς καθίσουμε τώρα στὸ τραπέ-
ζι, ἀποκρίθηκε ὁ χωρικός. Ἡ ἐρώτη-
σίς σου θὰ μᾶς ἐγγράξῃ πολὺ μακριά.

Ὁ Βελισσάριος δὲν εἶχε παρὰ καμ-
μιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀνταρτικὸς του
καὶ νὰ τὸν ἐπαινεῖ καὶ νὰ τὸν θαυμά-
ζῃ τόσο πολὺ, ὅτι εἶχε διατελεῖ σὲ

παλαιότερα χρόνια ἀξιωματικὸς τοῦ
στρατοῦ του.

Κατὰ τὸ δειπνὸν ποὺ ἐπακολούθησε,
ὁ χωρικός τὸν ρώτησε γιὰ διάφορα
συμβάντα τὸν πόλεμον τῆς Ἰταλίας
καὶ τῆς Ἀνατολῆς, χωρὶς νὰ τοῦ ἐκ-
νευχήσῃ γιὰ τὴν Ἀφρική. Ἡ ἀπαν-
τήσις τοῦ Βελισσάριου, σύντομος καὶ
ακριβὴς, ἦταν φανερὸ πῶς τὸν εὐχρη-
στοῦσαν.

— Ἀς πιούμε τώρα, φώναξε στὸ
πέλος ὁ χωρικός σηκώνοντας τὸ πο-
τήρι, στὴν ὕψιν τοῦ μεγάλου στρα-
τηγού σου! Εἶθε νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεός
τόσα καλὰ, ὅσα καὶ ἔκανε ἐκεῖνος σὲ
μένα...

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Βελισσάριος;

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

— Πῶς, σ' ἔδωκε ὁ Θεός!

στὸν παράγγῃ μὴ ἀξιοπρεπὴ ἀπακατά-
στασι...

— Ἐτήρησε τὴν ὑπόθεσί σου. Μοῦ
προσέφερε ἄνωματα. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν
τὰ δέχομαι. Ὁ ξεπεσμένος ἡμεῶν,
ὡς μόνον ἱκανοποιεῖται τοῦ ἐπιζητεῖ τὴν
ἀνδρείαν...

— Ἀλλοῖμονι, ἐπεὶ εἶσαι ὁ Γε-
λίμερος;

— Ναι, ἐγὼ ὁ Γέλιμος ποὺ πολιορκῶ
ὅλην τὴν θύλακα, ἀπὸ τὸ Βελισσάριον
στὸ ὄρος Πάριον. Ἐκεῖ ὑπάρχει τὰ
πάντα, ἐδωκεν ὁ Θεός μου. Ἦναι
τὸν γέροντα κι' εἶχε πλάκωσε μὴ
φύγει πείνα. Ὁλόκληρος ὁ πληθὺς
εἶχε περιέλθει σὲ ἀπόγνωσι καὶ
οἱ ἄνθρωποι μου, γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν
ἀπ' τὴν πείνα, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ φάνε
τὴν οἰκονομία των. Ὅλα αὐτὰ μ' ἔ-
πεισαν στὸ τέλος νὰ παραδοθῶ. Μὲ
τὴν ἀπόφασίν μου, ὁποῖος δέχτηκε
τότε ὁ Βελισσάριος, πόσες
τιμὲς μοῦ ἀπέδωσε, πόσο καλὰ μὲ πε-
ριποίησε, πῶς ἐπεδύναται τὴν δύ-
ναμίν μου. Τόσιντα χρόνια ζῶ σ' αὐ-
τὴν τὴν ἐρημίαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πέραςε
μέσα ποὺ νὰ μὴν εὐχρηθῶ γι' αὐτόν
στὸ Θεό!

— Τώρα καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Βε-
λισσάριος, γιατί γενομένης περὶ
φρονήσεως μπορεῖς στὸ στρατὸν
κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου σου καὶ
γιατί εἶχες ὑψωμένον ἀνέμωνα τὸ κε-
φάλι ποὺ: μεγάλη ἐκπλήξις τοῦ αὐτο-
κράτορος.

— Φίλε μου, ἀποκρίθηκε ὁ Γε-
λίμερος, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ εἶδα πῶς
ὅλα εἶνε ἕνα παιχνίδι τῆς τύχης, πῆ-
ρα ὁ Θεός κι' ἔβγαλε σοφός. Ἦναι ὁ
πῶς καλοκαταμένεις βασιλεὺς τοῦ κό-
σμου καὶ ζῶστε μέσα στὴν τρυφή καὶ
στὴν πολυτέλεια. Μὰ ἔξαρνα, ἀπὸ βα-
σιλεὺς γίνεσαι αἰχμάλωτος. Ἐπειτα
ἀπ' αὐτό, ἔπεισε ἡ νύχτα ἀπὸ τὴν
στενγρότητα μου ἡ νύχτα ὑπερῶν
τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ καταλήξω σὲ
πλήρη ἀκατορία. Προτίμησα τὸ δεύ-
τερον...

— Ἐγχεῖς δίκην, τοῦ εἶπε ὁ Βελισ-
σάριος μὲ σκυμένον τὸ κεφάλι.

— Ὑστερον ἀπὸ τὴν συνομιλία αὐτή, εἰ-
δὸν ὁ Θεός: χωρίστηκαν γιὰ νὰ κοι-
μηθῶν.

Ὁ Γελίμερος μὲ τὴν ἐξήμερωσιν, πρὶν
οὐκ νὰ τὰ χωράρια του, πῆγε νὰ
ἰδῇ ἂν ὁ ξένος του εἶχε περάσει τὴν
νύχτα καλὰ.

Ἀλλὰ παρανεύθηκε πολὺ ποὺ τὸν
βόηκε ὁ Θεός, μὲ τὸ ἔσθῃ του στὸ χέ-
ρι, ἔτοιμο νὰ ξεκινήσῃ.

— Πῶ! τοῦ εἶπε, δὲν θὰ μείνῃς
λίγες μέρες ἄκομα μαζὺ με γιὰ νὰ
γνωριστοῦμαι καλύτερα;

— Δὲν μπορῶ, ἀποκρίθηκε ὁ στρα-
τηγός. Πρὶν γυναῖκα καὶ παιδιὰ ποὺ
μὲ περιμένουν καὶ ποὺ λυποῦν-
ται γιὰ τὴν ἀπουσία μου. Σὲ
ἐπαχρηστώ λοιπὸν καὶ σὲ πε-
ραχῶ νὰ μὴ γίνῃ λόγος γι'
αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν
αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

αὐτὰ πρὸς μέλλον. ἔλα μὲν

ΣΤΟΜΑ ΜΕ ΣΤΟΜΑ...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

Τὸ στοιχείμα τοῦ φοιτητοῦ τῆς Οὐφάλας. Ἡ καλὴ Πρυτανικοῦλα. Ἡ ἀφέλεια τῆς κι' ἡ καλοσύνη τῆς.
Πῶς ὁ φτωχὸς φοιτητὴς ἐγίνε ἐνδοξὸς φιλόλογος. Ὁ ἀσκαρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας καὶ τοῦ
Πάπα. Ἐνα σκάνδαλο. Τὸ φίλημα τοῦ Τσάρου. Ἡ Πάττι καὶ ὁ μικρὸς διάδοχος τῆς Ἰσπανίας, κλπ.

Κάποιος νεαρὸς φοιτητὴς τοῦ Πα-
νεπιστημίου τῆς Οὐφάλας, γυρὸς μιᾶς
φτωχῆς γῆρας, περιπατοῦσε μὲ Κου-
ριακὴ πρὸς σ' ἕναν δημόσιον κήπον μα-
ζὺ μὲ νεαροὺς συμφοιτητάς του.

Ἐνῶ οἱ νέοι ἐπλευροῦσαν, εἶδαν
ἔξαρνα νύχτα πρὸς τὸ μέρος τοῦ
ἡ κόρης τοῦ πρυτανικοῦ τοῦ Πανεπι-
στημίου, μὲ ὠραϊστικὴν νέαν, ἡ ὁποία
πῆγαινε στὴν ἐκκλησίαν μαζὺ μὲ τὴν
παιδαγωγὴν τῆς.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰουστινι-
νου;

— Ναι... Καὶ αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε
ἐκεῖνον ποὺ μὲ πικραίνει περισσότερο.
Ξέρεις πόσο τὸν ἐκτιμῶ καὶ τί τι-
μὰ τὸν ὑπερέτασσα. Ἐξακολουθῶ ἀ-
κόμα νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ πῶς πολὺ
τὸν λυποῦμαι γιὰ τοὺς κακοὺς συμ-
βολοὺς ποὺ τὸν περιτριγρίζουν καὶ
τοῦ καταστρέφουν τὸ ἔργον του τώρα
στὰ γεράτια. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ
βεβαιώθηκε ὅτι κατὰ τὴν τῆς τυ-
φλώσεως μὲ τὴν ἔδωκε ὁ ἴδιος ὁ αὐ-
τοκράτωρ κι' ὅχι ὁ λαός, ἐκλονίστηκε
ὁλόκληρος κι' ἔρχασα κάθε πίστι. Οἱ
ἐκτελέσεις τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶχαν
τὸ θάρρος νὰ τὴν πραγματοποιήσουν,
οἱ δῆμοι ἐπεφταν μὲρὸς στὰ πόδια
μου καὶ μὲ προσκυνούσαν. Ἀλλὰ θὰ
τελειώσουν γρήγορα τὰ βάσανά μου.
Ὁ Θεός θὰ μὲ λυτρώσῃ καὶ δὲν θὰ ἐ-
πιτρέψῃ νὰ μείνω πολὺν καιρὸ τυφλὸς
καὶ φτωχός...

— Γιατί δὲν κάθῃς νὰ περάσῃς
μαζὺ μου τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς
ζωῆς σου; τοῦ εἶπε παρακλητικὰ ὁ
Γελίμερος.

— Αὐτὸ ὅταν γιὰ μένα μὴ γλυ-
καῖα παρηγορία, ἀποκρίθηκε ὁ Βελισ-
σάριος, ἀλλὰ τώρα ἀνέχω στὰ παιδιὰ
μου καὶ πῆγαινε νὰ πεθάνω στὴν ἀγ-
καλιὰ τῆς... Χαῖρε!

Ὁ Γελίμερος τὸν ἀγκάλιασε, τὸν
κατὰβρεξε μὲ τὰ δάκρυά του καὶ στὸ
τέλος βλεπόντας πῶς ἦταν ἀδύνατον
νὰ τὸν κρατήσῃ, τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ.

— Ὡ, εὐτυχία, εὐτυχία, ποῖος μπο-
ρεῖ νὰ ὑπερφηανεύῃ ὅτι σὲ ἐκώτασε;
εἶπε μονολογώντας ὁ πρῶτος βασιλεὺς
τῶν Βανδάλων. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ
δικαίος, ὁ σοφός, ὁ γενναῖος Βελισσά-
ριος καὶ νὰ ποὺ κατάντησε!.. Ἄ,
ἐγὼ πρέπει νὰ θεωρῶ εὐτυχισμένον
τὸν ἐαυτό μου...

Καὶ ὁ Γελίμερος πῆρε στὸν ὄμο
σταπὶ του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ χωρά-
φι, κουνώντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τ'
ἀποριζόμενον κεφάλι του.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ καλὴ τιμὴ
παλαιὰ ἡμερολόγια φιλολογικά, γε-
λογραφικά, ἐγκυκλοπαιδικὰ κ.λ.π.
κ.λ.π. καθὼς καὶ Καζαμίας καὶ τοῦ
1900 ἐκδοθέντας. Γράφατέ μας:
«Οἰκονομία», Λένα 7—Ἀθήνας.

νωὺς τοῦ ἔδωκε, κοκκινίζοντας, ἕνα φι-
λὶ στὸ μάγουλό.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε τὸ δρόμον τῆς
πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅταν γύρισε σ'
σπίτι τῆς, θεώρησε ὑποχρέωσί τῆς ν'
ἀναφέρει τὸ παράδοξον αὐτὸ εἰπεῖν
στὸν πατέρα τῆς.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πρύτανης τοῦ
Πανεπιστημίου κάλεσε στὸ γραφεῖο
τοῦ τὸν πολυμῆρὸν φοιτητὴ, ὁ ὁποῖος
εἶχε κερδίσει τὸ στοιχείμα, γιὰ νὰ τὸν
γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΔΡΥΔΕΝ ΚΙ' Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ

Ένας παρξυνωρισμένος ποιητής. Ο Δρύδεν άποτραβιάται μακριά απ' τον κόσμο. Μία άπροσδόκητη έπίσκεψις. Η συνάντησις δυο παλαιών φίλων. Η φανταστική έξορία του κόμητος Λίντσευ. Πώς τó φτωχόπιτο του ποιητού μετεβλήθη μέσα σε λίγες ημέρες σε μέγαρο. Ένα ευτυχισμένο συνοικέσιο. Ένα ψέμμα που δεν άπεκαλύφθη ποτέ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά τó 1580, ó όνομαστός "Άγγελος ποιητής Δρύδεν, βλέποντας ότι οι σύγχρονοί του δεν τον αναγνώριζαν, αναγκάστηκε ν' άποσυρθεί σε μία φτωχική κατοικία. Μόλις άπέμεινε εκεί μιλία από τó Λονδίνο και πού του την είχε πουλήσει κάποιος ζυθοπώλης της περιφέρειας.

Ο Δρύδεν ήταν βέβαια διάσημος ήδη στους φιλολογικούς κύκλους του τόπου του από τά θεατρικά έργα του, αλλά ή άδιαφορία του μεγάλου κοινού ήταν τέτοια, ώστε τον έκαναν νά φύγει μακριά από την κοινωνία μέ την πύ βραβεία άπογοήτευσι στην φυγή του.

Επειδή μάλιστα δεν άνεχόταν νά τον έκμεταλλεύονται οι διάφοροι έκδοτάι και βιβλιοπώλαι, διέκοψε κάθε σχέση μαζί τους και συντηρούσε την πολυμελή οικογένειά του άπορολόμενος με διάφορες βραβείας και κουσποτικές εορτασίες.

Μία βραδυά, ενώ βρισκόταν κλεισμένος, όπως συνήθως, μέσα σε μία κλεισμένη του σπιτιού του και άπληγε σκυρικούς στίχους του "Ιουδανάλι, τον όποιο μετέφραζε τότε στο άγγλικό, άκουσε κάποιον νά του χτυπά την πόρτα.

— Ποιος είναι; ρώτησε ó ποιητής. — Έγώ, θεέ μου, ή μικρή σου Νανσύ, άποκρίθηκε μία γλυκεία νεανική φωνή. Άνέθηκε νά σου πώ ήθελε άπέξω κάποιος εύπατρίδης και ζητάει νά σου μιλήσει...

— Εύπατρίδης; είπε άπορώντας ó ποιητής. Χωρίς άλλο πρόκειται περί λάθους. Οι εύπατρίδαι άγνοούν τον Δρύδεν και ó Δρύδεν άγνωστóς εύπατρίδας...

— Σε βεβαιώνω, θεέ μου, πως αυτόν τον εύπατρίδη τον γνωρίζεις πολύ καλά, άποκρίθηκε ή νέα, υπαινόχοντας την πόρτα και προβάλλοντας δειλά τó χαριτωμένο ξανθό κεφάλι της. Σ' άκουα συχνά νά μιλάς γι' αυτόν. — Ποιό είναι τ' όνομά του; ρώτησε ó ποιητής.

— Τ' όνομά του; "Α, μου τó είπες... αλλά... τó ξέρω. άποκρίθηκε ή Νανσύ, φέρνοντας τά μικροκαμωμένα της δάχτυλα στο φτωχικό μέτωπό της. "Ονομάζεται σέρ... σέρ... Περιμένε, θεέ μου, πάλι νά τον ξαναρωτήσω...

— Σέσωσε, άσυλλόγηστη, βγαίνω μόλις μου νά τον ιδώ. — "Α, θυμήθηκα... φώναξε ή Νανσύ. "Ονομάζεται σέρ Κάρολος Βλόντν.

— Κάρολος Βλόντν; φώναξε κι' ó ποιητής σηκώνόμενος όρμητικά και περπατώντας πέννες, βιβλία και χαρτιά έπληνω στο τραπέζι. Είπε ή καλύτερος, ή πιστότερος ή μάλλον ό μόνος μου φίλος...

Σε λίγο, πτόν προβάλλω του σπιτιού οι δυο φίλοι άγκαλιάζοντοσιν μ' έγκαρδιότητα και έλάλουν από τή μαζή τους.

— Σέρ Κάρολε, φώναξε ó ποιητής, πόσο είμαι ευτυχής πού σε ξαναβρίσκω. Ποιά τύχη σ' έφερε κοντά στον παλιό σου φίλο; Έγώ νόμιζα πως μ' είχες ξεχάσει...

— Έγώ νά σε ξεχάσω, ίχαπημένε μου Δρύδεν! άποκρίθηκε ή Βλόντν. Δεν ξέρεις λοιπόν ότι ζω άποτραβηγμένος στή μικρή έπαυλή μου του Μν-τσεας και σπάνια έπισκέπτομαι τó Λονδίνο; Άγαπώ κι' έγώ, όπως βλέπεις, τή μοναχική ζωή...

— Καλά, και πως πάνε ή φιλολογικές σου άσχολίες; Θυμάμαι ότι άλλοτε έγραφεσ θαιμάσιες άρχαιολογικές μελέτες, γιά τις όποιες σου είχε προείπει πως θα γινόσουν ή ίσχυη όύ έα τών "Αγγλων. Και σ' ποιητάι στα νίως άπατώνται στις προβλέψεις των.

— Έτσι τουλάχιστον θα παρηγορηθώ κι' ό φτωχός Δρύδεν βλέποντας τις δάφνες νά στεφανώνουν τó μέτωπο τού ένδοξού του φίλου...

— Δρύδεν, φώναξε ή Βλόντν σείγγοντας τó χέρι του με έκφρασι ειλικρινείας, ή τύχη ή δική σου δεν άλλάζει; Σ' άκουα συχνά νά μιλάς γι' αυτόν. — Ποιό είναι τ' όνομά του; ρώτησε ó ποιητής.

— Τ' όνομά του; "Α, μου τó είπες... αλλά... τó ξέρω. άποκρίθηκε ή Νανσύ, φέρνοντας τά μικροκαμωμένα της δάχτυλα στο φτωχικό μέτωπό της. "Ονομάζεται σέρ... σέρ... Περιμένε, θεέ μου, πάλι νά τον ξαναρωτήσω...

— Σε βεβαιώνω, θεέ μου, πως αυτόν τον εύπατρίδη τον γνωρίζεις πολύ καλά, άποκρίθηκε ή νέα, υπαινόχοντας την πόρτα και προβάλλοντας δειλά τó χαριτωμένο ξανθό κεφάλι της. Σ' άκουα συχνά νά μιλάς γι' αυτόν. — Ποιό είναι τ' όνομά του; ρώτησε ó ποιητής.

— Τ' όνομά του; "Α, μου τó είπες... αλλά... τó ξέρω. άποκρίθηκε ή Νανσύ, φέρνοντας τά μικροκαμωμένα της δάχτυλα στο φτωχικό μέτωπό της. "Ονομάζεται σέρ... σέρ... Περιμένε, θεέ μου, πάλι νά τον ξαναρωτήσω...

— Σέσωσε, άσυλλόγηστη, βγαίνω μόλις μου νά τον ιδώ. — "Α, θυμήθηκα... φώναξε ή Νανσύ. "Ονομάζεται σέρ Κάρολος Βλόντν.

— Κάρολος Βλόντν; φώναξε κι' ó ποιητής σηκώνόμενος όρμητικά και περπατώντας πέννες, βιβλία και χαρτιά έπληνω στο τραπέζι. Είπε ή καλύτερος, ή πιστότερος ή μάλλον ό μόνος μου φίλος...

Σε λίγο, πτόν προβάλλω του σπιτιού οι δυο φίλοι άγκαλιάζοντοσιν μ' έγκαρδιότητα και έλάλουν από τή μαζή τους.

τό συνοικητή του πού έμοιζεσ έκείνη τή στιγμή με συγκλητικό της άρχαίας Ρώμης.

— Μή νομίζεις όμως, έξακολούθησε ή Βλόντν, ότι πεθαίνω υπό την πείνα. Έργάζομαι, είναι αλήθεια, μ' όλες μου τις δυνάμεις χωρίς άνάπαυσή, αλλά βρισκόμαι άνακούφισι στή μελέτη των βιβλίων μου και στήν άγάπη των δικών μου... Άλλά τó δειπνομάς είναι έτοιμο, φίλε μου, και μās περιμένει... Κοιπάστε νά τó τιμήσετε...

Τά φαγητά ήσαν, άν και όχι πλούσια, καλομαγειρεμένα και νόστιμα, και ό ξένος έφαγε με όρεξη. Στο τέλος, οι δυο φίλοι ήπιαν μύρα και ούσκου κι' άρχισαν πάλι τή συνομιλία τους με περισσότερα όρεξη.

— Έσύ, είπες ή σέρ Κάρολε, γνωρίζω ότι άποστρέφασαι τούς άρχοντες. Έν τούτοις έγώ δεν θα διατάσω νά επικαλεσώ τήν προστασία σου γιά έναν άνηρωπο διανεκρυμένο και γιά τή λαμπρότη του καταγωγή και γιά τά πνευματικά του προσόντα.

— Τήν προστασία μου είπες; τον έκρινε γελώντας ή Βλόντν. — Φυσικά, αφού δεν δέχομαι νά συντηρολόγησω με τις ποταπότρες της ζωής και νά γίνω κύλακας του ένοχού και τού άλλου πλουσίου. Γι' αυτό ή φτώχεια θα με παρακολουθώ μέχρι των τελευταίων μου ήμερών παράμοια με τή σκιά μου... Είμαι όπερηφάνος όμως με τή σκέψη ότι οι μεταγενέστεροι θα ξέρουν πως έζησα τιμικά και πως έπθανα τέλος στήν φτώχεια. Έπως θυμάσαι μ' έλα τά έξαιρετικά πνεύματα...

Ο ποιητής μιλούσε μ' έξψι και ή σέρ Βλόντν παρατηρούσε με θαυμασμό τó συνοικητή του πού έμοιζεσ έκείνη τή στιγμή με συγκλητικό της άρχαίας Ρώμης.

— Μή νομίζεις όμως, έξακολούθησε ή Βλόντν, ότι πεθαίνω υπό την πείνα. Έργάζομαι, είναι αλήθεια, μ' όλες μου τις δυνάμεις χωρίς άνάπαυσή, αλλά βρισκόμαι άνακούφισι στή μελέτη των βιβλίων μου και στήν άγάπη των δικών μου... Άλλά τó δειπνομάς είναι έτοιμο, φίλε μου, και μās περιμένει... Κοιπάστε νά τó τιμήσετε...

Τά φαγητά ήσαν, άν και όχι πλούσια, καλομαγειρεμένα και νόστιμα, και ό ξένος έφαγε με όρεξη. Στο τέλος, οι δυο φίλοι ήπιαν μύρα και ούσκου κι' άρχισαν πάλι τή συνομιλία τους με περισσότερα όρεξη.

— Έσύ, είπες ή σέρ Κάρολε, γνωρίζω ότι άποστρέφασαι τούς άρχοντες. Έν τούτοις έγώ δεν θα διατάσω νά επικαλεσώ τήν προστασία σου γιά έναν άνηρωπο διανεκρυμένο και γιά τή λαμπρότη του καταγωγή και γιά τά πνευματικά του προσόντα.

— Τήν προστασία μου είπες; τον έκρινε γελώντας ή Βλόντν. — Φυσικά, αφού δεν δέχομαι νά συντηρολόγησω με τις ποταπότρες της ζωής και νά γίνω κύλακας του ένοχού και τού άλλου πλουσίου. Γι' αυτό ή φτώχεια θα με παρακολουθώ μέχρι των τελευταίων μου ήμερών παράμοια με τή σκιά μου... Είμαι όπερηφάνος όμως με τή σκέψη ότι οι μεταγενέστεροι θα ξέρουν πως έζησα τιμικά και πως έπθανα τέλος στήν φτώχεια. Έπως θυμάσαι μ' έλα τά έξαιρετικά πνεύματα...

Ο ποιητής μιλούσε μ' έξψι και ή σέρ Βλόντν παρατηρούσε με θαυμασμό τó συνοικητή του πού έμοιζεσ έκείνη τή στιγμή με συγκλητικό της άρχαίας Ρώμης.

— Μή νομίζεις όμως, έξακολούθησε ή Βλόντν, ότι πεθαίνω υπό την πείνα. Έργάζομαι, είναι αλήθεια, μ' όλες μου τις δυνάμεις χωρίς άνάπαυσή, αλλά βρισκόμαι άνακούφισι στή μελέτη των βιβλίων μου και στήν άγάπη των δικών μου... Άλλά τó δειπνομάς είναι έτοιμο, φίλε μου, και μās περιμένει... Κοιπάστε νά τó τιμήσετε...

Τά φαγητά ήσαν, άν και όχι πλούσια, καλομαγειρεμένα και νόστιμα, και ό ξένος έφαγε με όρεξη. Στο τέλος, οι δυο φίλοι ήπιαν μύρα και ούσκου κι' άρχισαν πάλι τή συνομιλία τους με περισσότερα όρεξη.

Βλόντν, ό κόμης Λίντσευ ποτέ δεν σε λησμόνησε. Άπόδειξις είναι ότι μόλις έπεσε στή δουλειά του βασιλέως και έχασε τήν ύπουργική του θέσι, έσένα πρώτον απ' όλους θυμήθηκε. Και τώρα, διά μέσου έμού, ό παλιός σου συμφοιτητής ζητεί τή φιλοξενία σου.

Ο Λίντσευ έξορίστος! φώναξε ή Βλόντν. Σάν άπίστευτο μου φαίνεται. Τέλος πάντων όμως, άς έρθη και θά τον δειχτώ μ' έλη μου τήν καρδιά. Πές του πως ό παλιός σύντροφός του έχει πάντα σπίτι νά τον στεγάσει και ξίφος νά τον υπερασπίσει.

Άγαπητέ μου Δρύδεν, έχεις μεγάλη καρδιά. Με καμιά θυσία δεν θά μπορούσε νά σου ξεπληρώσει κανείς τó καλό πού κάνεις.

Άρσες τις φιλοφρονήσεις, σέρ Κάρολε! Μία πράξι τόσο φρεσκή και τόσο άπλη σαν τή δική μου δεν άξίζει πολλούς έπαινους. Άν ό κόμης Λίντσευ περνούσε μπρος απ' τήν κατοικία του μέσα στ' άμάξι του με τó οικόσημο, θά άπαξώνα νά τον χαιρετήσω. Άλλά τον παλιό συμφοιτητή μου τον δέχομαι μ' άνοιχτή άγκαλιά και γιά χάρη του μπρος νά πάω κι' ως τó Λονδίνο νά τον πάρω...

Πρέπει νά σου φανερώσω τώρα και τά αίτια τής βασιλικής δυσμενείας... — Ω, δεν χρειάζεται... Σού είπα ότι ενδιαφέρωμαι μονάχα γιά τον άνθρωπο και όχι γιά τον άρχοντα.

Επίτρεψέ μου ώστόσο νά σου πώ ότι ό κόμης και μερικοί άλλοι ευγενείς, θέλοντας νά άπαλλάξουν τον Κάρολο Β' από τήν καταστρεπτική έπαιρη τής δουλειάς του Πορτομού, όργανωσαν μία συνωμοσία εναντίον της. Άλλά ή προέλεσις των άνεκαλόφνησαν, και, χωρίς στή έπικρατεί της συνωμοσίας τού βασιλέως, καταδικάστηκαν σέ έξορία...

Φτάνει, φτάνει! φώναξε ή ποιητής. Μά ξεχάσαμε, φίλε μου, ότι ή γρολόμενι με τή μετάρρασι τού "Ιουδανάλι και άπάντω σ' αυτόν πλήθος τέτοιων βασιλικών σκανδάλων; Σού είπα και σου έπαναλαμβάνω ότι τó σπίτι μου είναι άνοιχτό γιά τον κόμητα Λίντσευ!

Υστερα από δύο μέρες, ό κόμης πήγε πραγματικά νά έγκατασταθή στήν κατοικία του παλιού συμφοιτητού του, μαζί με πλήθος από ύπνους και άλογα. Άλλά τó σπίτι ήταν μικρό και δεν χωρούσε τόσους ξένους. Τίτε ό Λίντσευ, τή συγκαταθέσει τού Δρύδεν, έφερε από τó Λονδίνο χίττες, μαργαρούς, έργατες κι' έτσι ύστέρα από λίγες βδομάδες ή ταπεινή κατοικία τού Δρύδεν μετεβλήθη σ' ένα θανμάσιο μέγαρο. Μεταξύ των άλλων είχε τώρα λουτρό, κήπους, πολυτελή διαμερίσματα και μία

χίττες, μαργαρούς, έργατες κι' έτσι ύστέρα από λίγες βδομάδες ή ταπεινή κατοικία τού Δρύδεν μετεβλήθη σ' ένα θανμάσιο μέγαρο. Μεταξύ των άλλων είχε τώρα λουτρό, κήπους, πολυτελή διαμερίσματα και μία

χίττες, μαργαρούς, έργατες κι' έτσι ύστέρα από λίγες βδομάδες ή ταπεινή κατοικία τού Δρύδεν μετεβλήθη σ' ένα θανμάσιο μέγαρο. Μεταξύ των άλλων είχε τώρα λουτρό, κήπους, πολυτελή διαμερίσματα και μία

χίττες, μαργαρούς, έργατες κι' έτσι ύστέρα από λίγες βδομάδες ή ταπεινή κατοικία τού Δρύδεν μετεβλήθη σ' ένα θανμάσιο μέγαρο. Μεταξύ των άλλων είχε τώρα λουτρό, κήπους, πολυτελή διαμερίσματα και μία

χίττες, μαργαρούς, έργατες κι' έτσι ύστέρα από λίγες βδομάδες ή ταπεινή κατοικία τού Δρύδεν μετεβλήθη σ' ένα θανμάσιο μέγαρο. Μεταξύ των άλλων είχε τώρα λουτρό, κήπους, πολυτελή διαμερίσματα και μία

ΠΛΟΥΤΙΩΤΑΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Η δυσμένεια όμως τού βασιλέως προς τον κόμητα Λίντσευ—δυσμένεια φανταστική—έληξε μαζί με τις τελευταίες έπισκευές τού οικοδομήματος. Και ένα καλό πρωί, ό σέρ Βλόντν ξαναπήρε στο σπίτι τού Δρύδεν γιά νά άνακουώσει αυτή τή φορά στον κόμητα ότι ό Κάρολος Β' τον άνακάλυψε από τήν έξορία.

Θά γυρίσεις λοιπόν πάλι στήν Αθήν με τις μηχανορραφίες και τά διαβόλια της; τού είπε ό Δρύδεν. Έδώ πέρα περνάς τόσο καλά και θά ζούσκα μαζί τόσο ήσυχα... Μά τότε γιατί έχτισες και διακόμησες αυτό τó μέγαρο;

— Από δω και πέρα θά μένης σου σ' αυτό και θά μου έπιτρέψεις νά ζω μαζί κάθε τόσο γιά νά σε έπισκέπτομαι... — Έδαπάνησες πολλά χρήματα, έπέμεινε ό ποιητής. Δεν είναι σωστό έπαμένως νά κληρονομήσω έγώ τά δημιουργήματα των ιδιοτροπιών σου...

Βλέπω ότι είσαι πολύ άσχημος, αλλά ύπάρχει ένα μέσον γιά νά συμβιβαστούμε: Άν μου δώσεις τó χέρι τής άνεψιής σου Νανσύ και μού άφιερώσεις τή μεταρρασι τού "Ιουδανάλι, θά μού παράσχης συγχρόνως τήν εύτυχία και τή δόξα. Έτσι κι' έγώ θά σου χάρισω τó σπίτι.

Τή μετάρρασι και τήν άνεψιά! είπες ό Δρύδεν. Μά δεν σου φαίνονται πολλά; — Μπορείς νά τ' άρνθής; έσως σ' έναν άρχοντα, αλλά δεν θά τοιμίσης νά τó κάνης αυτό σ' έναν παλιό σου συμφοιτητή;

Καλά, δέχομαι, άποκρίθηκε ό ποιητής ενώ ένα πλατό γέλιο φωτίσε τó σκυθρωπό πρόσωπό του. Έσύ, Βλόντν, νά είσαι μάστρας τής συμφωνίας μας. Και τώρα άς φιληθούμε κι' οι τρείς...

Ο Δρύδεν ποτέ δεν έμαθε ένόςφ ζούσε τó στρατήγημα πού τού έπαίξαν οι δυο φίλοι του, γιά νά τού εξασφαλίσουν μία άνετη ζωή, άπαλλαγμένη από τις σκοτούρες τής καθημερινής βιοπάλης. Δεν έμαθε ποτέ ότι ή έξορία τού Λίντσευ ήταν φανταστική.

Κατοικούσε πάντα στο μέγαρο τού κόμητος, όπου τον έπεσκέπτοντο τακτικά ό γαμπρός του με τήν άνεψιά του και τον Βλόντν, αλλά παρέμεινε μέχρι τέλους φτωχός, επειδή περιφρονούσε τά χρήματα.

Ο Δρύδεν πέθανε στα 1688 επί τής βασιλείας τού "Ιακώβου Β' και ό τάφος του βρίσκεται στο Ουεστμινστερ, τó όποιο οι Άγγλοι προσέζουν ως τελευταία κατοικία των ένδοξωτέρων άνδρων τής χώρας των.

Η ΖΩΗ... ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΣ!... Η ζωή των ανθρώπων δεν είναι τίποτε άλλο παρά ή τέσσερες πράξεις τής αριθμητικής. Ο έρωας είναι πρόσθεσις. Η κληρονομία διαίρεσις. Ο γάμος πολλαπλασιασμός. Και ό θάνατος άφάρεσις.

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός έφυγε, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΚΙ' Ο ΠΑΡΑΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε στήν Πόλη ένας πλούσιος άρχοντας, πού ήταν άποτραβηγμένος μακριά απ' τον κόσμο στο παλάτι του μαζί με τó μοναχογού του.

Ο γαμπρός του, άρχοντόπουλο όπως ήταν, είχε γνωρισθεί με πολλούς, είχε καλές σχέσεις κι' ήταν περιζήτητος γαμπρός. Στο τέλος λοιπόν οι φίλοι του τον έλεγόσανε και τού βάλανε στο κεφάλι νά παντρευτεί.

Χωρίς νά χάνη κι' αυτός καιρό, πήγε μία μέρα στον πατέρα του και τού είπε: — Πατέρα, μεγάλωσα πειά και θέλω νά παντρευτώ!

Ο πατέρας με τ' άσπρα μαλλιά και τήν πολλή γνώσι των ήλικων χαμογελώντας και τού άποκρίθηκε: — Σύρε νά μού φέρης έκαστο λίρες και θά σου δώσω τήν άδεια και τήν εύχή μου.

Τό άρχοντόπουλο χρημάτα δικά του δεν είχε, γιατί όσα έπαιρνε από τον πατέρα του, τά έδωκεν όλα στις διασκέδασεις.

Πήγε λοιπόν στή μητέρα του και ζήτησε απ' αυτή τις έκαστο λίρες. Έκείνη τού τις έδωσε πρόθυμα και, παίρνοντάς τες, έσπευσε με χαρά στον πατέρα του.

— Πατέρα, τού είπες, σου έφερα τις έκαστο λίρες. — Πού τις βρήκες; τον ρώτησε ή πατέρα του παίρνοντάς τες στα χέρια του. — Μου τις έδωσε ή μητέρα!

Ο άρχοντας πήρε τότε τά χρήματα και, αφού ήταν πλούσιος και δεν τ' είχε ανάγκη, τά έβριζε μεσ' στα νερά τού Βοσπόρου, πού περνούσε κάτω απ' τó παλάτι, λέγοντάς: — Σύρε τώρα νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός έφυγε, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Ο γαμπρός, όπως στενοχωρημένος από τó παράξενο φέρεμα τού πατέρα του, πήγε στή γιαγιά του και πήρε άλλες έκαστο λίρες. Τήν άλλη μέρα πού πού τις πήγε, ό πατέρας του τον ξαναρώτησε από πού τις είχε πάρει. Μόλις άκουσε πού τού τις είχε δώσει, έσπευσε νά μού φέρης άλλες έκαστο λίρες!

Γράμματα πολλά δεν ήξερε... Τι νά κάμη; Υστερα από πολλή πύχη σ' ένα χωριό κι' έγινε σκαφτιάς. Αφού έμαθε εκεί τρία όλόκληρα χρόνια και γνώρισε κάθε λογής δυστυχία, κατώρθωσε μαζεύοντας γρόσι με γρόσι, νά συγκεντρώσει τις έκαστο λίρες.

Αφού τις μέτρησε καλά και τ' έβριζε σωστές, κίνησε και πήγε στον πατέρα του. — Πατέρα, τού είπες, σούφερα τά χρήματα πού μου γύραφες!

Ο πατέρας του τις πήρε χωρίς νά πη τίποτε και έκανε πως ήθελε νά τις πετάξη κι' αυτές από τó παράθυρο.

Μά ό γαμπρός, γοργός σαν άστραπή, τον άρπάξε από τó χέρι και τού φώναξε με θυμό: — Έμένα μού βγήκες ή πίστι ανάποδα, κι' έσύ τις πετάς στον άέρα!

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

Κάτος ήσυχα, παιδί μου, και μή θυμώνεις, τού άπάντησε τότε ή πατέρα του. Όλη ή περιουσία μου είναι δική σου. Αυτό σου τόκανα γιά νά σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν οι παροχές. Μία και τó κατάρχεσαι, μία και πόνεσες τον παρό πύθνηλας με τον έρωτά σου, πήγαμε και παντρεύου με τή νύφη πού διαλέξαι κι' έχε τήν εύχή μου.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ

Τά πρώτα ίχνη τής φαρμακευτικής. Η χρήςις των βοτάνων. Τά φαρμακεία των άρχαίων. Οι κομπογιαννίτες τής άρχαιότητας. Ο Άριστοτέλης «φαρμακοπώλης».

Τά πρώτα ίχνη τής φαρμακευτικής έπιστήμης αναφέρονται στις "Ινδίες και στήν Αίγυπτο και, λίγο άργότερα, στήν Ελλάδα. Πρώτοι οι Ιερείς των "Ινδών και των Αιγυπτίων άσχολήθηκαν με τις μελέτες και τήν εξακρίδωσι των ιδιοτήτων των φυτών, προκειμένου νά τά χρησιμοποίησουν γιά τή θεραπεία των πηγών και διαφόρων άσθενειών. Από τις φυτικές ουσίες μεταχειρίζοντοσιν τότε ως φάρμακα τή σμύρνα, τή μαστίχα, τó λιόδεν, τó μασχαράριο και τήν κανέλλα.

Άργότερα οι Αιγύπτιοι μετέδωκαν τις φαρμακευτικές γνώσεις τους στους Έλληνες, από τους όποιους διακρίθηκαν κυρίως ό Πυθαγόρας και ό "Ιπποκράτης, ό έπνομαζόμενος πατήρ τής Ιατρικής. Οι ιστορικοί αναφέρουν ότι οι δυο αυτοί μεγάλοι φιλόσοφοι παρασκευάζαν διάφορα φάρμακα κι' έθεράπευαν πολλούς άσθενείς.

Άργότερα οι γιατροί είχαν και ι-διαίτερα ιατροεία, όπου έκτελούσαν χειρουργικές έργ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

..... ΓΙΑΒΑΝΑ ΚΑΙ ΝΟΥΡΒΑΔΙ

ΓΙΑΒΑΝΑ.—Νά ή ώρα πού ή Μά (*) βγαίνει από τη θάλασσα κ' ανεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό, ἐνὼ ή αὔρα τῆς νύχτας, πνέοντας ἀπὸ τὴ δύσι, ἔρχεται νά δροσίση τὴ γῆ...

Ποιά εἶνε αὕτη ή σιὰ πού περνάει μέσ ἀπ' τ' ἀνθισμένα δάση τόσο ἀνάλφαρα, σάν νά φοβάται μήπως ξιπήνη τὰ περισσότερία πού κοιμούνται στίς φωνῆς τους...

Νάνα τάχα ή πολυγατημένη μου κ' ἔρχεται νά σβήση τὴ φλόγα τὴν ἐρωτική πού με λιώνει;

Η πολυγατημένη μου εἶνε νέα κ' εἶνε παρθένα. Κανένας δὲν ἔδρεψε ἀκόμα τὰ πρώτα λουλούδια τῆς ἀγάπης της, κανένας δὲν εἶδε τὸ πρόσωπό της, κανένα αὐτὶ δὲν ἀνατρίχασε στὸν ψιθύρο τῆς φωνῆς της, μέσα σ' ὅλη τὴ χώρα τῆς Μαντιόρας.

Τὸ σῆμα τῆς πολυγατημένης μου εἶνε ἐκεῖ κάτω στίς ὄχθες τῆς λίμνης πού τὴ σκεπάζουν οἱ λοτοί.

Όταν ή πολυγατημένη μου κάθε προῖ καὶ κάθε βρῶδν ξενιτεύεται γιὰ νά λουσιτῇ, τὰ πνεύματα τῶν νερῶν ζηλεύουν τὴν ὀμορφιά της...

Τὰ μάτια της εἶνε γλυκύτερα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς δαμάλας πού καθρεφτίζον τὴ θάλασσα καὶ τὸν οὐρανό, τὸ στόμα της εἶνε πὺρ ἐκδορὸ ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῆς Ὀιδπακάρας, καὶ τὸ μέλι τοῦ Ἰσμαῖς εἶνε γλυώτερο μυρωμένο ἀπὸ τὴν ἀνάσα πού βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλη της...

Τὸ κορμί της εἶνε λυγρὸ καθὼς τὸ κρῖνο πού σπρώχνεται ἀπάνω ἀπ' τ' ἀγρία χαμόγελα, τὸ περιγνῆμα της ἔχει τὴ χάρι τοῦ μικροῦ ἀλαφροῦ πού χοροπηδαίει γύρω ἀπὸ τὴ μάνα του, κ' ή φωνή της μοιάζει με θεϊκὴ μουσική πού τὴν ἀκούμε μονάχα στ' ὄνειρό μας...

Σήμερα τὸ προῖ ή ἀγαπημένη μου μοῦ μίλησε με τὸ μονομυρίασμα τοῦ ρουακιοῦ, με τὸ τραγοῦδι τῆς κίσσας, με τὸ παρόνοιο τῆς φάσας καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀπόψε θ' ἀφήσω τὸ σῆμα τοῦ πατέρα μου καὶ θάρθω ν' ἀναπαντῶ στὴν ἀγκαλιά σου...

Ποῦ εἶνε λοιπὸν τώρα; Σκέπασα τὴν ψάθα μου με λουλούδια γιὰ νά δεχθῇ ἀπάνω της τὸ ἄσπρο φέρεμα τῆς παρθένας.

Τὸ φεγγάρι ἀνέθηκε γιῶλας ψηλά στὸν οὐρανό, καὶ δὲν ἀκούω ἀκόμη πονθὲν τὸν κρότο πὸν βηματῶν της... Ἀγενοὶ πού περνάτε τὰ πέλαγα, βορῆ πού φιδᾶς στὸς ἀμμόστρωτους κόμους, γλυκεῖες αἶρες τῆς νύχτας πού κάνετε νά λαλοῦν τὰ φύλλα τῶν δασῶν, γιὰ πέστε μου...

Εἶδατε πονθὲν τὴν πολυγατημένη μου; Ποιὸς μπορεῖ νά τὴν κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ μένα;

Ποιά εἶνε αὕτη ή σιὰ πού περνάει μέσ ἀπ' τ' ἀνθισμένα δάση τόσο ἀλάφρα, σάν νά μὴν θέλῃ νά ξιπήνη τὰ περισσότερία στὴ φωνῇ της;...

Νάνα τάχα ή πολυγατημένη μου κ' ἔρχεται νά σβήση τὴ φλόγα τὴν ἐρωτική πού με λιώνει;...

ΝΟΥΡΒΑΔΙ.—Νά ή ώρα πού ή «Μά» βγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα κ' ανεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανό, κ' ή αὔρα

(*) Στὴν Ἰνδική μυθολογία ή Μά εἶνε ή θεοτὴς τῆς Σελήνης, κατὰ παρόμοιο με τὴ δική μας Ἀρτέμιδα.

τῆς νύχτας, πνέοντας ἀπὸ τὴ δύσι, ἔρχεται νά δροσίση τὴ γῆ;...

Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ψιθύρος πού περνάει μέσ ἀπ' τ' ἀνθισμένα δάση τόσο ἀλάφρα, πού νά φοβάται μήπως ξιπήνη τὰ περισσότερία στὴ φωνῇ τους;...

Α, εἶνε ή φωνή τοῦ πολυγατημένου μου πού με προσκαλεῖ κοντά του...

Θά πάω καὶ θά πέσω στὸ πλευρό του, ἀπάνω στὸ στρώμα τὸ σκεπασμένο με λουλούδια, γιὰ τὴ χεῖλη μου διφοῦν τὰ φυλά του.

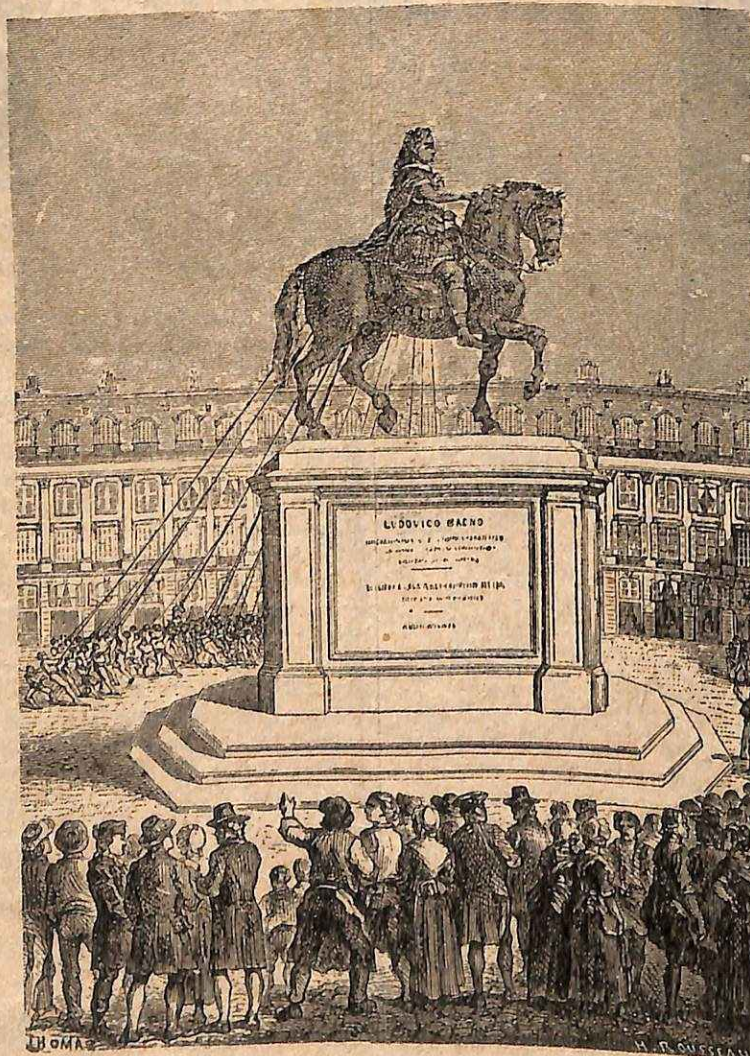
Κοιμώμουν, κ' ή φωνή τοῦ πολυγατημένου ἦρθε νά μοῦ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Εβαλα ἀρώματα στὸ χιτῶνα μου, στὰ μαλλιά μου καὶ στὸ σῆμα μου καὶ ξεκίνησα στὸ πείσμα τῶν πνευμάτων πού θορυβοῦσαν ἀταίσια στὸν ἄερα καὶ μουρμουρίζαν ἀπειλητικά στὰ νερά, μέσα στὴν ἡγρασία τῆς νύχτας...

Πέτε μου, παρθένης τοῦ Πιντζαβά, κ' ὅσες γυναῖκες τοῦ Βαλταχώ, πέτε μου ἂν γνωρίζετε τὸν πολυγατημένο μου...

Τὸ κορμί του εἶνε πὺρ λυγρὸ ἀπὸ τὸ φρίκα καὶ τὰ μαλλιά του πὺρ τινὰ ἀπὸ τὴς ῥῆς τοῦ ριζοῦ...

□ □ □ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ □ □ □

Τὸ γκρέμισμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Βασιλέως Ἡλίου, Λουδοβίκου 14ου, διὰ τῶν ἐπαναστατῶν στὴν Πλατεία τῆς Βανδώμης. Ὡς γνωστὸν, κατὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, ὁ λαὸς μανόμενος ἐναντίον τῶν βασιλέων ἐγκρέμισε ὅλους τοὺς ἀνδριάντας των, ἐσκύλευσε τοὺς τάφους των κ' ἔρριξε τὰ λείψανά τους στὸν ἀσβεστόν!...

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΝΙΚΑΑΡΑ

.....

σάν νά φοβάται μὴν ξιπήνη τὸ περιστῆρι στὴ φωνῇ του;...

Αχ, εἶνε ή φωνή τοῦ πολυγατημένου μου πού με προσκαλεῖ κοντά του...

ΓΙΑΒΑΝΑ.—Εἰσαι σὺ, Νουρβαδί, πού, πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί σου, ἔχες αὐτὴν νά με δῆς καὶ ν' ἀναπαντῇς ἀπάνω στὴν ἀνθοστόλιστη ψάθα μου, με τὸ στόμα σου κολλημένο στὸ στόμα μου καὶ με τὴν καρδιά σου ἐπάνω στὴν καρδιά μου;...

ΝΟΥΡΒΑΔΙ.—Ναί, εἶνε ή παρθένα τῆς λίμνης τοῦ Πιντζαβά, πού πιστὴ στὴν ὑπόσχεσί της, ἔρχεται ἀπόψε νά σε δῇ καὶ ν' ἀναπαντῇ ἀπάνω στὴν ἀνθοστόλιστη ψάθα σου, με τὸ στόμα της κολλημένο στὸ στόμα σου καὶ με τὴν καρδιά της ἐπάνω στὴν καρδιά σου...

ΓΙΑΒΑΝΑ.—Πόσο εἶσαι ὠραία, ὦ πολυγατημένη μου, πόσο εἶσαι ὠραία! Τὸ κορμί σου εἶνε λυγρὸ κ' ἀπαλό, οἱ κόρφοι σου πού σκιρτοῦν ἀπὸ ἔρωτα εἶνε σάν δυὸ ἄσπρα περιστέρια πού χτυποῦν με τὴς φτεροῦνές στὴ φωνῇ τους...

ΝΟΥΡΒΑΔΙ.—Πόσο εἶσαι ὠραῖος καὶ πόσο εἶσαι δυνατός, ὦ πολυγατημένη μου! Ὅλα σ' εἶνε εἶν' ἀπαλά καὶ ρωμαλέα. Εἰμαι σάν τὴν κληματόδερα πού τυλίγεται γύρω ἀπ' τὸ ἄσπρὸ καὶ ρουφίει τὴν εὐωδίά του...

ΓΙΑΒΑΝΑ.—Τὸ στόμα σου ἔχει μιὰ ἀμβροσία πού μεθάει τὰ χεῖλη μου, β-πος τὸ λουλούδι τὴν πεταλούδα. Πῶς σπαρταράει τ' ὠραῖο σου κορμί μέσα στὸ σφίξιμό μου!...

ΝΟΥΡΒΑΔΙ.—Τ' αὐτιά μου δὲν ἀκούνε πειὰ τοὺς θορύβους τῆς γῆς. Τὰ μάτια μου εἶνε βυθισμένα στὸ σκοτάδι...

Ἀλλὰ τί νά μοῦ κάνῃ τὸ φῶς, τί νά μοῦ κάνῃ ή ζωή, τί νά μοῦ κάνουν τὰ λουλούδια, τί νά μοῦ κάνουν οἱ ζαρ-ποῖ;

Τί νά μοῦ κάνῃ ὁ ἥλιος, τί νά μοῦ κάνουν τὰ πουλά πού ψάλλουν στὰ μεγάλα δάση, τί νά μοῦ κάνουν οἱ μεγάλοι ποταμοὶ πού κυλᾶνε τὰ νερά τους πρὸς τὴ θάλασσα, τί νά μοῦ κάνῃ ὁλόκληρη ή φύσι!

Ἀγαπῶ καὶ πεθαίνω ἀπ' ἀγάπῃ μέ-σα στὴν ἀγκαλιά τοῦ πολυγατημένου μου!...

ΓΙΑΒΑΝΑ.—Ἀκουσέ με, Νουρβα-δί, ὦ πολυγατημένη μου συντρόφισ-σα. Ἀφῆσε τὸ κεφάλι σου ν' ἀναπαν-τῇ μέσά στὰ χέρια μου, μέθυσε με ἀπὸ ἔρωτα καὶ μὴ λυτάσαι πού σε χάνουν οἱ γονεῖς σου καὶ τ' ἀδέλφια σου. Κανόνισα ή ζωή ἀρχίζῃ γιὰ σένα ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Ὡ, πόσο εἶσαι ὠραία, πολυγατημένη μου!...

δικαστῆς. —Μάλιστα. Ἐξοχώτατε! ἀπάντη-σε ή γιὰ τὸς.

Τότε ή δικαστῆς ἔκανε μερικὰ βή-ματα ἔμπρῳς καὶ εἶπε ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Οὐμβέρτο πού κοίτοταν κα-ταγῆς:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Δικαίου Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, ή ὁποία στυμμένη καὶ γιὰ νά ἐξαχρήσει τὰ δικαστήμα-τα, ἀναγνώρισε ἐπὶ τέλους τὴν ἐγκλη-ματὶ σου καὶ ἀνακούφισε τὴν καρδί-ά σου, ἀκούγοντας ὅτι δὲν ἔκανες τί-ποτε ἄλλο παρὰ νά ὑπακούῃς στίς δια-βολικὰς ἐδῆγες τῆς μαγίσσης.

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Οἱ δηλητηριαστικὴ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἡ γυναῖκες καὶ τὰ δηλητήρια. Οἱ φόβοι τοῦ Ἐρρίκου 4ου. Πῶς κοινοκλέυει μόνος του νερό ἀπὸ τὸ Σηκευάνα. Ἡ δηλητηρίασις τῆς μητέρας του. Ἡ τρομερὴς δηλητηριαστικὴ τοῦ μεσαιῶνος. Μπραντέλλιε, Βουαζέν, Βιγκουρέ, κ.τ.λ. Ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἀγγέλικας Τικέ. Τὶ ἀπεκάλυψε στὸ Λουδοβίκο 14ο ὁ ἀρχιεπίσκοπος Παρισιῶν, κ.τ.λ.

Ὅλοι οἱ ἐγκληματολόγοι συμφωνοῦν στὸ ὅτι τὸ δηλητήριον, ὡς δολοφονικὸ μέσον, εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅλο τῶν γυναικῶν. Πράγματι δέ, ή στατιστικὴ ἀποδεικνύει ὅτι, τόσο κατὰ τοὺς περασμένους αἰῶνες, ὅσο καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, τὰ ἐδδομήγτα ἐ-κατοστὰ τῶν δηλητηριάσεων διεπαρ-χθισαν ἀπὸ γυναῖκες.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού οἱ γιατροὶ καὶ οἱ χημικοὶ, τοὺς ὁποίους ἐκονδάλισσε μαζὺ τῆς ἀπὸ τὴ Φλωρεντία στὸ Πα-ρισί ή τρομερὴ Αἰκατερίνη τῶν Με-δίκων, ἔκαναν γνωστὰ καὶ στὴν Γαλ-λίαν τὰ δηλητήρια ὡς μέσον ἀπαλά-λγῃς ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους καὶ ἐνοχλη-τικὸς ἐχθροὺς ή γυναικῆς τῆς ἀριστο-κρατίας ἄρχισαν νά τὰ χρησιμοποιοῦν με τὴν ἴδια εὐκολία με τὴν ὅποια οἱ ἱππῶται καὶ οἱ πολεμιστὴς τῆς ἰδίας ἐ-ποχῆς μεταχειρίζοντο στὴν ἐξίτην.

Ἔτσι, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐρρίκου 4ου, οἱ θάνατοι ἀπὸ δηλητηριάσεων εἶχαν γίνῃ τόσο συχνοί, ὥστε δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς νά σημειωθῇ ἕνας τέτοιος θάνατος. Τὸ κακὸ μάλιστα ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε καὶ αὐτοὺς ὁ γεν-ναῖος βασιλεὺς Ἐρρίκος 4ος, ὁ ὁποῖος εἶχε ριψοκινδυνεύσει ἀναριθμητῆς φο-ρὲς τὴν ζωὴν του στὸν πόλεμο, νά φο-βάται μήπως τὸν δηλητηριάσουν καὶ νά τρέμῃ στὴ σκέψῃ αὐτῇ.

Ἔτσι, τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμη βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας κ' ἐφιλοξε-νεῖτο στὸ ἀνίστορο τοῦ Λούβρου, δὲν ἔτρωγε παρὰ μόνον ἀγὰν τὰ ὁποῖα μα-γεύεινε μόνος του καὶ δὲν ἔπινε παρὰ μόνον νερὸ τὸ Σηκευάνα, τὸ ὁποῖο ἐ-πίσης πῆγαινε καὶ ἔπαινε μοναχὸς του ἀπ' τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ!...

Τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, ὁ ἀρρώστος αὐτὸς βασιλεὺς ἔβγαινε ἀπ' τὸ παλάτι, κρατῶντας ἕνα μικρὸ ἀσκή κάτω ἀπ' τὸν μανδύα του, διευθυνόμενος πρὸς ἕνα ἀόμοιο μέρος τῶν ὁχθῶν τοῦ Σηκου-άνα, ὅπου καὶ τὸ γέμιζε. Μετὸ νερὸ αὐτὸ περνοῦσε τὴν ἡμέρα του.

Μὰ εἶνε δίκαιο νά φοβάται τόσο πῇ δηλητηρίασι ὁ Ἐρρίκος 4ος. Εἶχε ὅπ' ὄψει του τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, ή ὁποία πέθανε δηλητηριασμένη ἀπὸ ἕνα ξενιγὰρ ἀρωματισμένα γάντια, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε χαρίσει ή Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων! Τὰ γάντια αὐτὰ, ὁ πε-ρίφημος δηλητηριαστῆς τῆς Αἰκατερί-νης Ρενέ ὁ Φλωρεντινὸς τὰ εἶχε πο-τίσει με κάποιον ἐξαιρετικὰ δραστικὸ δηλητήριον.

Ὅσο δὲ περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο τὸ κακὸ χειροτέρευε. Ἡ δηλητηριά-σεις αὐτῶν καὶ μεγιστάνων εἶχαν γί-νει τόσο συχνῆς, ὥστε οἱ βασιλεῖς ἀ-ναγκάζοντο νά λαμβάνουν κάθε τό-σο ἐξαιρετικὰ μέτρα. Ἔτσι στὰ 1631, ἐξεδόθη ἕνα βασιλικὸ διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπεβλήτο στοὺς φαρμακο-ποιούς τῶν Παρισίων νά κρατοῦν κλει-δομένα καλὰ μέσα σὲ εἰδικὰ τινελλία ὅλα τὰ δηλητηριώδη φάρμακα καὶ νά μὴ πουλοῦν παρὰ μόνον σὲ πρόσωπα ἀπολύτως γνωστὰ καὶ ἐπιπλήρητα. Τὸ ἴδιο διάταγμα ἐπέβαλε τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου στοὺς δηλητηριαστές.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἀντὶ νά ἐ-

λαττοῦν ή δηλητηρίασις, ἀπεναντί-ας γινόντοσαν ὀλοένα συχνότερες καὶ περισσότερες. Εἶνε δὲ γνωστὰ τὰ ἐγ-κλήματα τῆς ἑακουστῆς μαρκησίας ντὲ Μπρενβιλλίε, γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε γράψει ἄλλοτε καὶ ή ὁποία δηλητηρί-ασε τὸν πατέρα της, τ' ἀδέλφια της, τὴν ἑμιστὴ καμαριέρα της καὶ δεκά-δες ὁλόκληρες φίλων καὶ γνωρίμων της!

Λίγα χρόνια μετὰ τὴ θανατικὴ ἐκ-τέλεσις τῆς Μπρενβιλλίε, παρουσιάστη-καν στὸ Παρίσι δυὸ ἄλλες διάσημες καὶ τρομερῆς δηλητηριαστικῆς, ή Βου-αζέν καὶ ή Βιγκουρέ, ή ὁποῖες προσέ-φεραν, ἀντὶ γενναίας χρηματικῆς ἀ-μοιβῆς, τίς ὑπηρεσίες τους σ' ὁποῖον ἤθελε νά ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἐχθρῶν του. Ὅπως οἱ χημικοὶ τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, ἔτσι καὶ ή δυὸ αὐτῆς γυναι-κῆς χρησιμοποιοῦσαν δηλητήρια πού ἐ-σκότωναν μόνον με τὸ μύριμά τους!...

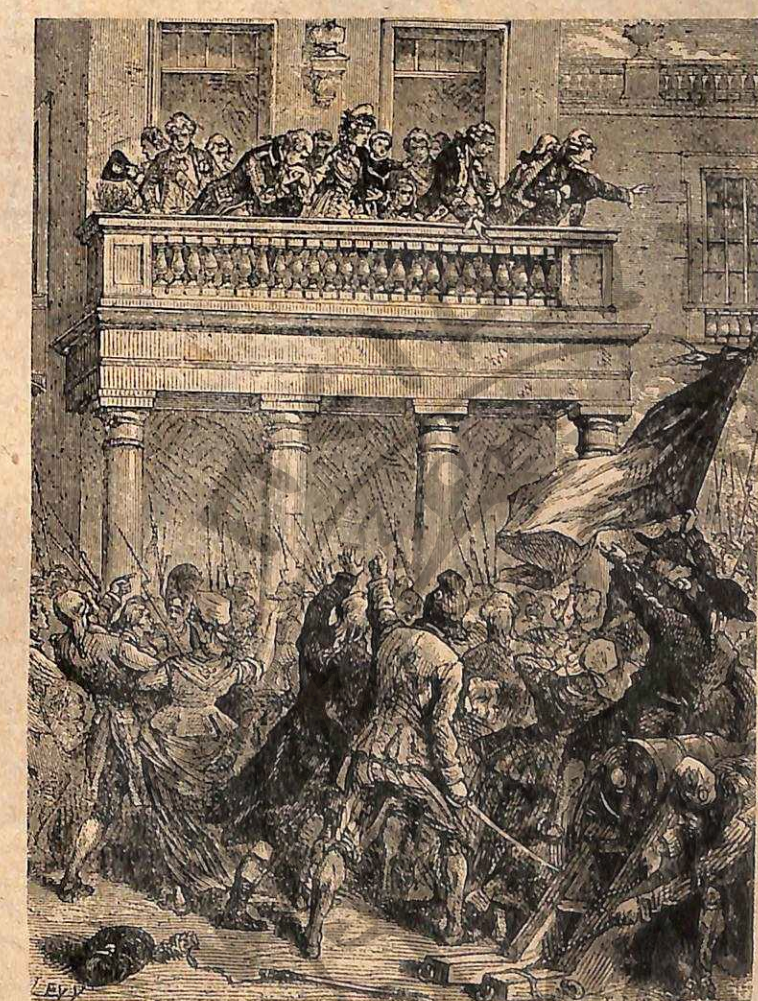
Μιὰ γυναῖκα, λόγου χάριν, πού ἤ-θελε νά σκοτώσῃ τὸν σύζυγό της, δὲν εἶχε παρὰ νά πάρῃ ἕνα ποικύμισό του ή ἕν' ἄλλο ρούχο του καὶ νά τὸ πᾶν στὴν Βουαζέν, ή ὁποία, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ

ὁλόκληρη ἱεροτελεστία τὸ βουτούσε στὰ μυστηριώδη καὶ δραστικώτατα δηλητή-ριά της. Ὁ ἄνθρωπος πού θά φοροῦ-σε κατόπιν τὸ ποικύμισο αὐτὸ ἦταν κα-ταδικασμένος νά πεθάνῃ μέσα σὲ λίγες ὥρες!...

Ἡ μαρκησία ντὲ Μοντεσπᾶν, ή πε-ρίφημη εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 14ου, ὁμολόγησε στὸν πνευματικὸ της, τὴν ὅρα τοῦ θανάτου της, ὅτι εἶχε πα-ρευρεθεῖ σὲ πολλὰς τέτοιες ἱεροτελε-στίας δηλητηριάσεων φορεμάτων δια-φόρων ἐχθρῶν της, τὰ ὁποῖα πῆγαινε ή ἴδια στὴν Βουαζέν.

Κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια τοῦ 17ου αἰῶνος, ή δηλητηρίασις στὴ Γαλλικὴ Αὐλὴ εἶχαν γίνῃ πειὰ ἀμέ-τρητες. Πολυαριθμῆς κυρίες τῆς Αὐ-λῆς, ή ὁποῖες εἶχαν πάρῃ νά ἀγαποῦν τοὺς συζύγους των, ἔστειλαν εἰκόλω-τατα στὸν ἄλλο κόσμον, με τὴν βοή-θεια τῆς Βουαζέν, ή τῆς Βιγκουρέ καὶ τῶν ἄλλων λοιπῶν συναδέλφων τους. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ ὅσοι ἤθελαν νά κληρονομήσουν πλουσίους συγγενεῖς των ή νά καταλάβουν τίς θέσεις διαφόρων

□ □ □ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ □ □ □

Μιὰ ἐπίθεσις τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῶν ἀνακτόρων τῶν Βερσαλλίων. Ἐνὸς τὸ πλῆθος τῶν ἐπαναστατῶν μαίνεται, ἐμφανίζονται στὸν ἐξώ-στη ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος 16ος καὶ ή Βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέ-τα βαστάζουσα στὴν ἀγκαλιά της τὸν μικρὸ διάδοχο. Ἡ ἐμφάνισις αὐτῇ μετατρέπει αὐτοσυνιμεῖ τίς διαθέσεις τοῦ ὄχλου, ὁ ὁποῖος ἀρ-χίζει νά... ζητωκραυγάζῃ!...

μεγιστάνων.

Ἔτσι ή ἑακουστὴ ἀνηψία τοῦ καρ-δινάλιου Μαζαρίνου Ὀλυμπία Μαντιό-νι, ή ὁποία εἶχε παντρευθεῖ τὸν κόμη-τα ντὲ Σουασόν, δηλητηρίασε πρῶτα τὸν σύζυγό της καὶ ἔπειτα τὴν προ-γνήτισσα Ἐρριέττα τῆς Ἀγγλίας. Ὅ-ταν δὲ ή γῆμη τῶν ἐγγλημάτων της ἄρχισε νά κυκλοφορῇ μέσα στὴν Αὐλὴ, ή Μαντιόνι φοβήθηκε μήπως συλληφθῇ καὶ ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὴν Ἰσπανία, ὅ-που ἐδηλητηρίασε τὴν νεαρὰ βασίλισ-σα Μαρία Λουῖζα τῆς Ὁρλεάνης.

Λίγων καιρὸ ἀργότερα, ἔγιναν, ἀ-γνωστο ἀπὸ ποιοῦς, ἐπανελημμένες ἀ-πάστερες δηλητηριάσεις τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, τοῦ περιφρῶμου πρωθυ-πουργοῦ Κολμπερ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 14ου. Τότε ὁ βα-σιλεὺς ἀναγκάστηκε νά συστήσῃ ἕνα εἰδικὸ δικαστήριον, στὸ φλέγον γραφεῖ-ον, ὅπως ὀνομάστηκε, γιὰ νά δικάζῃ τίς ὑποθέσεις δηλητηριάσεων καὶ νά ἐ-πιβάλῃ στοὺς δηλητηριαστές τίς τρο-μερότερες τῶν ποινῶν.

Κατὰ τὸ 1695 ὁλόκληρο τὸ Παρίσι ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν ὑπόθεσις τῆς Ἀγγέλικας Τικέ, ή ὁποία ἐπειθεῖ ἦ-ταν ἐρωτευμένη με κάποιον ὠραῖο ἀ-ξιοματικὸ τῶν σωματοφυλάκων, ἀπε-περθεῖ νά δηλητηριάσῃ τὸν σύζυγό της, πού ἦταν ἀνάτορος αὐλικῶς. Φαί-νεται ὅμως ὅτι ή ποσότης τοῦ δηλητη-ρίου πού τοῦ ἔδωσε δὲν ἦταν ἀρκετὴ ή ὅτι ὁ σύζυγος εἶχε πούλ γερὴ κρίσι καὶ εἶσι ἔσφυγε ἀπὸ τὸ θάνατο. Τότε ή κυρία Τικέ ἐπλήρωσε μερικὸς στρα-τιώτες, οἱ ὁποῖοι μιὰ νύχτα τὸν παραμό-νεψαν καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

Τὸ δικαστήριον τὴν κατέδικασε σὲ θάνατο. Ἡ κυρία Τικέ ὑπέβαλε τότε μιὰ αἴτησι στὸν βασιλεῖα, ζητώντας χά-ρι. Τὴν αἴτησί της αὐτὴ τὴν ὑπεστή-ριξαν πολλὲς προσοικιότητες τῆς Αὐ-λῆς, εἶτε ἀπὸ συμπάθειαν πρὸς τὴν Ἀγ-γέλικα, εἶτε κατὰ παράκλησιν τοῦ ἐ-ραστοῦ της, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπὸ με-γάλη οἰκονόμου καὶ εἶχε πολλὰ μέσα.

Ἔτσι ὁ βασιλεὺς ἄρχισε νά ταλαν-τεύεται καὶ ή Ἀγγέλικα Τικέ θά ἐ-σώζετο ἴσως. Ἀλλὰ τότε παρουσιάστη-κε στὸν Λουδοβίκο 14ο ὁ ἀρχιεπίσκο-πος τῶν Παρισίων, ὁ ὁποῖος, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐξουσίας του, εἶπε τὰ ἑ-ξῆς :

—Μεγαλειότατε, οἱ ἱερεῖς τῆς πε-ριφερείας μου μοῦ ἀναφέρουν διαρκῶς ὅτι καθήμενοι παρουσιάζονται σ' αὐ-τοὺς διάφορες γυναῖκες ή ὁποῖες τοὺς ὁμολογοῦν στὴν ἐξουσιοποίησίν τους, ὅτι ἐδηλητηρίασαν ή ὅτι ἀποπειράθηκαν νά δηλητηριάσουν τοὺς συζύγους των.

Ἡ γυναῖκες πού ὁμολογοῦσαν τέτοια ἐγκλήματα ἀνέρχονται σὲ ἑκατοντά-δες. Γι' αὐτὸ ἔχω τὴν γνώμη ὅτι πρέ-πει νά τίς κάνουμε νά παραδειγματι-σθοῦν.

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀρ-χιεπισκόπου, ὁ Λουδοβίκος 14ος ἐδρι-ξε, καὶ ἐνθουσιωμένος ὅτι λίγο ἔλλει-πε κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος νά πέσῃ θύμα δηλητηριάσεων, ἀπέριψε τὴν αἴτησι τῆς χάριτος. Καὶ ἔτσι ή ὠραία κυρία Τικέ καροτομήθηκε.

Ο ΑΛΑΒΑΣΤΡΙΝΟΣ ΔΟΥΣ

Οι τυμβωρuchoi και το δαχτυλίδι της πεθωμένης δουκίσσης. Πώς αναστήθηκε η νεκρή. Η τρεις ωραιότερες γυναίκες της Μαδρίτης. Στο χερσὶ των προσωποφόρων των ἀνακτόρων. Η τρεις θεές και ὁ Πάρις. Τὸ μυστηριώδες μαῦρο ντόμινο. Η ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψις. Μία ἀπόπειρα αὐτοκτονίας. Τὸ τραγικὸ τέλος τῶν δύο ἀδελφῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, ζούσε στὴ Μαδρίτη ἕνας ὠραίος καὶ νέος ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος ὅπου αὐτοὺς ἔβλεπε στὴν ἀρχὴ καὶ πῶς ὥρμησε τὴν καταπληκτικὴ ὠχρότητα τοῦ στομάχου τοῦ ἐντασιασμοῦ τῆς μητέρας του.

Ὁ Ἀλαβάστρινος Δούξ συναναστρεφόταν ὅλο τὸν καλὸ κόσμο τῆς Μαδρίτης, κυρίως ὅμως ἐσύναζε στὸ σπίτι τῆς κομψῆς Θήβης Μοντινίο. Ἡ ὁποία εἶχε τρεῖς περικαλλέστατες κόρες, τὴ Μαρία, τὴν Εὐγενία καὶ τὴν Ροζαμπέλλα, τὲς ὡμορφότερες νέες τῆς ἰσπανικῆς ποιικλοσύνης, κατὰ τὴν κοινὴ δοιογία. Ἡ Μαρία, ἡ μετὰ λείτερη, ἦταν κάπως πρὸς μελαγχολίαν ἀπὸ τὲς δύο ἄλλες ἀδελφές τῆς, ἡ ὁποία

ὅταν ἡ μητέρα του ἦταν ἐγκύος σ' αὐτόν, προσεδόχη ἔξω ἀπὸ δωμάτιο πυρετοῦ καὶ πένθους. Τότε αἱ συγγενεὶς τῆς τὴν ἐτόλμαν μετὰ τὰ πολυτελέστατα κοσμήματά της καὶ τὴν ἐβάψαν στὸν ὀλανδιστικὸν τοῦς τόφου.

Μερικοὶ τυμβωρuchoi ὅμως, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παρακλινθῆσαι τὴν κηδεία τῆς καὶ εἶχαν ἰδεῖ τοὺς θησαυροὺς πρὸς μὲν τοῦ τῆς ἡ νεκρῆς, πῆγαν τὴ νύχτα στὸ κοιμητήριον καὶ ἀνέβησαν τὸ μνημεῖον τῆς γιὰ νὰ τὴ σπύλῃσιν. Ἀφ' οὗ τῆς ἀφῆσαν τὰ περιστερὰ ἀπὸ τὰ πλοῖστα κοσμήματά της, θέλησαν νὰ τῆς πάρουν καὶ ἕνα πολύτιμο δαχτυλίδι πρὸς φορεῖσιν στὸ χέρι τῆς. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ δαχτυλίδι δὲν ἐβγαίνει, θέλησαν νὰ τῆς κόψουν μ' ἕνα μαχαίρι τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ μεγάλος πόνος πρὸς ἐννοίῳσε τότε, συνέτελεσε ὥστε νὰ ἐπαναφῇ στὴ γῆ τῆς δουκίσσης, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πρὶν περνεῖσθαι. Ἄλλ' εἶχε πάθει νεκροφάνεια. Οἱ τυμβωρuchoi, βλέποντες τὴν πεθάνειαν νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ φέρετρό της, κυριεύτηκαν ἀπὸ ἀπερίγραπτον τρόμον καὶ ἔφυγαν σάν πρῆλλοι, ἀφίοντες ἀνοιχτὴ τὴν εἰσοδὸν τοῦ τάφου.

Ἡ δουκίσσα κατόρθωσε σιγαλινὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μνημεῖον τῆς καὶ νὰ γυρίσῃ στὸν πύργον τῆς, ὁ ὁποῖος βρισκόταν πρὸς τὸν ἄντρον. Αἱ συγγενεὶς τῆς, ὅταν τὴν εἶδαν, κυριεύτηκαν ἀπὸ παρὰ τὸν φόβον, γιὰ τὴν ἐπέβησαν γιὰ φάντασμα. Ἐκείνη ὅμως τοὺς καθήσχευε καὶ τοὺς ἐπεισε, πρὸς μεγάλην τοῖς μαχά, ὅτι ἦταν ζωντανή.

Ὁ δούξ, ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει περνεῖσθαι ἀπὸ τὴν Μαδρίτη, ἐβλεπε στὸ δόμο τῆς χαρμύσσην εἶδον ἀπὸ καθυλάσσειν, πρὸς εἶσαν στείλει ἐπιστρεφῆσαι νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, καὶ γύρισε πρὸς, δοξάζοντες τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σω-

τηρία τῆς συζύγου του. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ δουκίσσα γέννησε ἕνα ἄρσεν καὶ αὐτὸ τὸ ἄρσεν ἦταν ὁ Ἀλαβάστρινος Δούξ πρὸς ἀναστάσεσιν τῆς ἀρχῆς καὶ πρὸς ὥρμησε τὴν καταπληκτικὴ ὠχρότητα τοῦ στομάχου τοῦ ἐντασιασμοῦ τῆς μητέρας του.

Ὁ Ἀλαβάστρινος Δούξ συναναστρεφόταν ὅλο τὸν καλὸν κόσμον τῆς Μαδρίτης, κυρίως ὅμως ἐσύναζε στὸ σπίτι τῆς κομψῆς Θήβης Μοντινίο. Ἡ ὁποία εἶχε τρεῖς περικαλλέστατες κόρες, τὴ Μαρία, τὴν Εὐγενία καὶ τὴν Ροζαμπέλλα, τὲς ὡμορφότερες νέες τῆς ἰσπανικῆς ποιικλοσύνης, κατὰ τὴν κοινὴ δοιογία. Ἡ Μαρία, ἡ μετὰ λείτερη, ἦταν κάπως πρὸς μελαγχολίαν ἀπὸ τὲς δύο ἄλλες ἀδελφές τῆς, ἡ ὁποία

Δίνοντας τῆς διάφορα ἐμετικά, κατόρθωσαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στὴ ζωὴ.

ποῖες εἶχαν καταπληκτικὴ ὠχρότητα καὶ πολλὰς φορὰς εἶδαν ἀφορρὰ πρὸς παρελθόντες.

Ἡ τρεῖς ἀδελφές εἶχαν μεταξὺ τοῦ, περικυβόχθαι ἀγάπην καὶ ποτὲ δὲν ἐβγαίναν ἔξω, ἂν εἰπεῖς ἡ μία τὴν ἄλλη. Ὁ ἄλλος ἡ ὡμορφία τοῦς τυμβωρuchoi, κατὰ τὸν φόβον, γιὰ τὴν ἐπέβησαν γιὰ φάντασμα. Ἐκείνη ὅμως τοὺς καθήσχευε καὶ τοὺς ἐπεισε, πρὸς μεγάλην τοῖς μαχά, ὅτι ἦταν ζωντανή.

Ὁ δούξ, ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει περνεῖσθαι ἀπὸ τὴν Μαδρίτη, ἐβλεπε στὸ δόμο τῆς χαρμύσσην εἶδον ἀπὸ καθυλάσσειν, πρὸς εἶσαν στείλει ἐπιστρεφῆσαι νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ, καὶ γύρισε πρὸς, δοξάζοντες τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σω-

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νεκρὴ ἐρωτευμένη βασιανόχθαι ἀπὸ τὸν καλὸν τῆς καὶ δὲν εἰδὼς πρὸς τὸν ἄντρον. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολυτρεφῆ, ἀποφάσισε νὰ θέσῃ τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἡδονοσύνην, ἐξακριβώνοντας μὲ κάθε θυσία τὰ πραγματικὰ ἀντήματα τοῦ ὠραίου ἐντασιασμοῦ.

Ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ βασιανόχθαι ἰσχυρὰ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ ἕνα χρὸν προσωποφόρον στὴν ἀνάκτορον τῆς καὶ ἡ νεκρὴ κίερα ἀποφάσισε νὰ παρουσιάσῃ σ' αὐτὸν ὡς ἄγνωστη καὶ, ἐπωφελομένη τῆς εὐκαιρίας, νὰ μιλήσῃ μετὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς δούκιν, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὴν προσωποφόρον τῆς.

Γι' αὐτὸ, κατὰ τὴν βραδυὰ τοῦ χερσὶ

καὶ τοῦ εἶπε, ἀλλοιώνοντας τὴν φωνή τῆς:

— Πῶς, ὦραίς μου Πάρι, δὲν ἀποφάσισες ἄλλα πρὸς τὴν τρεῖς ἀδελφές νὰ προσφέρῃς τὸ γέλας;

— Λεῖπει ἡ τρεῖς, τῆς ἀπάντησε ὁ δούξ μετὰ κάποια ὀλίγη, ἡ ὁποία ἐγέμισε μετὰ μὲν γλυκὰ χαρὰ τὴν καρδίαν τῆς.

Ὁ δούξ, χωρὶς νὰ ὑποπεθεύει κατ' ὅλον τὴν ταυτότητα τῆς λυγρῆς προσωποφόρου, τὴν ὡδήγησε στὸ γέλας καὶ γέμισε ἕνα βάζον μετὰ τῆς καὶ ἦσαν τρεῖς τοῦς ἡμέρας. Ὁ δούξ, ὅταν τὴν εἶδεν, ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ ἕνα χρὸν προσωποφόρον στὴν ἀνάκτορον τῆς καὶ ἡ νεκρὴ κίερα ἀποφάσισε νὰ παρουσιάσῃ σ' αὐτὸν ὡς ἄγνωστη καὶ, ἐπωφελομένη τῆς εὐκαιρίας, νὰ μιλήσῃ μετὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς δούκιν, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὴν προσωποφόρον τῆς.

Γι' αὐτὸ, κατὰ τὴν βραδυὰ τοῦ χερσὶ

καὶ τοῦ εἶπε, ἀλλοιώνοντας τὴν φωνή τῆς:

— Πῶς, ὦραίς μου Πάρι, δὲν ἀποφάσισες ἄλλα πρὸς τὴν τρεῖς ἀδελφές νὰ προσφέρῃς τὸ γέλας;

— Λεῖπει ἡ τρεῖς, τῆς ἀπάντησε ὁ δούξ μετὰ κάποια ὀλίγη, ἡ ὁποία ἐγέμισε μετὰ μὲν γλυκὰ χαρὰ τὴν καρδίαν τῆς.

Ὁ δούξ, χωρὶς νὰ ὑποπεθεύει κατ' ὅλον τὴν ταυτότητα τῆς λυγρῆς προσωποφόρου, τὴν ὡδήγησε στὸ γέλας καὶ γέμισε ἕνα βάζον μετὰ τῆς καὶ ἦσαν τρεῖς τοῦς ἡμέρας. Ὁ δούξ, ὅταν τὴν εἶδεν, ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ ἕνα χρὸν προσωποφόρον στὴν ἀνάκτορον τῆς καὶ ἡ νεκρὴ κίερα ἀποφάσισε νὰ παρουσιάσῃ σ' αὐτὸν ὡς ἄγνωστη καὶ, ἐπωφελομένη τῆς εὐκαιρίας, νὰ μιλήσῃ μετὰ τὸν ἀγαπημένον τῆς δούκιν, κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὴν προσωποφόρον τῆς.

Γι' αὐτὸ, κατὰ τὴν βραδυὰ τοῦ χερσὶ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ζωγραφιστὴς καὶ ἡ ζωντανὴς εἰκόνας. Ὁ μοναδικὸς δρόμος. Ὁ Ἐρρίκος IV καὶ ἡ ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης. Οἱ τρεῖς στίχοι τοῦ Σοφοκλέους. Τὸ τρύπιον ρούχο τοῦ Χότζα. Ὁ Βισμαρκ καὶ ὁ σαργγάρης. Ἡ ἐξόμνησις τοῦ Θεοῦ μ' ἕνα τοιγάρο. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας καὶ τὸ ἀγαλμὰ του. Ἐνας μετρίοφρων στρατάρχης. Μία ὥρα ἀπάντησις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μία μέρα ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος ἔφυγε νὰ συναντήσῃ τὸ γυῖο τοῦ συγγενικοῦ τοῦ μετρίου ζωγράφου Ἐρρίκου, ὁ ὁποῖος ἦταν πραγματικὰ ὠραιότερος νέος.

Βλέπων, τοῦ εἶπε ὁ μεγάλος καλλιτέχνης, ὅτι ὁ πατέρας σου ξέρει νὰ κάνει καλότερα ζωντανὰ εἰκόνας παρὰ ζωγραφιστὰς...

Ὁ Ἐρρίκος Δ' ὠρμήσε κάποτε μὲ ὠραιότερη νέα τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε ἀρέσει ὑπερβολικὰ, ἀπὸ πρὸς ἐπὶ νὰ περᾶν καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν καλὸν τῆς.

Ὁ Σοφοκλῆς εἶπε κάποτε ὅτι γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τρεῖς στίχους σ' ἕνα δόγμα, τοῦ χρειάζονταν τρεῖς μέρες.

Τρεῖς μέρες! ἀπεφώνησε ὁ ἐκπληξὴς ὁ συνομιλητὴς του. Ἐγὼ στὸ ἴδιον διάστημα θάγαγα ἕνα στίχον!

Ναί, ἀλλὰ θὰ ζούσαν μονάχα τρεῖς μέρες! τοῦ ἀπάντησε ὁ μεγάλος τοαρχικός.

Ὁ Λαοκρατὴς δημοσιογράφος Δανὶλ Μπρούερ διηγείται τὸ ἑξῆς χαριτωμένον ἀνέκδοτον:

Στὰ μικρὰ τοῦ χρόνου, ταξιδεύοντας κάποτε στὴν Ἀνατολή, εἶδε μὴ μὲν ὁ ἕνα δόμο τῆς Σουλτανῆς Ἐννὰ Τούρκου Χότζα, ὁ ὁποῖος εἶχε μὴ τεραστίαν τρύπαν στὸν οὐχόν του.

Ἐγὼ, μὴ τρύπαν στὸν οὐχόν σου, χότζα μου, τοῦ εἶπε ὁ Μπρούερ.

Τὸ ἔβλεπον, ἀπάντησε ὁ χότζας.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ ξέρεις, γιὰτὶ δὲν τὴν ἀπαλύνεις; ὠρμήσε ὁ Λαοκρατὴς.

Γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀπάντησε ὁ χότζας. Ἀνὰ βλέπει κανεὶς τὴν τρύπαν, φαντάζεται ὅτι ἀπορεῖ νὰ γινε πρὸς ὀλίγον λεπτόν. Ἐστὶν ὑπορεῖ θανάσιμα νὰ τρυπήσῃ καὶ τὸν οὐχόν τοῦ Πασὰ καὶ τοῦ Σουλτάνου. Τὸ μάλλιον ὅμως εἶναι σημεῖον φτώχειας καὶ ὅλοι τὸν παρεξήγησαν. Λοιπὸν, προκειμένου νὰ μὴ πρὸς πρὸς ὀλίγον μάλλιον ρούχον, προτίμησεν νὰ τὸ φορῇ τρύπαν...

Ὅταν ὁ Βισμαρκ πῆγε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ γέλας τοῦ Βαβλὸν, μὴς κατέβηκε ἀπὸ τὸ τρύπιον, κάθισε σ' ἕνα πάγκον τοῦ σταθμοῦ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Ἐνας χωρικός τὸν πλησίασε τότε δειλὰ-δειλὰ, κάθισε καὶ αὐτὸς στὴν ἄλλη

πρὸς, νὰ ξεκουράσῃ τὸ κουρασμένον αὐτοῦ πνεῦμα καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀναπαυστικὸν ὕπνον καπνίζοντας ἕνα τοιγάρο...

Ὁ Κόμισις ἀρχιεὶς Ἀθηνῶν εἶπε: — Ὁ Ζεὺς! Πρὸς τί νὰ βεβαίως κανεὶς μὴ γυναίκα; Δὲν ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀποκαλέσῃς ἀπλῶς... «γυναίκα»;

Κατὰ τὴν διάρκεια κάποιου λαϊκοῦ ἐξεγέρσεως στὸ Βυζάντιον, ὁ λαὸς ἐλυθόχθαι τὸ ἀγαλμὰ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

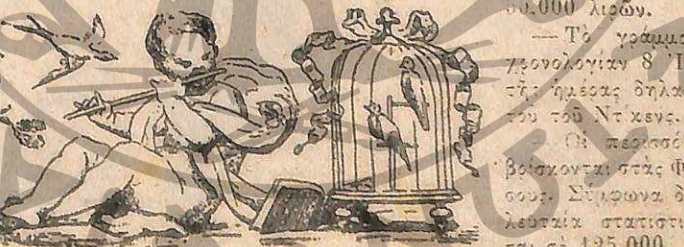
Κάποιος αὐλικὸς τότε, θέλωντας νὰ κολακεύσῃ τὸν αὐτοκράτορα τοῦ εἶπε ὅτι ὁ θεὸς τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ τιμωροῦνται μὲ τὴν τοσοῦτον πόνον.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως, φαυλοῦσθαι τὸν λαόν του, τοῦ ἀπάντησε: — Δὲ βαρύνεσαι... Δὲ βλέπει τὸ λόγον... Δὲν πληγώθηκα πρὸς...

Ὁ στρατάρχης ντὲ Λαγκωνιέρ ἦταν ὁ ἀπλοῦστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Πρὸς τοῦ δὲν εἶδεν τὴν παραμικρὴν περνεῖσθαι γιὰ τὴν διάφορον νίκην τοῦ πρὸς ἦσαν δοξάζει.

Ὁ Κρόντος Σποδύζων, ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους καὶ ἐργασιοτέρους Ἀγγλους ἱεροκλήρους, εἶπε, μὴ μὲν, μεταξὺ ἄλλων, στὸν χήρυγμά του:

Τὴ νύχτα θὰ καπνίσω ἕνα τοιγάρο γιὰ νὰ βυθίσω τὸν Θεόν!

Ο Λεονάρδος ντά Βίντσι

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΘΥΡΥΛΟΙ

ΟΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΤΖΟΚΟΝΤΑ...

— Ναι, Μεγαλειότατε.
— Και θά σ' ακούση;
— Ελπίζω, Μεγαλειότατε.
— Έπι μερικά λεπτά, ο Φραγκίσκος Α' χύταζε με άπορία τον γέρο καλλιτέχνη.

— Λεονάρδο, του είπες στο τέλος, μαζεύεις με το Μωϋσή, που σκάλισε στο μαρμαρό ο συμπατριώτης σου, ο Φλωρεντίνος Μιχαήλ Άγγελος. Τό μεγαλείο σου είναι πατριωτικό...

— Ο Λεονάρδος φαινόταν βουδισμένος σε όνειροπολήσεις. Έπειτα από λίγο, ψιθύρισε άργά:

— Θά μιλήσω στην Τζοκόντα και θά μ' ακούση... Θά μ' ακούση και θά μ' υπακούση...

— Πώς θά την κάνης νά σ' ακούση και νά σέ υπακούση;

— Ο Λεονάρδος, είπας, μέγας καλλιτέχνης!...

— Είπες πολύ καλώς, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε ο ζωγράφος.

— Λεονάρδο, σε κάλεσα εδώ, εξακολούθησε ο βασιλεύς, για νά σου μιλήσω για τή «Τζοκόντα» σου.

— Τι; ρώτησε ανήσυχος ο καλλιτέχνης. Μήπως τó έργο μου αυτό δέν άρέσει στη Μεγαλειότητά σου;

— Μού άρέσει πάντοτε, πάντοτε, άπάντησε ο βασιλεύς, όπως άρέσει και σ' όλον τόν άλλο κόσμο... Είνα ένα έργο που θ' άρέσει αιώνας... Μά ή μεγαλοφυΐα σου είναι τρομερή. Λεονάρδο...

— Δέν σάς καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε.

— Άκούσε και θά μ' καταλάβης. Από τήν ήμέρα που ή «Τζοκόντα» σου βρέσκει εδώ, κοντεύει νά τούς κάνει όλους νά τραλαθούν. Λένε πως βγαίνει από τόν πίνακά της και περιφέρεται τή νύχτα στις αίθουσες του ανάκτορου σαν φάντασμα...

— Εγώ δέν πιστεύω στην άρχή τίποτε για έλ' αυτά... Μή με διακόπτεις, διδάσκαλε Λεονάρδο... Δέν σου τά είπα ακόμα όλα...

— Άφτρε με νά μιλήσω και μιλάς κι' εσύ κατόπιν... Εκτός αυτόν που σού είπα, οι άλλοι μου μού άναφέρουν ότι κάθε φορά που γίνεται χορός στο παλάτι, βλέπουν τήν «Τζοκόντα» ν' ανακατεύεται μαζί με τούς άλλους καλεσμένους...

— Πολλοί βεβαιώνουν ακόμα ότι έχουν χορέψει μαζί της... Ένας άλλος πάλι, που τήν είχε επίσης έρωτευθεί μ' άπελπισία, κρυμίστηκε άπ' τόν πυργό και σκοτώθηκε... Λεονάρδο, σε ρωτώ, τί σκέπτεσαι για έλ' αυτά;

— Τό μέτωπο του μεγάλου διδασκάλου συνοφρυώθηκε κάτω άπ' τή λευκή του κόμη και άπάντησε άργά:

— Μεγαλειότατε, δέν με ξαφνιάζουν έλ' αυτά...

— Φαίνεται πως πολύ δύσκολα ξαναίχεται εδώ, είπες ο βασιλεύς. Έν πάση περιπτώσει, δέν ξέρεις κανένα φάρμακο κατά της τρέλλας που έχει κυριεύσει τήν Αύλή μου;...

— Ίσως, άπάντησε ο Λεονάρδος.

— Πού φάρμακο; ρώτησε με περιέργεια ο βασιλεύς.

— Άφτρε με, Μεγαλειότατε, νά δω τή Τζοκόντα και νά τής μιλήσω.

— Νά τής μιλήσης; ρώτησε ξαφνισμένος ο Φραγκίσκος Α'.

— Ναι, Μεγαλειότατε, ή παρουσία σας θά ετάραζε τή συνομιλία μας.

— Στό σημείο αυτό, ο βασιλεύς σηκώθηκε από τή θέσι του και είπες:

— Μπα!... Πάμε νά δώμε τήν Τζοκόντα, Λεονάρδο.

— Και, χαμογελώντας, επρόθεσε:

— Ξέρεις, αγαπητέ μου διδάσκαλε και μεγάλε μου καλλιτέχνη, ο συνάδελφός σου Κλονέ, συνάδελφός σου ως ζωγράφος και όχι βέβαια στη μεγαλοφυΐα, μού έχει κάνει τό πορτραίτο

μου... Θά τó κάνης νά μιλήσιν κι' αυτός;...

— Όχι, ακόμα, Μεγαλειότατε...

— Άλλά πότε;...

— Όταν θά πεθάνετε, ή ψυχή σας μπορεί νά ξαναγυρίσει, κατόπιν προσκλήσεώς μου ή προσκλήσεως ενός άλλου μεμυτημένου στην εικόνα σας και νά κατοικήσιν σ' αυτή... Μά σήμερα αυτό είν' αδύνατον...

— Δέν υπάρχει καμιά βία, είπες ο βασιλεύς γελώντας. Μά τώρα άρχίζω νά σέ καταλαβαίνω.

— Και ακολουθούμενος από τó Λεονάρδο, ο οποίος στηριζόταν στο μαθητή του Μέλχι, ο Φραγκίσκος Α' διευθύνθηκε προς τήν αίθουσα των ανάκτορων, όπου φυλαγόταν τό περίφημο άριστοέργημα.

— Ηταν μία αθούρα μικρή σ' έναν άπομυρμένο πυργίσκο του Φονταινεμπλώ.

— Μόλις έφτασε μπρός στην εικόνα του, ο Λεονάρδος, σιωπηλός, βαθείς άπορροφημένος από τούς στοχασμούς του, άρχισε νά τήν κυττάζει.

— Ο βασιλεύς έπω φηλθήκε τής αφηρημάδας του αυτής, για νά δείξει στο Μέλχι: μία ταπεσαρία, πίσω από τήν οποία θά μπορούσαν νά παρακολουθήσουν, χωρίς νά είνε όρατοί, τόν μυστηριώδη διάλογο.

— Χώθηκαν άμέσως κι' οι δύο πίσω άπ' αυτήν κι' έτσι ο Λεονάρδος έμεινε μόνος άπέναντι στην Τζοκόντα.

— Η ήμερα εκείνη πεία προς τή δύσι της. Από ένα παράθυρο ανοιχτό προς τό δάσος του Φονταινεμπλώ έμπαινε μέσα λιγοστό φώς. Έξω άκούγονταν τó βουητό του ανέμου που έκανε τά φύλλα τού δάσους νά βογγούν.

— Μόνα... Λίξα! πόρρωσε άργά με χαμηλή φωνή ο Λεονάρδος.

— Μόνα... Λίξα! ξαναείπες σε λίγο με φωνή ακόμα πιο δυνατή.

— Μόνα... Λίξα! επανέλαβε για τρίτη φορά ο Λεονάρδος.

— Η φωνή του είχε γίνει τώρα επιτακτική και επίσημη.

— Ο Φραγκίσκος Α' και ο Μέλχι, άκουγαν πίσω άπ' τήν ταπεσαρία.

— Τότε τούς άντηκε πως μέσα στο βουητό του ανέμου ξεχώρισαν έναν

αδύνατο ψιθύρο που άπαντούσε στον μεγάλο καλλιτέχνη:

— Διδάσκαλε... φίλε...

— Μόνα Λίξα, Μόνα Λίξα, ξανάξε ο ντά Βίντσι, τί είν' αυτό που κάνεις; Έγώ σου χάρισα τήν αιώνα γοητεία... Κι' εσύ άναζητάς ακόμα μέσα σ' αυτό τό παλάτι τούς σαρκικούς έρωτες;... Θά μείνεις πάντοτε έτσι όπως ήσουν όταν έζούσες, πλάσμα τού πάθους και τής κοκετασίας; Έχεις τήν ομορφιά, έχεις τó θαυμαστό των ανθρώπων, έχεις τή δόξα!... Έχεις έλ' αυτά και άναζητάς ακόμα τούς έφήμερους έρωτες... Κόρη τής Βύζας, σε καταριέμαι!...

— Ο μέγας καλλιτέχνης έσώπασε. Και μέσα στους στεναγμούς του άνέμου που έρχόταν άπ' τό δάσος, άκούστηκε πάλι μία φωνή νά τού άπαντάει παραπονετικά:

— Διδάσκαλε και φίλε!...

— Ο διδάσκαλος σε καταδικάζει κι' ο φίλος σε μισεί! φώναζε ο Λεονάρδος.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή φωνή ακόμα πιο παραπονετικά.

— Μόνα Λίξα! Μόνα Λίξα! φώναζε ο ντά Βίντσι γεμάτος όργη.

— Ο βασιλεύς άναστήκωσε έκείνη τή στιγμή τήν ταπεσαρία και είδε τόν καλλιτέχνη νά προχωρή προς τήν εικόνα του με τό χέρι υψωμένο άπειλητικά, σαν νά ήθελε νά τήν καταστρέψει.

— Μόνα Λίξα, διάλεξε! εξακολούθησε ο ντά Βίντσι. Θέλεις νά ξαναζήσης ακόμα μία φορά μέσα στις άπογοητεύσεις, τις ματαιότητες της ζωής, νά γνωρίσης πάλι τήν αγάπη των ανθρώπων και νά πεθάνης όριστικά για πάντα, ή θέλεις νά μείνεις εκεί, ζωντανευμένη στην αιώνα τόν ήπαντα στό έργο μου, αιώνα δοξασμένη, αιώνα άγνή; Διάλεξε...

— Άν διαλέξεις τό πρώτο, καταστρέφω άμέσως τόν πίνακά μου και ξαναγίνεσαι άμέσως πάλι ανθρώπινο πλάσμα... Άν διαλέξεις πάλι τό δεύτερο, θ' αφήσω τόν πίνακά μου άθικτο, μά εσύ δέν θά βγής ποτέ πειά άπ' τό πλαίσió του.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή μυστηριώδης φωνή μ' ένα τόνο ύποταξης.

— Άκούγοντας τήν άπάντησι αυτή, ο Λεονάρδος στάθηκε, τό χέρι του ξανάπεσε κάτω και λυγμοί τόν έπνιξαν.

— Μόνα Λίξα... Μόνα Λίξα... ψιθύριζε ολοένα.

— Διδάσκαλε και φίλε! τού έπανέλαβαν διαρκώς ή μυστηριώδης φωνή.

— Θυμάσαι, Μόνα Λίξα, τις θείες ώρες, που καθισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλο και κατεχόμενοι από μία θεία έκστασι, προσπαθούσαμε νά τελειοποιήσουμε τήν εικόνα σου; Έγώ θυμάμαι ακόμα άκίνητη κι' εγώ, βουδισμένος σε έκστασι, μετέφερα τόν εικόνα τά θεία σου χαρακτηριστικά...

— Όλοιούρά μας μουσικοί, ποιητάι, τραγουδιστάι, έλες ή τέχνες ενώνονταν για νά μάς κρατήσουν σ' αυτή τήν έκστασι... Άχ! Μόνα Λίξα... Τι

ΤΟΥ CH. MOREAU-VAUTHIER

ΤΟΥ CH. MOREAU-VAUTHIER

αδύνατο ψιθύρο που άπαντούσε στον μεγάλο καλλιτέχνη:

— Διδάσκαλε... φίλε...

— Μόνα Λίξα, Μόνα Λίξα, ξανάξε ο ντά Βίντσι, τί είν' αυτό που κάνεις; Έγώ σου χάρισα τήν αιώνα γοητεία... Κι' εσύ άναζητάς ακόμα μέσα σ' αυτό τό παλάτι τούς σαρκικούς έρωτες;... Θά μείνεις πάντοτε έτσι όπως ήσουν όταν έζούσες, πλάσμα τού πάθους και τής κοκετασίας; Έχεις τήν ομορφιά, έχεις τó θαυμαστό των ανθρώπων, έχεις τή δόξα!... Έχεις έλ' αυτά και άναζητάς ακόμα τούς έφήμερους έρωτες... Κόρη τής Βύζας, σε καταριέμαι!...

— Ο μέγας καλλιτέχνης έσώπασε. Και μέσα στους στεναγμούς του άνέμου που έρχόταν άπ' τό δάσος, άκούστηκε πάλι μία φωνή νά τού άπαντάει παραπονετικά:

— Διδάσκαλε και φίλε!...

— Ο διδάσκαλος σε καταδικάζει κι' ο φίλος σε μισεί! φώναζε ο Λεονάρδος.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή φωνή ακόμα πιο παραπονετικά.

— Μόνα Λίξα! Μόνα Λίξα! φώναζε ο ντά Βίντσι γεμάτος όργη.

— Ο βασιλεύς άναστήκωσε έκείνη τή στιγμή τήν ταπεσαρία και είδε τόν καλλιτέχνη νά προχωρή προς τήν εικόνα του με τό χέρι υψωμένο άπειλητικά, σαν νά ήθελε νά τήν καταστρέψει.

— Μόνα Λίξα, διάλεξε! εξακολούθησε ο ντά Βίντσι. Θέλεις νά ξαναζήσης ακόμα μία φορά μέσα στις άπογοητεύσεις, τις ματαιότητες της ζωής, νά γνωρίσης πάλι τήν αγάπη των ανθρώπων και νά πεθάνης όριστικά για πάντα, ή θέλεις νά μείνεις εκεί, ζωντανευμένη στην αιώνα τόν ήπαντα στό έργο μου, αιώνα δοξασμένη, αιώνα άγνή; Διάλεξε...

— Άν διαλέξεις τό πρώτο, καταστρέφω άμέσως τόν πίνακά μου και ξαναγίνεσαι άμέσως πάλι ανθρώπινο πλάσμα... Άν διαλέξεις πάλι τό δεύτερο, θ' αφήσω τόν πίνακά μου άθικτο, μά εσύ δέν θά βγής ποτέ πειά άπ' τό πλαίσió του.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή μυστηριώδης φωνή μ' ένα τόνο ύποταξης.

— Άκούγοντας τήν άπάντησι αυτή, ο Λεονάρδος στάθηκε, τό χέρι του ξανάπεσε κάτω και λυγμοί τόν έπνιξαν.

— Μόνα Λίξα... Μόνα Λίξα... ψιθύριζε ολοένα.

— Διδάσκαλε και φίλε! τού έπανέλαβαν διαρκώς ή μυστηριώδης φωνή.

— Θυμάσαι, Μόνα Λίξα, τις θείες ώρες, που καθισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλο και κατεχόμενοι από μία θεία έκστασι, προσπαθούσαμε νά τελειοποιήσουμε τήν εικόνα σου; Έγώ θυμάμαι ακόμα άκίνητη κι' εγώ, βουδισμένος σε έκστασι, μετέφερα τόν εικόνα τά θεία σου χαρακτηριστικά...

— Όλοιούρά μας μουσικοί, ποιητάι, τραγουδιστάι, έλες ή τέχνες ενώνονταν για νά μάς κρατήσουν σ' αυτή τήν έκστασι... Άχ! Μόνα Λίξα... Τι

αδύνατο ψιθύρο που άπαντούσε στον μεγάλο καλλιτέχνη:

— Διδάσκαλε... φίλε...

— Μόνα Λίξα, Μόνα Λίξα, ξανάξε ο ντά Βίντσι, τί είν' αυτό που κάνεις; Έγώ σου χάρισα τήν αιώνα γοητεία... Κι' εσύ άναζητάς ακόμα μέσα σ' αυτό τό παλάτι τούς σαρκικούς έρωτες;... Θά μείνεις πάντοτε έτσι όπως ήσουν όταν έζούσες, πλάσμα τού πάθους και τής κοκετασίας; Έχεις τήν ομορφιά, έχεις τó θαυμαστό των ανθρώπων, έχεις τή δόξα!... Έχεις έλ' αυτά και άναζητάς ακόμα τούς έφήμερους έρωτες... Κόρη τής Βύζας, σε καταριέμαι!...

— Ο μέγας καλλιτέχνης έσώπασε. Και μέσα στους στεναγμούς του άνέμου που έρχόταν άπ' τό δάσος, άκούστηκε πάλι μία φωνή νά τού άπαντάει παραπονετικά:

— Διδάσκαλε και φίλε!...

— Ο διδάσκαλος σε καταδικάζει κι' ο φίλος σε μισεί! φώναζε ο Λεονάρδος.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή φωνή ακόμα πιο παραπονετικά.

— Μόνα Λίξα! Μόνα Λίξα! φώναζε ο ντά Βίντσι γεμάτος όργη.

— Ο βασιλεύς άναστήκωσε έκείνη τή στιγμή τήν ταπεσαρία και είδε τόν καλλιτέχνη νά προχωρή προς τήν εικόνα του με τό χέρι υψωμένο άπειλητικά, σαν νά ήθελε νά τήν καταστρέψει.

— Μόνα Λίξα, διάλεξε! εξακολούθησε ο ντά Βίντσι. Θέλεις νά ξαναζήσης ακόμα μία φορά μέσα στις άπογοητεύσεις, τις ματαιότητες της ζωής, νά γνωρίσης πάλι τήν αγάπη των ανθρώπων και νά πεθάνης όριστικά για πάντα, ή θέλεις νά μείνεις εκεί, ζωντανευμένη στην αιώνα τόν ήπαντα στό έργο μου, αιώνα δοξασμένη, αιώνα άγνή; Διάλεξε...

— Άν διαλέξεις τό πρώτο, καταστρέφω άμέσως τόν πίνακά μου και ξαναγίνεσαι άμέσως πάλι ανθρώπινο πλάσμα... Άν διαλέξεις πάλι τό δεύτερο, θ' αφήσω τόν πίνακά μου άθικτο, μά εσύ δέν θά βγής ποτέ πειά άπ' τό πλαίσió του.

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε ή μυστηριώδης φωνή μ' ένα τόνο ύποταξης.

— Άκούγοντας τήν άπάντησι αυτή, ο Λεονάρδος στάθηκε, τό χέρι του ξανάπεσε κάτω και λυγμοί τόν έπνιξαν.

— Μόνα Λίξα... Μόνα Λίξα... ψιθύριζε ολοένα.

— Διδάσκαλε και φίλε! τού έπανέλαβαν διαρκώς ή μυστηριώδης φωνή.

— Θυμάσαι, Μόνα Λίξα, τις θείες ώρες, που καθισμένοι ο ένας άπέναντι στον άλλο και κατεχόμενοι από μία θεία έκστασι, προσπαθούσαμε νά τελειοποιήσουμε τήν εικόνα σου; Έγώ θυμάμαι ακόμα άκίνητη κι' εγώ, βουδισμένος σε έκστασι, μετέφερα τόν εικόνα τά θεία σου χαρακτηριστικά...

— Όλοιούρά μας μουσικοί, ποιητάι, τραγουδιστάι, έλες ή τέχνες ενώνονταν για νά μάς κρατήσουν σ' αυτή τήν έκστασι... Άχ! Μόνα Λίξα... Τι

ούράνιες ώρες! Πώς λησμονήσες τώρα αυτές τις θείες ώρες;

— Διδάσκαλε και φίλε! ψιθύρισε πάλι ή φωνή.

— Σε έξορκίζω στις θείες αυτές ώρες, κόρη μου, πολυλατρεμένη μου, μη λερώνεις τή δόξα σου, μη λερώνεις τó έργο μας, μην καταβαίνεις καθόλου στη ζωή, μείνε στον άγνό αιώνα της τέχνης, όπου σε τοποθέτησα. Σε έξορκίζω, Μόνα Λίξα...

— Διδάσκαλε και φίλε...

— Μείνε πάντα άπαθής σαν είδωλο, μείνε άγνή και άπροσέγγιστη, μείνε αιώνα... Άλλοιώς...

Στό σημείο αυτό, ο ντά Βίντσι υψωσε πάλι άπειλητικά τή γροθιά του προς τήν Τζοκόντα.

— Διδάσκαλε και φίλε! τού άπάντησε ή εικόνα με φωνή τρυφερή και νικημένη.

— Ο Λεονάρδος, γαληνεμένος από τήν ύποτακτική αυτή άπάντησι, χύταζε επί ώρα τó έργο του. Έπειτα πλησιάζοντας κούλησε τά χείλη του στο χείλη της Τζοκόντας, σ' ένα φίλημα συγγνώμης και ειρήνης.

— Κι' άμέσως σωριάστηκε λιπόθυμος στα πόδια της Τζοκόντας.

— Έπειτα από λίγες μέρες, ο Λεονάρδος ντά Βίντσι πέθανε στο έρμητήριο του στο Κλού, κοντά στο Άμπουζά.

— Η Τζοκόντα υπάκουσε στον κύριό της και κράτησε τήν ύπόσχεσί της. Ποτέ ή σκιά της δέν ξαναπαρουσιάστηκε από έκείνη τήν ήμέρα στο άνάκτορο του Φονταινεμπλώ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΛΙΝΝΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

Μεταξύ των ελαχίστων παραδειγμάτων των μεγάλων άνδρων, οι όποιοι δέν έδωσαν από χωρίς δείγματα τής μετέπειτα αξίας των, συγκαταλέγεται και ο περίφημος φυσιοδίης Λινναίος.

— Όταν ο Λινναίος πήγαινε στο σχολείο, ο πατέρας του ζήτησε κάποτε πληροφορίες για τις προόδους του γιου του. Άλλά οι δασκάλοι του τόν απέλπισαν και τού συνέστησαν νά τόν αποσύνη άπ' τό σχολείο και νά τόν στείλη νά μάθει... καμιά τέχνη.

— Όταν δ' άργότερα ο Λινναίος έτελείωσε τις γυμνασιακές σπουδές και έπρόκειτο νά παρακολουθήσει άνώτερα μαθήματα, έλαβε από τό διευθυντή του Λυκείου του τό έξης χαρακτηριστικό άποφωτισμό:

— «Οι νέοι τών σχολείων μοιάζουν με τά δέντρα τών κήπων. Μερικά άπ' αυτά, άν και βρίσκουν εξαίρετική περιποίηση και φροντίδα, παραμένουν άγρια και δέν είνε δυνατόν νά αποδούν καρποφόρα. Μερικές φορές όμως συμβαίνει νά μεταφεντευθούν σε άλλο μέρος όπου εμβολοθούν, εμβολιζόχ τó όνομα σου τούς φανή άσπείο και γελώσουν, έπειτα, όταν σε ίδούν, θά γίνουν σοφοί... Θά έξουν ήδη τό όνομά σου και θά τό έχουν ήδη συνηθίσει... Δέν θά τό άκούουν έξαφνα, τήν στιγμή που σε πρωτοβλέπουν.

ΑΝΕΜΩΝΗ. — Είνα πολύ καλή ή ιδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θά δημοσιεύω μία μικρή άγγελία στις εφημερίδες, ότι έζητώ νά γνωρισθώ μ' ένα νέον καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Καί θά προσθέσω στο τέλος της: «Σκοπός έσός». Δέν είνε έτσι;

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

— Ένα άλλο κορίτσι πάλι που συνελήφθη σ' ένα δάσος και που είχε περάσει όλη τήν παιδική ήλικία νά ζήσουν μαζί με θηρία, έχασαν σιγά-σιγά τόν άνθρωπισμό τους και στο τέλος κατέστησαν νά μήν άναμνηστική νά τούς διαφέρουν από τά άγρια ζώα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ

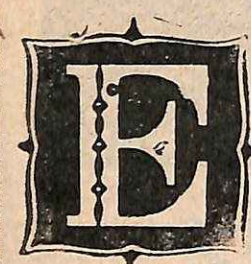
ΘΗΡΙΑ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΑ

ΘΗΡΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ...

ΠΕΙΤΑ από απουσία του χρώσων. Ο Γουλιέλμος 'Ορδελάν' είχε ξαναγορέσει στο Παρίσι.

Την Άλλη μέρα της αφέσεως του, τη στιγμή ακριβώς που έβγαινε από το σπίτι του, ο ταχυδρόμος, περνώντας από εκεί, του έδωσε ένα αγγελιόγραφο γάμου. Ο 'Ορδελάν' με την πόωτη καρδιά που του έδωσε, γλώστισε. Τό αγγελιόγραφο αυτό του γνωστοποιούσε τον προσεγγίζον γάμο της δεσποινίδος Ζερμαίν 'Αρντέλ με τον κ. 'Ολβιδέ Σαρρό.

Όπως ήταν μάς συμβαίνει, ένα απροσδόκητο δυστύχημα ή μία καταστροφή που δεν την περιμένουμε, δεν μπορούμε να αναμετρηθούμε άμεσα με μέγεθος των, έτσι και ο Γουλιέλμος 'Ορδελάν έμενε αποσβολωμένος, μήν μπορώντας να νοιώσει την έκταση της συμφοράς του, όταν έδιδε το αγγελιόγραφο εκείνο.

Όταν συνήλθε, ανέληφθη ότι έδωσε άσυνείδητα προς τη συνοικία, όπου κατοικούσε η οικογένεια 'Αρντέλ.

Μήπως τρελλάθηκε; συλλογιζόταν. Είχε δυνατόν να παντρευτεί η Ζερμαίν;

Τό ερώτημα αυτό έκανε στον εαυτό του ο Γουλιέλμος, γιατί είχε σχηματίσει μέσα του την ακατανίκητη ιδέα ότι ή τύχη της Ζερμαίν ήταν αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τη δική του, και ότι δεν μπορούσε ν' αγαπήσει άλλον εκτός απ' αυτόν.

Παντρεύεται, συλλογιζόταν, η Ζερμαίν, ή γυναίκα που την έλατρεψε τόσο καιρό, ή γυναίκα που κλείνει όλο του το παρελθόν! Άλλά τί με μέλλει; σκέφτηκε. Τώρα πια δεν την αγαπώ... Η αγάπη που έννοιωθα γι' αυτήν άλλοτε, είναι πια χαμένη μακριά στο παρελθόν... Έπειτα, τό λάθος δεν είναι δικό μου... Άν απομακρυνθώ από κοντά της, τό έκανα αυτό γιατί μου τό επέβαλε τό καθήκον μου. Μία και δεν μπορούσα να την παντρευτώ, ήταν επικίνδυνο ν' έχω στενές σχέσεις μαζί της. 'Ω! Τήν ήμερα που χωριστήκαμε, πόσο πόνησε, πόσο μάτωσε ή ψυχή μου! 'Ο πόνος αυτός ήταν ή μεγαλύτερη της ζωής μου... Μά εκείνη ν' αγαπήσει πάλι; Η αγάπη των κοριτσιών μοιάζουν με τις πρώτες βιολέτες που διαλύονται μόλις βγί ή ήλιος...

Όσο ο 'Ορδελάν προσπαθούσε να κατανηκίσει την συγκίνησή του, τόσο εκείνη μεγάλωνε. Έτσι, στην ταχεία που βρισκόταν, δεν μπορούσε ν' ακούσει τη φωνή της λογικής που του έλεγε:

Είμε τρέλλα να μητρηκαίς έγγαντήν μιάς γυναίκας επειδή νόμισα ότι ή ζωή της δόξαζε δεν ήταν δυνατόν να περιοριστή σε μία μικρή αίθουσα σθηματική ιστορία που τη συνέδεσε ήλιοις μαζί σου...

Υστερα από μία εβδομάδα, έφτασε

ή μεγάλη ήμερα, ή ήμερα του γάμου της Ζερμαίν.

Ο Γουλιέλμος, καθώς επήγαινε στην εκκλησία, όπου θα γινόταν ή γάμος, συνάντησε στο δρόμο τον φίλο του 'Ερρίκο Ντεσάν. ή οποίος επήγαινε επίσης εκεί.

Τά συγγαγγήριά μου! τό είπες ή 'Ερρίκος.

—'Ω, μήν με ερωτεύεσαι, σε παρακαλώ, τό απάντησε με θλιβερό ύφος ή Γουλιέλμος.

—'Αλήθεια;... Σου κάνει κακό;... Μά γιατί, φτωχέ μου φίλε; 'Εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ ακόμα ν' αγαπήσω τη συμπεριφορά σου απέναντι της Ζερμαίν... Γιατί την εγκατέλειψες, τόσο έφαγα;

Και τό εήτησε πώς ή Ζερμαίν, αφού πια έχασε κάθε ελπίδα πως θα την έβρισκε ή άνδρας που αγαπούσε, για νά μή χαλάσει τό χατήρι των γονέων της, είχε δεχθεί νά παντρευτή έναν άλλον.

Ο έρωας της προς τον Γουλιέλμο ήταν ένα από τό βαθεία και σιωπηλά έκείνα δάμαστα που παίζονται στις καρδιές μερικών κοριτσιών και που κάποτε τους στοιχίζουν όλη τους τη ζωή.

Ο Γουλιέλμος καθώς άκουγε μηχανικά και αφορημένα τό λόγο του φίλου του, αναπολούσε όλο τό παρελθόν.

Όταν έδω και δύο χρόνια είχε γνωρίσει την Ζερμαίν, τό είχε φανεί διαφορετική από τις άλλες γυναίκες. Ήταν μία γυναίκα πολύ ανώτερη απ' αυτές! Τό άνθρακρο χρυσάρι των ματιών της καλλιών, τό βαθύ γαλάνα και άγνα κίτρινα της, τό λεπτό το κορμί της την έκαναν νά μοιάζει με μία ούσανία, με μία αγγελική ύπαρξη.

Ο Γουλιέλμος τη συναντούσε ταχτικά σε ένα κοινό φιλικό σπίτι. Κάθε φορά που την έβλεπε εκεί, τόσο περισσότερο την αγαπούσε. Μά συγχρόνως έννοιωθε ότι και ή Ζερμαίν δεν ήταν ιδιότροπος απέναντί του.

Τό πρόσωπό της φάνετο στην πιο μεγάλη ευχαρίστηση κάθε φορά που την έβλεπε. και δύο

αυτίες νά τού σπυλιάζι. 'Οπόσο ή μητέρα της Ζερμαίν δεν είχε τίποτα ακόμα αντίληψη. Ή φροντίδα για την διατήρηση της φάρμακας της δεν της άφηναν καιρό νά ασχοληθή με τό φίλο και τις αίσθηματικές υποθέσεις της κόρης της... Έτσι τουλάχιστον έλεγαν οι γνώμοι της...

Και τό πράγματά θα εξακολουθούσαν έτσι. ή Θεός ξέρει πόσο ακόμα, αν ένα βράδυ ή Γουλιέλμος δεν άκουε, έντελως τυχαία, μερικά σπυλιά που τό άνοιξαν τό μάτι και τον έκαναν ν' αντίληφθι την κατάσταση, όπως παύματα ήταν.

Ένας δούλος νέων μιλούσε γι' αυτόν και για την κ. 'Αρντέλ, τη κατέρα της Ζερμαίν.

Ο Γουλιέλμος γλώστισε και για νά μήν προκαλέσει κανένα σκάνδαλο, προτίμησε νά φύγι.

Βγήκε από τό σπίτι της Ζερμαίν, πάν τρελλός. Τώρα ήξερε πια. Ή κ. 'Αρντέλ δεν ή άνδρας που τό ζήτησε, τό αποτέλεσμά θά ήταν τό ίδιο, γιατί ή κατέρα της Ζερμαίν δεν έννοιωθε κατ' ούδένα λόγο νά δώσει την κόρη της σε ένα νέο, χωρίς περιουσία.

Αυτό έλεγε ή παρ' έα των νέων που είχε ακούσει ή Γουλιέλμος, και δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία ότι ήταν αληθινά τό λόγια του.

Τί έπρεπε λοιπόν νά κάνει ή Γουλιέλμος; Τό μόνο έντιμο μέσον που τό άπέμενε ήταν νά εξαφανισθι από τόμα, χωρίς καν ν' αποχωρησθι την αγαπημένη του... Έπρεπε νά τό κάνει αυτό για χάρη της Ζερμαίν, της οποίας ή υπόληψη τό ήταν πολύτιμη και την οποία δεν έπρεπε κατ' ούδένα λόγο νά την εκθέσει.

Άλλότιμο όμως!... Είμε τότε πώς εκείνο που νόμιζε για ένα άδωο «φάρμα» ήταν μία μεγάλη, μία βαθεία αγάπη που είχε σιγά-σιγά ανθίσει μέσα του και που τό πλανούζε την καρδιά.

Ό! τί αγωνιώδη νύχτα που πέρασε ύστερα από την τρομερή εκείνη αποκάλυψη!... Ήταν ή τραγικότερη νύχτα της ζωής του και δεν θά τη λησμονούσε ποτέ.

Η αγνή τόν βρήκε ξύπνιο, σκυμμένο στο τραπέζι του. Είχε

γράψει ένα σωρό αποχωριστήρια γράμματα στους φίλους του. Είχε πάρει πια την απόφασή του... Θά έφευγε για τό εξωτερικό. Μέσα σε λίγες ώρες είχε άδειάσει ός τον πάτο τό όλοπικρο ποτήρι της θυσίας...

Ή Ζερμαίν, όταν έμαθε την εξαφίνή αυτή αναχώρησε τό αγαπημένο της, που της έμεινε ανεξήγητη, έπεσε σε ένα μωσαρό, ή οποίος άπέληξε σοβαρά τη ζωή της. Οι γονείς της, τρομαγμένοι την έστειλαν σε διάφορες εξοχές για νά γίνει καλά, και όταν τέλος έδωσε σημεία βελτιώσεως, άποφάσισαν νά την παντρεύουν. Ή Ζερμαίν όμως άρνήθηκε κατηγορηματικά. Πάλαψε, αγώνιστηκε επί έξι δόξακτα χρόνια. Όταν όμως είδε πώς οι γονείς της επέμεναν και ότι ή Γουλιέλμος δεν φαινόταν πονηρά, άναγκάστηκε νά υποκύψει.

Όλη αυτή ή θλιβερή ιστορία συλλογιζόταν ή Γουλιέλμος, ενώ επήγαινε στην εκκλησία, και αία βαρεία μελαγχολία επέζε την ψυχή του.

Η πύλες της εκκλησίας είχαν άνοιξει. Ή γαμήλιος συνοδεία προχώρησε μέσα. Ο Γουλιέλμος έβριζε στη νύχτα μία μικρή γεμάτη πίκρα. Ήταν ή ίδια όπως ήταν την είχε άφήσει! Γάμι γλωστότερη ίσως, και πιο άδύνατη...

Πίσω της προχωρούσε ή γαμήλική 'Ολβιδέ Σαρρό, στο μπέστον του ήποιου σπινιζόταν ή κ. 'Αρντέλ. Ήταν ένας άνδρας γήινος, και ή μακριά μαύρη γενειάδα του τό έδινε ένα επίδηλο ύφος. Μπορούσε όμως νά τον πάρει και για πατέρα της νύφης. Ο Γουλιέλμος άκουσε έκείνη τη στιγμή τό φίλο του 'Ερρίκο που έφίβριζε:

—'Εμε, μεγάλη περιουσία και έσοχά κοινωνική θέσε!...

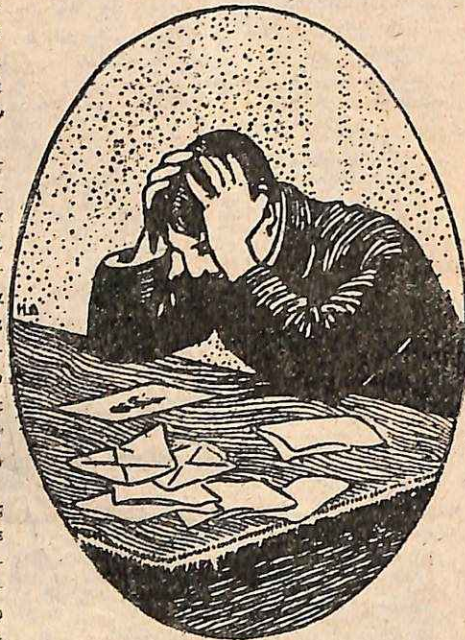
Συγγρόνος και οι ήλιοι προσκαλεσμένοι επανελθόντων δόξαν!

—Τυχερή κοπέλλα ή Ζερμαίν!...

Κάνει πρώτης τάξεως γάμο! Μετά τό μυστήριο, ήλθε, τέλος, ή ώρα των συγγαγγηριών. Όταν ο Γουλιέλμος επήγε νά συγγαγγή τη νύφη, ή Ζερμαίν τό έπαιξε τό χέρι του λίγο σφιχτότερα απ' ό,τι θά ήθελε. Και ν' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, τον χαροποίησε που είχε πάει στο γάμο. Δεν βρήκε τη δύναμη νά του μιλήσει, μά στην ανέφραστη συγκίνησι των μεγάλων της όνειροφύλων ματιών, ή Γουλιέλμος διάβασε την πιο θεομή και εύγλωττη έξομολόγησή...

Τήν άκουγε σαν νά μιλούσε πρατ' ματικά, σαν νά τού έλεγε:

Εν, που καθισμένοι ή ένας απέναντι νά άλλο και καταβροχθισμένοι από μία έξαυση, προσπαθούσαμε νά τελοποιήσουμε την είκόνά σου... Έπώ μογελούσαμε άκίνητη κι' εγώ, βοθίνος σε έκσταση, μετέφερα στην εία τό θεία σου χαρακτηριστικά... όγορά μας μουσικοί, ποιηταί, τραδιστές, όλες ή τέχνες ένωνόντουσαν νά μάς κρατήσουν σ' αυτή έκσταση... 'Αχ! Μόνα Λίξα... Τί

Η αγνή τόν βρήκε ξύπνιο, σκυμμένο μπρος στο τραπέζι...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ΠΕΡΙΔΙΚΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΕΜΩΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΕΜΩΝΗ. μία χαριτωμένη νέα, 20 ετών.

ΑΙΖΑ. θεία της, 50 ετών.

Ένας γέρος κύριος.

Ένας νέος κύριος.

(Σ' ένα σαλόνι, ή 'Ανεμώνη και ή θεία της κάθονται και συνομιλούν).

ΑΝΕΜΩΝΗ.—'Αχ, Θεέ μου!... Γιατί νά έχω ένα τόσο γελοίο όνομα! Είμε φοβερό! Είμε τρομερό!... Όταν ήμουν πολύ μικρή, δεν τό καταλάβαινα... Όταν όμως πια ήμουν πωότη φορά για νά μ' έγγοράσουν στο σχολείο, όλη ή τάξη έξέσπασε στα γέλια, ακούγοντας τό όνομά μου... 'Ανεμώνη Κοικου... Θεέ μου! Γιατί νά λέγονται 'Ανεμώνη Κοικου! Πώς νά τό αλλάξω αυτό τό όνομα, που είναι ή καταστροφή μου!

ΑΙΖΑ.—Μά, παιδί μου, δεν είναι δυνατόν νά λέγεται όλος ή κόσμος Ντυράν. Ντυράν, ή Ριβιέρο! Εί τό έλους τό όνομά σου είναι ένα όνομα τίμιο.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε όμως γελοίο!... Όταν πήγα πρώτη φορά σε χορό, όλοι οι νέοι ή όποιοι ήσαν εκεί με γλυκοκίταζαν. Ένας προπάντων φαινόταν έρωτευμένος μαζί μου. Σε λίγο μάάλιστα ή οικοδόσποινα, συνοδευόμενη από τον νέο αυτό, ή όποιος ήταν χαριτωμένος, με πλησίασε και μάς σύστησε τον ένα στον άλλον: «'Ο κύριος Ζάν Φόρ. Ή δεσποινίς 'Ανεμώνη Κοικου!» Μόλις όμως ή νέος αυτός άκουσε τό όνομά μου έξέσπασε στα γέλια!... Και δεν έγέλασε μόνο αυτός... Όλοι όσοι ήσαν στο σαλόνι τον μίσησαν. Έτσι κι' εγώ, ντροπιασμένη και ταραγμένη, αναγκάστηκα νά φύγω. Και δεν θέλω πια από τότε νά έναυπάω σε χορό. 'Α! είμε τρομερό νά λέγεσαι 'Ανεμώνη Κοικου!»

ΑΙΖΑ.—Και όμως... Πρέπει νά παντρευθής... Πώς θά παντρευθής αν δεν πηγαίνεις πονηρά;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Θά ήθελα κι' εγώ νά παντρευθώ, μόνο και μόνο για ν' αλλάξω τοῦλάχιστον επίθετό... Νά γλωτώσω έτσι από τον κοινό, αν όχι από την άνεμωμένη...

ΑΙΖΑ.—'Ακουσε νά ιδής τί σκέφτηκα, 'Ανεμώνη μου... Νά έαχρησθής νά παντρευθής ή άλληγοργίας. Έτσι, πριν σε ιδούν έσένα την ίδια, θά έξερουν τό όνομά σου. Και αν στην αρχή τό όνομά σου τους φανή άστείο και γελοίο, έπειτα, όταν σε ιδούν, θά γίνουν σοβαροί... Θά έξερουν ήδη τό όνομά σου και θά τό έχουν ήδη συνήθει... Δεν θά τό άκούουν έξαφνα, την στιγμή που σε πρωτοβλέπουν.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε πολύ καλή ή ιδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θά δημοσιεύσω μία μικρή άγγελία στις έφημερίδες, ότι έπώ νά γνωρισθώ μ' ένα νέον καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Και θά προσθέσω στο τέλος της: «Σκοπός ήρώς». Δεν είναι έτσι;

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου...

Από την γραφολογική μου ικανότητα, καταλαβαίνω τον χαρακτήρα όλων αυτών των κυρίων, οι όποιοι μου γράφουν. Χωρίς νά τους έχω ιδεί, τόξ έξέρω όλους. Αιτός έδω είναι άπορητής, ή άλλος έχει φιλόλογος! Κι' αυτός είναι έπιπόλαιος. Άλλά... 'Αχ, αυτό τό γράφημα!... Για κατάντη... Τί λεπτό γράφημα, τί εύγενικό, τί σταθερό. Φανερόναι μία ψυχή λεπτή, εύγενική, σταθερή... 'Αχ, πώς θέλω νά

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου... Από την γραφολογική μου ικανότητα, καταλαβαίνω τον χαρακτήρα όλων αυτών των κυρίων, οι όποιοι μου γράφουν. Χωρίς νά τους έχω ιδεί, τόξ έξέρω όλους. Αιτός έδω είναι άπορητής, ή άλλος έχει φιλόλογος! Κι' αυτός είναι έπιπόλαιος. Άλλά... 'Αχ, αυτό τό γράφημα!... Για κατάντη... Τί λεπτό γράφημα, τί εύγενικό, τί σταθερό. Φανερόναι μία ψυχή λεπτή, εύγενική, σταθερή... 'Αχ, πώς θέλω νά

ΑΙΖΑ.—Μά, παιδί μου, δεν είναι δυνατόν νά λέγεται όλος ή κόσμος Ντυράν. Ντυράν, ή Ριβιέρο! Εί τό έλους τό όνομά σου είναι ένα όνομα τίμιο.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε όμως γελοίο!... Όταν πήγα πρώτη φορά σε χορό, όλοι οι νέοι ή όποιοι ήσαν εκεί με γλυκοκίταζαν. Ένας προπάντων φαινόταν έρωτευμένος μαζί μου. Σε λίγο μάάλιστα ή οικοδόσποινα, συνοδευόμενη από τον νέο αυτό, ή όποιος ήταν χαριτωμένος, με πλησίασε και μάς σύστησε τον ένα στον άλλον: «'Ο κύριος Ζάν Φόρ. Ή δεσποινίς 'Ανεμώνη Κοικου!» Μόλις όμως ή νέος αυτός άκουσε τό όνομά μου έξέσπασε στα γέλια!... Και δεν έγέλασε μόνο αυτός... Όλοι όσοι ήσαν στο σαλόνι τον μίσησαν. Έτσι κι' εγώ, ντροπιασμένη και ταραγμένη, αναγκάστηκα νά φύγω. Και δεν θέλω πια από τότε νά έναυπάω σε χορό. 'Α! είμε τρομερό νά λέγεσαι 'Ανεμώνη Κοικου!»

ΑΙΖΑ.—Και όμως... Πρέπει νά παντρευθής... Πώς θά παντρευθής αν δεν πηγαίνεις πονηρά;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Θά ήθελα κι' εγώ νά παντρευθώ, μόνο και μόνο για ν' αλλάξω τοῦλάχιστον επίθετό... Νά γλωτώσω έτσι από τον κοινό, αν όχι από την άνεμωμένη...

ΑΙΖΑ.—'Ακουσε νά ιδής τί σκέφτηκα, 'Ανεμώνη μου... Νά έαχρησθής νά παντρευθής ή άλληγοργίας. Έτσι, πριν σε ιδούν έσένα την ίδια, θά έξερουν τό όνομά σου. Και αν στην αρχή τό όνομά σου τους φανή άστείο και γελοίο, έπειτα, όταν σε ιδούν, θά γίνουν σοβαροί... Θά έξερουν ήδη τό όνομά σου και θά τό έχουν ήδη συνήθει... Δεν θά τό άκούουν έξαφνα, την στιγμή που σε πρωτοβλέπουν.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε πολύ καλή ή ιδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θά δημοσιεύσω μία μικρή άγγελία στις έφημερίδες, ότι έπώ νά γνωρισθώ μ' ένα νέον καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Και θά προσθέσω στο τέλος της: «Σκοπός ήρώς». Δεν είναι έτσι;

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου...

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου... Από την γραφολογική μου ικανότητα, καταλαβαίνω τον χαρακτήρα όλων αυτών των κυρίων, οι όποιοι μου γράφουν. Χωρίς νά τους έχω ιδεί, τόξ έξέρω όλους. Αιτός έδω είναι άπορητής, ή άλλος έχει φιλόλογος! Κι' αυτός είναι έπιπόλαιος. Άλλά... 'Αχ, αυτό τό γράφημα!... Για κατάντη... Τί λεπτό γράφημα, τί εύγενικό, τί σταθερό. Φανερόναι μία ψυχή λεπτή, εύγενική, σταθερή... 'Αχ, πώς θέλω νά

ΑΙΖΑ.—Μά, παιδί μου, δεν είναι δυνατόν νά λέγεται όλος ή κόσμος Ντυράν. Ντυράν, ή Ριβιέρο! Εί τό έλους τό όνομά σου είναι ένα όνομα τίμιο.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε όμως γελοίο!... Όταν πήγα πρώτη φορά σε χορό, όλοι οι νέοι ή όποιοι ήσαν εκεί με γλυκοκίταζαν. Ένας προπάντων φαινόταν έρωτευμένος μαζί μου. Σε λίγο μάάλιστα ή οικοδόσποινα, συνοδευόμενη από τον νέο αυτό, ή όποιος ήταν χαριτωμένος, με πλησίασε και μάς σύστησε τον ένα στον άλλον: «'Ο κύριος Ζάν Φόρ. Ή δεσποινίς 'Ανεμώνη Κοικου!» Μόλις όμως ή νέος αυτός άκουσε τό όνομά μου έξέσπασε στα γέλια!... Και δεν έγέλασε μόνο αυτός... Όλοι όσοι ήσαν στο σαλόνι τον μίσησαν. Έτσι κι' εγώ, ντροπιασμένη και ταραγμένη, αναγκάστηκα νά φύγω. Και δεν θέλω πια από τότε νά έναυπάω σε χορό. 'Α! είμε τρομερό νά λέγεσαι 'Ανεμώνη Κοικου!»

ΑΙΖΑ.—Και όμως... Πρέπει νά παντρευθής... Πώς θά παντρευθής αν δεν πηγαίνεις πονηρά;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Θά ήθελα κι' εγώ νά παντρευθώ, μόνο και μόνο για ν' αλλάξω τοῦλάχιστον επίθετό... Νά γλωτώσω έτσι από τον κοινό, αν όχι από την άνεμωμένη...

ΑΙΖΑ.—'Ακουσε νά ιδής τί σκέφτηκα, 'Ανεμώνη μου... Νά έαχρησθής νά παντρευθής ή άλληγοργίας. Έτσι, πριν σε ιδούν έσένα την ίδια, θά έξερουν τό όνομά σου. Και αν στην αρχή τό όνομά σου τους φανή άστείο και γελοίο, έπειτα, όταν σε ιδούν, θά γίνουν σοβαροί... Θά έξερουν ήδη τό όνομά σου και θά τό έχουν ήδη συνήθει... Δεν θά τό άκούουν έξαφνα, την στιγμή που σε πρωτοβλέπουν.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε πολύ καλή ή ιδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θά δημοσιεύσω μία μικρή άγγελία στις έφημερίδες, ότι έπώ νά γνωρισθώ μ' ένα νέον καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Και θά προσθέσω στο τέλος της: «Σκοπός ήρώς». Δεν είναι έτσι;

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου...

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου... Από την γραφολογική μου ικανότητα, καταλαβαίνω τον χαρακτήρα όλων αυτών των κυρίων, οι όποιοι μου γράφουν. Χωρίς νά τους έχω ιδεί, τόξ έξέρω όλους. Αιτός έδω είναι άπορητής, ή άλλος έχει φιλόλογος! Κι' αυτός είναι έπιπόλαιος. Άλλά... 'Αχ, αυτό τό γράφημα!... Για κατάντη... Τί λεπτό γράφημα, τί εύγενικό, τί σταθερό. Φανερόναι μία ψυχή λεπτή, εύγενική, σταθερή... 'Αχ, πώς θέλω νά

ΑΙΖΑ.—Μά, παιδί μου, δεν είναι δυνατόν νά λέγεται όλος ή κόσμος Ντυράν. Ντυράν, ή Ριβιέρο! Εί τό έλους τό όνομά σου είναι ένα όνομα τίμιο.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε όμως γελοίο!... Όταν πήγα πρώτη φορά σε χορό, όλοι οι νέοι ή όποιοι ήσαν εκεί με γλυκοκίταζαν. Ένας προπάντων φαινόταν έρωτευμένος μαζί μου. Σε λίγο μάάλιστα ή οικοδόσποινα, συνοδευόμενη από τον νέο αυτό, ή όποιος ήταν χαριτωμένος, με πλησίασε και μάς σύστησε τον ένα στον άλλον: «'Ο κύριος Ζάν Φόρ. Ή δεσποινίς 'Ανεμώνη Κοικου!» Μόλις όμως ή νέος αυτός άκουσε τό όνομά μου έξέσπασε στα γέλια!... Και δεν έγέλασε μόνο αυτός... Όλοι όσοι ήσαν στο σαλόνι τον μίσησαν. Έτσι κι' εγώ, ντροπιασμένη και ταραγμένη, αναγκάστηκα νά φύγω. Και δεν θέλω πια από τότε νά έναυπάω σε χορό. 'Α! είμε τρομερό νά λέγεσαι 'Ανεμώνη Κοικου!»

ΑΙΖΑ.—Και όμως... Πρέπει νά παντρευθής... Πώς θά παντρευθής αν δεν πηγαίνεις πονηρά;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Θά ήθελα κι' εγώ νά παντρευθώ, μόνο και μόνο για ν' αλλάξω τοῦλάχιστον επίθετό... Νά γλωτώσω έτσι από τον κοινό, αν όχι από την άνεμωμένη...

ΑΙΖΑ.—'Ακουσε νά ιδής τί σκέφτηκα, 'Ανεμώνη μου... Νά έαχρησθής νά παντρευθής ή άλληγοργίας. Έτσι, πριν σε ιδούν έσένα την ίδια, θά έξερουν τό όνομά σου. Και αν στην αρχή τό όνομά σου τους φανή άστείο και γελοίο, έπειτα, όταν σε ιδούν, θά γίνουν σοβαροί... Θά έξερουν ήδη τό όνομά σου και θά τό έχουν ήδη συνήθει... Δεν θά τό άκούουν έξαφνα, την στιγμή που σε πρωτοβλέπουν.

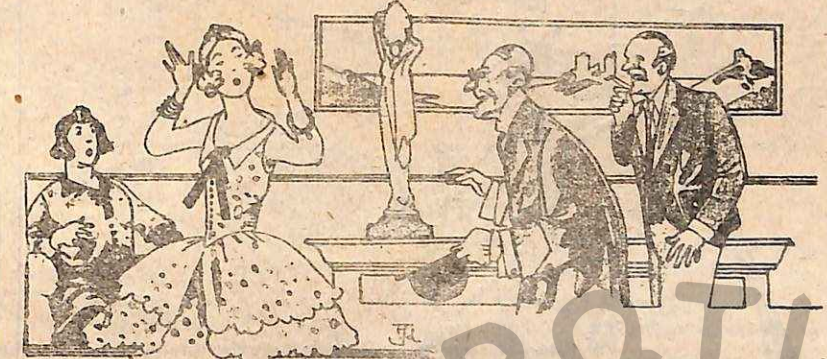
ΑΝΕΜΩΝΗ.—Είμε πολύ καλή ή ιδέα σου, θεία μου. Λοιπόν, θά δημοσιεύσω μία μικρή άγγελία στις έφημερίδες, ότι έπώ νά γνωρισθώ μ' ένα νέον καλό, τίμιο, χαριτωμένο. Και θά προσθέσω στο τέλος της: «Σκοπός ήρώς». Δεν είναι έτσι;

ΑΙΖΑ.—Πολύ ώραία!... Και νά ιδής ότι θά έπιτύχεις.

(Μετά τρεις ήμερες. Ή 'Ανεμώνη έχει ένα σωρό γράμματα μπροστά της, και διαβάει πότε τό ένα και πότε τό άλλο).

ΑΙΖΑ.—Λοιπόν, 'Ανεμώνη;

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Λοιπόν, θεία μου...

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Τί τρελή που ήμουν, τί τρελή!...

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Τί τρελή που ήμουν, τί τρελή!...

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Τί τρελή που ήμουν, τί τρελή!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ HENRI DATIN

Ο άββας της εκκλησίας της Παναγίας, στο Άρζαντέν, μόλις είχε πέσει στο κρεβάτι του, όταν ξαφνικά ένας δυνατός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα του προσκυνητού.

«Ποιος;» ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

— Τί είνε; ρώτησε ο άββας. «Είπα;»

Μα αυτός με ανάγκασε να βγω έξω και να κάνω το συνθησικέντρο μου περπατώντας.

Καθώς βγήκα στο πεζοδρόμιο, μια διαβολική σκέψις πέρασε από το μυαλό μου. «Αν η άδισία του Ζωρζ χειροτέρευε και γινόταν τόσο σοβαρή, ώστε να προκαλέσει το θάνατό του;»

Κανένα εμπόδιο δεν θα υπήρχε πια στην πραγματοποίησή του όνειρου μου, να κάνω δηλαδή γυναίκα μου τη σύζυγό του... Τί όνειρο;... Τί ευτυχία θα ήταν αυτό για μένα;

«Αν βρισκόμουν σε τέτοιο γλυστερό κατήφορο, ένας άνθρωπος έρωτευμένος, φτάνει γρήγορα στο σημείο να εϋχεται την πραγματοποίησή των επιθυμιών του με κάθε τρόπο. Αυτό συνέβαινε και σε μένα...»

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μα αυτός με ανάγκασε να βγω έξω και να κάνω το συνθησικέντρο μου περπατώντας.

Καθώς βγήκα στο πεζοδρόμιο, μια διαβολική σκέψις πέρασε από το μυαλό μου. «Αν η άδισία του Ζωρζ χειροτέρευε και γινόταν τόσο σοβαρή, ώστε να προκαλέσει το θάνατό του;»

Κανένα εμπόδιο δεν θα υπήρχε πια στην πραγματοποίησή του όνειρου μου, να κάνω δηλαδή γυναίκα μου τη σύζυγό του... Τί όνειρο;... Τί ευτυχία θα ήταν αυτό για μένα;

«Αν βρισκόμουν σε τέτοιο γλυστερό κατήφορο, ένας άνθρωπος έρωτευμένος, φτάνει γρήγορα στο σημείο να εϋχεται την πραγματοποίησή των επιθυμιών του με κάθε τρόπο. Αυτό συνέβαινε και σε μένα...»

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μα αυτός με ανάγκασε να βγω έξω και να κάνω το συνθησικέντρο μου περπατώντας.

Καθώς βγήκα στο πεζοδρόμιο, μια διαβολική σκέψις πέρασε από το μυαλό μου. «Αν η άδισία του Ζωρζ χειροτέρευε και γινόταν τόσο σοβαρή, ώστε να προκαλέσει το θάνατό του;»

Κανένα εμπόδιο δεν θα υπήρχε πια στην πραγματοποίησή του όνειρου μου, να κάνω δηλαδή γυναίκα μου τη σύζυγό του... Τί όνειρο;... Τί ευτυχία θα ήταν αυτό για μένα;

«Αν βρισκόμουν σε τέτοιο γλυστερό κατήφορο, ένας άνθρωπος έρωτευμένος, φτάνει γρήγορα στο σημείο να εϋχεται την πραγματοποίησή των επιθυμιών του με κάθε τρόπο. Αυτό συνέβαινε και σε μένα...»

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

Μέσ' στις αποσκευές μου είχα ένα

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

τά. Μα ούτε αυτή τη φορά κατόρθωσε να τραβήξει την προσοχή του μικρού.

— Περίεργο! Πολύ περίεργο! ψιθύρισε λυπημένα.

«Επειδή όμως εκείνη τη στιγμή ξαναγύρισε η γυναίκα του, δεν είχε τίποτα».

Φαίνεται πως υπάρχει κάτι το μεταδοτικό και στις πιο απόκρυφες ανθρώπινες ανησυχίες των ανθρώπων. Γι' αυτό, όταν ο σύζυγός της έφυγε για το γραφείο του, η κ. Ερμό, καθώς έντυνε τον Μαρσέλ, έκανε τα χείλη της ν' αναδύονται τον ήχο ενός φιλήματος. Τον ήχο αυτό τον αναγνωρίζουν τα κορμά από τις πρώτες μέρες της γεννήσεώς των, με ο Μαρσέλ ούτε γύρισε να την κοιτάξει. Η κ. Ερμό επανέλαβε μ' ανησυχία το ίδιο δυο-τρεις φορές, μα τίποτε. Τότε με φωνή ταραγμένη φώναξε κ' αυτή, όπως προ δλίγου ο σύζυγός της :

— Μαρσέλ, μικρό μου Μαρσέλ!...

Μα το παιδί εξακολουθούσε να έχει συγκεντρωμένη άλλο την προσοχή του, σάν να μην είχε αντίληψη, σάν να μην είχε ακούσει τίποτε.

Η κ. Ερμό το έσφιξε με πάθος στο χέρι της μητέρας του, μα έπειδή τα χείλη του δεν το έφταναν, γελούσε, αφήνοντας να φαίνεται στα ούλα του το πρώτο του δοντάκι.

«Εξαφνα, ένας χτύπος ακούστηκε στην εξώπορτα. Κυρία, θα ήθελε ο κασάτης, είπε η υπηρέτρια. Η κυρία Ερμό έδωσε για μια στιγμή την αφή της ν' αφήσει το παιδί της και να κάνει, σύμφωνα με τη συνήθειά της, μόνη της τις προμήθειές της. Μα ο σύζυγός της της χαμογέλασε και της είπε :

— Πήγαινε!... Αφσώ με μόνο με το μπερδέ!... Δεν θα το κάνω καθόλου. Η κ. Ερμό χαμογέλασε κ' αυτή με τη σειρά της και βγήκε έξω. Ο σύζυγός της άρχισε να σκουπίζει τότε μόνος του το λείο και χαριτωμένο κορμί του παιδιού του, φιλώντας το κάθε τόσο με άπειρη πατρική τρυφερότητα. Αυτό έννοιζε το χαμό του και σφιγγούριζε ολοένα ευχαριστημένο. Όταν ο κ. Ερμό το φίλησε, τέλος στο μέτωπο, ανασήκωσε το κεφάλι του με ύφος έξυπνο και πρόσχαρο. Τότε ο πατέρας του το έβαλε απάνω στο χαλί με την κοιλιά κ' αμέσως το μικρό έδειξε πλάσμα, που δεν μπορούσε άλλο να περπατήσει, άρχισε να προσπαθεί να στυλωθεί με τα τέσσερα.

Χαρούμενος ο κ. Ερμό χειροκρότησε δυνατά πίσω απ' την πλάτη του, μα αυτό, σάν να μην άκουσε τον κόπο, δεν γύρισε να τον κοιτάξει.

— Μαρσέλ!... Μικρό μου Μαρσέλ!... φώναξε ο κ. Ερμό, συγκινημένος.

Τα κορμά, από τους πρώτους κιόλας μήνες της γεννήσεώς τους, συνηθίζουν ν' αποκριούνται, όταν τα φωνάζουν με τρυφερά τους. Μα ο Μαρσέλ, εξακολουθούσε να παίζει στο χαλί, χωρίς ν' ακούσει τον πατέρα του. Τότε ο κ. Ερμό χτύπησε τα χέρια του πολύ δυνατά, δίνοντας τον ήχο ενός έλαξ ή

πότε... Το παιδί του ήταν κοφάλαλο! Ναι, είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί κοφάλαλο!... Το φανταζόταν να περπατήσει στη ζωή μέσα σε μια φρικώδη σιωπή, χωρισμένο από όλο τον άλλο κόσμο.

— Δεν θ' άκουσε ποτέ, συλλογίζοταν, τους ήχους που άκουω εγώ, δεν θα μ' άκουσε έμένα τον ίδιο ποτέ!... Και έχω τόσα πράγματα να του πω!... Τόσα πράγματα!...

«Επειτα φανταζόταν πως η γυναίκα του δεν ήξερε ακόμα τη δυστυχία τους και γι' αυτό προσπαθούσε πάντα να της μιλά μ' ελπίδα για πράγματα άδύνατα. Μα και η κ. Ερμό έκανε το ίδιο ακριβώς. Προσπαθούσε να κρύψει τον πόνο της. Εκείνη μάλιστα είχε συμβουλευθεί τον οικογενειακό της γιατρό, ο οποίος την είχε απελευθεώσει. Της είχε πει ότι όχι μόνο δεν έπρεπε να μιλά, αλλά και ότι ούτε μπορούσαν να κάνουν τίποτε... Το παιδί της ήταν οριστικά καταδικασμένο να περάσει ολόκληρη τη ζωή του μέσα στη σιωπή

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Το προσκήνιο του πύργου του Φερναί. «Η Μέκκα της φιλοσοφίας και της διανοήσεως». Μία κολακευτική επιστολή. Ο άγνωστος δαυμάτης του Βολταίρου. Πώς τον δέχτηκε ο φιλόσοφος. Στο άδυτο των άδυτων. Πώς κολακευόταν ο Βολταίρος. Το μίσος του κατά των κριτικών... Ο Φρερόν, το φαρμακερό φρέδι. Η λιπεθυμία του Βολταίρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α μέρα του 18ου αιώνα, ο πύργος του Φερναί, στον οποίο διέμενε ο Βολταίρος, είχε γίνει γενικό προσκύνημα των διανοούμενων και των φίλων των γραμμάτων, όχι μόνο της Γαλλίας, αλλά όλου του κόσμου. Κάθε ξένος που πήγαινε στη Γαλλία θεωρούσε καθήκον του να επισκεφθεί τον μεγάλο έρμηνευστή του Φερναί, όπως είχε ονομασθεί ο Βολταίρος. Τό Φερναί ήταν, όπως είχε πει κάποιος λόγιος της εποχής, «Η Μέκκα της φιλοσοφίας και της διανοήσεως». Έβλεπε κανείς να πηγαίνουν εκεί μεγάλες προσωπικότητες σαν τον δούκα Σουαζέλ, τον στρατάρχη Ρισελιέ, τον Πρίγκιπα ντε Λίνι, τον Μαλζέβερν, τον Λε Καίν, κλπ. Όσοι δεν ήταν και τόσο εύκολοι να ιδή κανείς τον Βολταίρο στο Φερναί, αν δεν είχε συστάσεις από φίλους του. Εύκολότερα μάλιστα θα μπορούσε να παρουσιαστεί σε βασιλιά, παρά στον Βολταίρο.

«Ένα απόγευμα του 1760, ο Βολταίρος έλαβε μία σύντομη επιστολή, της οποίας το κείμενο είχε ως εξής: «Κύριε, έχομαι από τη Γερμανία και ο ζωηρότερος πόθος μου είναι να ιδώ και να θαυμάσω τον άνθρωπο, που θαυμάζει σήμερα ολόκληρος ο κόσμος. Η άσημότης του δνομάτος μου μπορεί να συντελέσει ώστε να θεωρηθεί υπερβολικά απαιτητική ή παράκλησός μου. Όσοις τολμώ να σας την υποβάλω γιατί ξέρω ότι ο ήλιος ακτινίζει τις άχτινες του και στα μεγαλύτερα και στα μικρότερα φυτά της γης».

ΜΠΡΟΥΚΜΑΝ...

Η ξύπνη και κολακευτική αυτή επιστολή ευχαρίστησε εξαιρετικά το Βολταίρο, ο οποίος είδωλολησε άμεσως τον άπιστολό της με τών γραμματέα του, ότι θα τον δέχονταν την άλλη μέρα, ότι ή βιβλιοθήκη του, το μεγάλο του και το πάρκο του θα ήταν στην διάθεσή του, και ότι θα ένοιωσε μεγάλη ευχαρίστηση να κοινωνήσει μαζί του.

Την επομένη, ο Βολταίρος φόρεσε το περιβραχιόλι και ώραυτο το φόρεμά του από βελούδο χρυμάτος μαρνορού, που τόσο το εδαιμάζαν οι επισκέπτες του, και έχοντας πιά τον την άνηπά του κυρία Ντενίς, έβηκε στο κεφαλόσκαλο της έξοχότητος σκάλας του πύργου να δεχθεί τον ξένον τον.

Ο Μπρουκμαν, ένας άνθρωπος με πρόσωπο πλατύ, γνήσιον γερμανού και με φρονιμονομία απελή, έφτασε άνοιχώς στις δέκα, όπως του είχε όρισει ο Βολταίρος. Μετά τις πρώτες τυπικές φράσεις, ο ξένος, απαντώντας στις ευχαρίστησεις του Βολταίρου, έδήλωσε ότι κατοικούσε στο Μόναχο και ότι κατανόησε με το θέατρο.

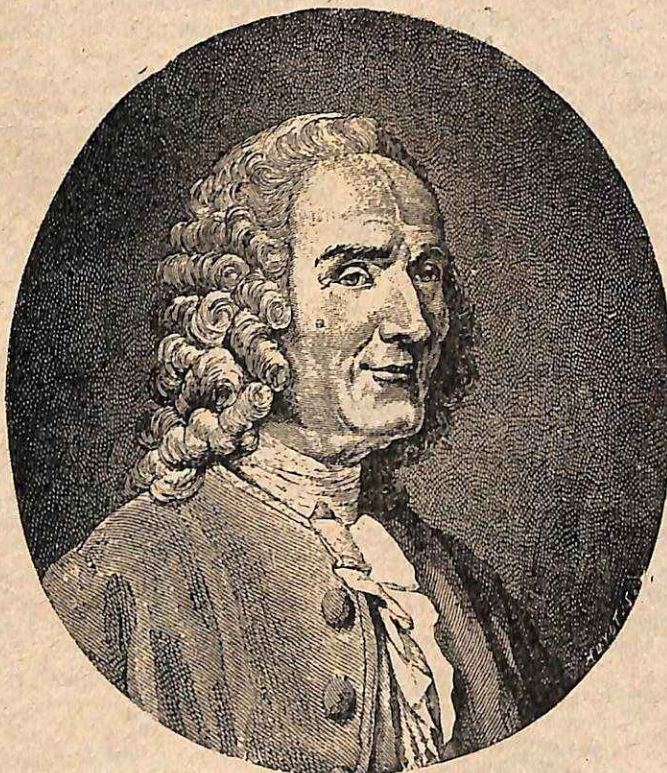
«Α! Το θέατρο! φώναξε με ένθουσιασμό ο φιλόσοφος.

Και εγώ στο θέατρο όφειλό τον πρώτο μου θρίαμβο. — Πράγματι, παρατήρησε ο ξένος, το πρώτο σας έργο, ο «Οιδίπους», ήταν άριστοέργημα.

— Έβλεπε πολύ συμπαθητικός ο ξένος, και υψώθηκε τότε κολακευόμενος ο Βολταίρος στην άνηπά του.

«Επειτα πέρασαν κι οι τρεις τους στην τραπέζια για το πρόγευμα.

Καθ' όλη την διάρκεια του προγεύματος, ο ξένος δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να εκδηλώνει διαρκώς το θαυμασμό του για τα έργα του φιλοσόφου. Μιλούσε με τόσον ένθουσιασμό, με τόσο έξυπνα φιλοφρονήματα, ώστε δεν άργησε να κατακτήσει έξ ολοκλήρου

Ο Βολταίρος

τη συμπάθεια και την εμπιστοσύνη του Βολταίρου.

Αργότερα βγήκαν περίπατο στο πάρκο και στα περίχωρα, εκείτα επεσκέφθησαν τα διάφορα διαμερίσματα του πύργου, και τέλος μπήκαν στο άδυτο των άδυτων, στο ιδιαίτερο γραφείο του φιλοσόφου, ο οποίος άρχισε να μιλά στον επισκέπτη του για τα νέα έργα που έγραφε.

Ο ξένος τον άκουγε με θαυμασμό, έγκωμιαζε τα πάντα, έβρισκε ύπεροχα όλα, όλα έκανε και έγραφε ο Βολταίρος, και όταν ο τελευταίος τον έρώτησε σε κάποια στιγμή, για τα δικά του έργα, εκείνος έσκυψε το κεφάλι με μετριοφροσύνη και είπε ότι δεν άξιζε να γίνεται λόγος γι' αυτά μπροστά του. Τέλος ο φιλόσοφος τον έρώτησε:

— Έχετε κριτικούς στο Μόναχο;

— Ού! Δυστυχώς πάρα πολλούς, άπάντησε περιφρονητικά ο ξένος.

Ο Βολταίρος, βρίσκοντας τότε άφορητή, έξασπασε και άρχισε να καταφέρεται κατά των κριτικών, οι οποίοι είχαν ξεχύσει έναντιόν του όλο το φαρμάκι τους. Δεν άφησε επίθετο με το οποίο να μην τους στολίζει.

Σε μία στιγμή ο φιλόσοφος ανέφερε και τον Φρερόν, τον φοβερότερο έπιζωστή του, τον οποίο θεωρούσε ως θανάσιμο έχθρό του, και για τον οποίο είχε πει την παρακάτω περίφημη σατυρική φράση: «Ένα φρέδι δάγκασε χθές τον Φρερόν. Και έζήτησε τί συνέβη; Ψόφησε το φρέδι».

— Ποιος έβλεπε αυτός ο Φρερόν; ρώ-

σά-ισα... «Ετσι μάλιστα θα μπορούσε να μου πείτε τη γνώμη σας για το έργο μου, ένας συνάδελφος.

— Σάν ένας μέτριος συνάδελφος, διόρθωσε ο ξένος. Όποσδήποτε θα σας πω εύσυνειδητα την γνώμη μου.

Και άμέσως άρχισε να διαβάσει τα χειρόγραφα με εξαιρετικό ενδιαφέρον, κοινωνώντας έπιδοξιαστικά το κεφάλι του σε όλα τα σημεία, στα οποία έφαιτοσε την προσοχή του ο Βολταίρος. Σε μερικά μέρη μάλιστα ο ξένος έπρότεινε μερικά διορθώσεις, ή όποιες ήταν τόσο χτυπητές και τόσο τσουχτερές, ώστε ο Βολταίρος τās δέχονταν ευχαρίστως.

Όταν τελείωσε το διάβασμα, έξακολούθησαν να κοινωνήσουν για τον Φρερόν, για τον οποίο ο Γερμανός έλεγε κάποια στιγμή:

— Δεν τον γνωρίζω αυτόν τον κύριο, αλλά τον μισώ σαν να μου είχε κάνει το μεγαλύτερο κακό.

— Κι' εγώ δεν τον γνωρίζω προσωπικά, αλλά τον μισώ, είτε και ο Βολταίρος.

Όταν ένοχησε, ο ξένος σηκώθηκε, χαιρέτησε τον φιλόσοφο με άπειρες ευχαρίστησεις για την περιποιητικότητα του και για την καλότητα του και έφυγε. Επειτα από μία ώρα όμως έφεραν στον έρμητή του Φερναί ένα γράμμα έπεινον. Ο Βολταίρος το έδωσε στην άνηπά του, ή οποία το άνοιξε και άρχισε να διαβάει τα εξής:

«Κύριε, δεν θέλω να απομακρυνθώ από το Φερναί, χωρίς να σας έκηδύσω την ευγνωμοσύνη μου για την φιλοξενία σας και τις περιποιησεις σας. Σας ευχαριστώ επίσης για την έγκραδιότητα και την εμπιστοσύνη που μου δείξατε. Ένα πράγμα με συνεκίνησε ιδιαίτερώς. Η άναγνωσις του «Σκοτεινίου», του θεατρικού αυτού έργου σας... Θεωρώ δε τον έαυτό μου ευτυχή, που μπόρεσα να κάνω κι' εγώ μερικές προσθήκες, ή όποιες θα αποδώσουν πιστώτερα τον χαρακτήρα του προσώπου το οποίο θέλετε να κεντηρίσετε σ' αυτό, και το όποιον κανείς άλλος, έκτός από μένα, δεν γνωρίζει καλύτερα. Και άδημονό δσο και σεις πότε να φθάσει ή ημέρα που θα παιχθεί στο θέατρο...»

Στο σημείο αυτό, ή άνηπά του φιλοσόφου κοινοστάθηκε.

— Η ύπογραφή, φώναξε ο Βολταίρος ταραχμένος. Τι ύπογραφή έχει το γράμμα; Κάτοχη; ή κυρία Ντενίς, υψώθηκε τότε.

— Ε. Φ ρ ε ρ ο ν !

Ο Βολταίρος έλλοιμήθηκε !..

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Στη Βόρειο και Νότιο Αμερική μιμολώντα 424 γλώσσες!

— Η Έθνική Βιβλιοθήκη της Γαλλίας είνε μία από τις πλουσιότερες του κόσμου.

— Ένας καλός αναγνώστης, που θα εδίδασκε ένα τόσο την ημέρα, για να διαβάσει όλα τα βιβλία της Βιβλιοθήκης αυτής...

... 12.000 χρόνια!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΠΕΙΑ...

...Ο κ. ντε Λομερέν έξασπασε το φάκελό του και άρχισε να διαβάει το γράμμα που είχε λάβει από δλίγον:

«Αγαπητέ μου φίλε—έγραφε ή επιστολή—με ξεχάσατε πειά χωρίς άλλο... Είκοσι έπέντε δλώ κ λ η ρ α χρόνια έχουμε να έδοθούμε. Ήμουν τότε νέα και είμαι τώρα γρηά. Όταν σας άποχαίρεται η σελεινταία φορά, έγκατέλειπα το Παρίσι για ν' άκολουθήσω στην επαρχία το σύζυγό μου, το γέρο μου σύζυγο, το «ροσκομένο μου», όπως τον λέγατε σεις. Ουκάρτε; Ο σύζυγός μου είνε πειά πεθαμένος από πέντε έτών. Και τώρα ξαναγυρίζω στο Παρίσι για να παντρεύω την κόρη μου, γιατί έχω τώρα κόρη, μία όμοια κόρη δεκαοχτώ έτών, την οποία δεν έχετε δει ποτέ.

«Για σας μαθαίνω ότι παραμένετε πάντοτε ο «όμοιος Λομερέν» του παρελθόντος. Έ, λοιπόν, αν θυμάστε ακόμα τη μικρή σας Αίσα, τη Διζόν, όπως τη λέγατε, έλατε να δεινησέτε άπόψε μαζί της ή μάλλον με τη γρηά βαρώνη ντε Βάνς, ή όποια παραμένει πάντοτε πιστή σας φίλη και ή οποία σας σφίγγει τώρα το χέρι με την ίδια έγκαριότητα, όπως άλλοτε.

«Αίσα ΝΤΕ ΒΑΝΣ». Η καρδιά του Λομερέν, μόλις διάβασε την επιστολή αυτή, άρχισε να χτυπάει δυνατά. Καθόταν στο βάθος της πολυθρόνας του με την επιστολή στα γόνατά του και με το βλέμμα του κροφωμένο μπροστά του, κατεχόμενος από μία ζωηρότατη συγκίνηση, ή όποια του έφερνε δάκρυα στα μάτια.

«Αν είχε αγαπήσει μία γυναίκα στη ζωή του, ή γυναίκα αυτή ήταν εκείνη, ή Αίσα, ή Αίσα ντε Βάνς, την οποία όνόμαζε «Τεφρολούλουδο», έξ αιτίας του χρώματος των μαλλιών της και των ματιών της. «Ω! τί λεατό, τί χαριτωμένο, τί γοητευτικό πλάσμα που ήταν... Πόσο την είχε αγαπήσει!... Ο σύζυγός της, ο γέρος βαρώνος ντε Βάνς, την είχε πάρει μακριά στην επαρχία, από έφηλα μόνο και μόνο γιατί καταλάβαινε την αγάπη του.

Ναι! Την είχε αγαπήσει και καταλάβαινε ότι τον αγαπούσε κι' αυτή... Με τις οκέψεις αυτές, ο Λομερέν σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του υψωρόντας:

— Ναι, θα πάω άπόψε...

Και συγχρόνως, ως έξ ένστικτου, γύ-

ρισε προς τον καθρέφτη για να κυταχτεί από το κεφάλι ως τα πόδια, ενώ συλλογιζόταν: «Σίγουρα, αυτή θα έχη γεράσει περισσότερο από μένα...»

Ήταν δε ευχαριστισμένος που θα φαινόταν σ' αυτή άκόμη ώραιος και θα την έκανε ίσως να νοσταλγήσει με την εμφάνισή του, τις τόσο μακρινές, αλλόμονο! ήμέρες του παρελθόντος.

Το πρώτο πράγμα που είδε μπαίνοντας μέσ στο όμοιο και καινούργιο πλομένο σαλόνι της φίλης του ήταν το δικό του πορτραίτο, μία παλιά φωτογραφία του ξεθωριασμένη, χρονολογούμενη από τις ήμέρες των θριάμβων του, πλαισιωμένη με μεταξωτό ύφανσμα.

Κάθισε και περίμενε. Τέλος μία πόρτα άνοιξε πίσω του. Σηκώθηκε άπότομα και γυρίζοντας, είδε μία ήλικωμένη κυρία με άσπρα μαλλιά, να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή.

Ήταν μία γρηά κυρία, μία άγνωστη πειά γι' αυτόν γυναίκα, ή όποια θα ήθελε πολύ να κλάνη και όμως χαμογελούσε. Δεν υπόρεσε να κρατηθεί και υψώθηκε:

— Είστε σεις, Αίσα;

— Ναι, είμ' εγώ, είμ' εγώ, φίλε μου, του άπάντησε εκείνη. Δεν μ' άναγνωρίσατε, δεν είν' έτσι;... Ένοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

Μά δεν ήξερε τί να πη... Αυτή τη γυναίκα δεν την ήξερε... Του φαινόταν πως δεν την είχε δει ποτέ...

Τι είχε 'ρθεί να κάνει σ' αυτό το σπίτι; Για τί θα μπορούσε να μιλήσει μ' αυτή τη γυναίκα; Για τα περασμένα; Μά τί κοινόν ύπρχε μεταξύ αυτού και αυτής;... Δεν θυμόταν πειά τίποτε, μπρός σ' αυτή τη γρηά... Δεν θυμόταν πειά όλα αυτά τα χαριτωμένα και γλυκά, τα τρυφερά και συγκινητικά πράγματα, τα όποια κατέβλιναν την καρδιά του, όταν θυμόταν την Άλλη, την Άίσα που είχε γνωρίσει αυτός, το «Τεφρολούλουδο» του... Τι είχε γίνει λοιπόν αυτή;... ή άγαπημένη του;... ή νέα του όνειρου, με τα γκριζα μάτια;... Έμειναν ο ένας πλάι στον άλλο, άκίνητοι, στενωχωρημένοι κι' οι δύο, ταραχμένοι, πλημμυρισμένοι από μία βαθεία πλῆξη...

Κι' οι δύο τους έλεγαν λόγια κοινά, συνηθισμένα. Γι' αυτό, ή βαρώνη σηκώθηκε έξαφνα απ' τη θέσι της και, χτυπώντας ένα κοινόν, έλεγε:

— Τώρα θάρη ή κόρη μου...

Σε λίγο μία πόρτα άνοιξε και μία νέα κόρη, παρυσιαστή, λέγοντας:

— «Ήρθα, μαμά».

Ο Λομερέν στάθηκε σαν χαμένος μπροστά στη νέα και τραυλίσε:

— Χαίρετε, δεσποινίς...

— Επειτα, γυρίζοντας προς τη μητέρα, έπρόσθεσε:

— Είνε ή ίδια με σας.

Η νέα ήταν πράγματι ή Αίσα του παρελθόντος, ή όποια είχε εξαφανιστεί και έαναπαρουσιάζονταν έξαφνα.

Τι ή ν έβρισκε; Τι ή άπως του την είχαν πάρει από το κοσμήτε έτών...

Ήταν μάλιστα άκόμα πιο νέα, πιο όμορφη και πιο όμοια.

Ενοιωθε μια τρολλή έπιθυμία ν' άνοιξη την άγκαλιά του και να τη σφίξει μέσα σ' αυτή, υψωρόντας της:

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Είδε μία ήλικωμένη κυρία, μ' άσπρα μαλλιά να στέκη όρθια και να τον κυττάει χαμογελαστή...

— Σ' άνατώ.

— Ενοιωσα τόσες θλίψεις, τόσες θλίψεις... Η θλίψη μου μάδρσαν τη ζωή... Ίδού με τώρα... Κυτάχτε με... ή μάλλον όχι... μη με κυτάχετε... Μά έσείς έμεινατε... νέος... ώραιος... Άν σας έβλεπα τυχαίως στο δρόμο, θα σας άναγνώριζα άμέσως και θα φώναζε: «Αίσα! Τώρα καθίστε...» Άς κοινωνήσουμε πρώτα... Έπειτα θα σας παρουσιάσω την κόρη μου και θα διπτε πόσο μου αρέσει... πόσο δηλαδή υψάξει με τη γυναίκα ή όποια ήμουν άλλοτε... Καθήστε, φίλε μου...

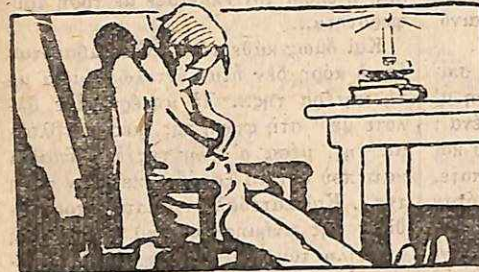
Ο Ζακ έκάθισε κοντά της, κρατώντας της το χέρι μέσα στο δικό του...

Μά δεν ήξερε τί να πη... Αυτή τη γυναίκα δεν την ήξερε... Του φαινόταν πως δεν την είχε δει ποτέ...

Τι είχε 'ρθεί να κάνει σ' αυτό το σπίτι; Για τί θα μπορούσε να μιλήσει μ' αυτή τη γυναίκα; Για τα περασμένα; Μά τί κοινόν ύπρχε μεταξύ αυτού και αυτής;... Δεν θυμόταν πειά τίποτε, μπρός σ' αυτή τη γρηά... Δεν θυμόταν πειά όλα αυτά τα χαριτωμένα και γλυκά, τα τρυφερά και συγκινητικά πράγματα, τα όποια κατέβλιναν την καρδιά του, όταν θυμόταν την Άλλη, την Άίσα που είχε γνωρίσει αυτός, το «Τεφρολούλουδο» του... Τι είχε γίνει λοιπόν αυτή;... ή άγαπημένη του;... ή νέα του όνει

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ενώ οι γιατροί προσπαθούσαν να βγάλουν τη σφαίρα του πληγωμένου, εγώ μπήκα μέσα στο μικρό σαλόνι όπου, πριν μονομαζήσω, ο Ζάν ντε Νουαριοντιέ, είχε γράψει τις τελευταίες του σελήσεις, προβλέποντας ότι ίσως θα σκοτώνονταν.

Ο ήλιος έμπαινε λαμπρός από τα ανοιχτά παράθυρα μαζί με την ευωδία των λουλουδιών, των δέντρων και του βουνού.

Συγχρόνως στεναγμοί και θρήνοι έπρόκειτο να ακουστούν από τη διπλανή κάμαρη, γεμίζοντας την καρδιά μου με μια βαρειά αγωνία. Για να διασκεδάσω κάπως τη θλίψη μου, άρχισα να κόβω βόλτες στο δωμάτιο, άγγιζοντας τα διάφορα μπαμπέζα και τα άλλα αντικείμενα, που ήταν τόσο προσφιλή στο Ζάν, ο οποίος έκαλε την στιγμή αυτή με το θάνατο. Έξαφνα ένας φάκελος, που βρισκόταν πάνω σ' ένα τραπέζι, τράβηξε την προσοχή μου. Στην ετικέτα του, στην οποία ξεχώρισα το χαρακτήρα του Ζάν, διάβασα τόνωμά μου: «Π ρ ο σ τ ο ν ν υ ρ ι ο Ρ ο β ε ρ τ ο Σ ε ρ β α λ ο».

Τον έπιαρα άμέσως, τόν άνοιξα και διάβασα την ακόλουθη επιστολή, την οποία είχε γράψει ο φίλος μου την προηγούμενη μέρα:

«Αγαπητέ μου φίλε,
Μάθε τώρα για ποιο λόγο θα χτυπηθώ αύριο το πρωί με τον κ. Φρίντον. Έπέθεσ στην διάθεσή μου ως μάργου μου, χωρίς να μου ζητήσης καμιά εξήγηση. Πρέπει όμως εγώ, διδιήποτε κι' αν συμβεί, να σου δώσω την εξήγησή αυτή. Ίδου την:

Πρό τριών μηνών, όπως ξέρεις, νοίκιασα ένα διαμέρισμα στο Παρίσι, με την πρόθεση να παντρευτώ και να εγκατασταθώ σ' αυτό, εγκαταλείποντας την ζωή των ταξιδιών που έκανα ως τότε. Μου φαίνεται μάλιστα πως σου έχω μιλήσει για τη διδα Μαρία Α... την οποία είχα γνωρίσει στις Ίνδιες και την οποία είχα φανταστεί στη Γαλλία. Αδελφή είχα όντως έναν σόζυγό μου...

Το σπίτι που διάλεξα ήταν προσαρμοσμένο, φωτεινό, όχι έντελως καινούριο, ένα συνηθισμένο σπίτι τέλειος πάντων... Επίσης και το διαμέριμά μου που βρισκόταν στο δεύτερο πάτωμα ήταν άνετο, ευχάριστο... συνηθισμένο κι' αυτό... Όλα σ' αυτή την ιστορία είνε συνηθισμένα και κοινά, όλα... Έκτός από το τραγικό της μυστηρίου, το οποίο κανείς δεν θα διαφύσσει...

Εγκαταστάθηκα στο διαμέρισμα αυτό κατά τις αρχές του καλοκαιριού, πολύ ευχαριστημένος που βρισκόμουν επί τέλους στο σπίτι μου. Όταν γυρίστη να είσαι απ' τις Ίνδιες και την Αφρική, νοιώθει τις χαρές αυτές περισσότερο από κάθε άλλον... Άρχισα λοιπόν να ζω ήσυχα και κανονικά, σαν αστός. Κάθε πρωί μάστιγα έκανα έναν περίπατο στο δάσος της Βουλώνης...

Γυρίζοντας από ένα από τους πε-

ριπάτους μου αυτούς, μου συνέβη το πρώτο επεισόδιο της δραματικής μου ιστορίας.

Ήταν μεσημέρι. Επειδή είχα άρχεις κάπως για το φαγητό, άνοιξα γρήγορα την εξώπορτα και ανέβηκα στο γραφείο μου. Καθώς όμως μπήκα μέσα, είδα ένα άνθρωπο καθισμένο μπρος στο τραπέζι μου, με τις πλάτες του γυρισμένες προς εμένα, σαν να έγραφε... Στάθηκα άμεσως κάπως ξαφνιασμένος, αν και στην αρχή νόμισα πως ο άνθρωπος αυτός ήσουν εσύ... Συγχρόνως γύρισε κι' αυτός προς το μέρος μου, σηκώθηκε και με κτύπησε. Είδα τότε δυο μάτια γαλανά, πολύ φωτεινά, πολύ γλυκά, πολύ επιτακτικά, μια μύτη κανονική, μια γενειάδα ξανθή. Ήταν άρκετα ηλικιωμένος... Γιά μια στιγμή προσπάθησα να κρατήσω την καρδιά μου που χτυπούσε δυνατά. Έπειτα προχώρησα προς αυτόν, έτοιμος να τον ρωτήσω:

— Τι θέλεις, κύριε;

Μα την ίδια στιγμή ο άνθρωπος χάθηκε απ' τα μάτια μου, δι-αλύθηκε.

Θα πίστευα ότι έπρόκειτο π ε ρ ρ ή ο φ θ α λ μ α π ά τ η ς αν, πλησιάζοντας στο γραφείο μου, δεν έβλεπα απ' άνω στο λευκό στενπόχαστό μου τις ακόλουθες λέξεις χαραγμένες με ένα γραφικό μπερδεμένο, τις οποίες μόλις προχτές κατώρθωσα να διαβάσω: «Α. Ζ. Φ ρ ί ν τ ο ν».

Έπειτα από όχτω ημέρες διαταραχόμην με το ίδιο άτομο, με το ίδιο φάντασμα, κατά τα μεσάνυχτα, κάτω απ' το φως του καζιού, στην είσοδο του σπιτιού μου. Έξαφνα στήκε δίπλα άμέσως με τον ίδιο τρόπο που όπως και την πρώτη φορά.

Από τότε έγινε ο ξένος μου, ο τρομερός μου ξένος που με ξετρελί-λανε κάθε τόσο με τις εμφανίσεις του!... Μα κάθε φορά που δομούσα να τον φτάσω, τον άγγιζω, τον έβλεπα να διαλύεται σαν καπνός...

Εξαιρετικά ανήσυχος, φρόντισα να εξακριβώσω ποιό ήταν ο προηγούμενος ένοικιαστής του διαμερίσματος μου. Μα, όπως έμαθα, όλοι τους ήταν φιλήσυχος άστος, οι οποίοι είχαν φύγει απ' το σπίτι κανονικά, χωρίς να συμβεί κανένα δράμα, κανένα εγκλημα... Άρχισα τότε να ψά-

χνω μέσ' στις αναμνήσεις μου μήπως κανένα γνωστό μου, πεθαμένο από καιρό, είχε λόγους να με μισή και να θέλη να μ' εκδικηθή...

Μα δεν θυμόμουν τίποτε... Τίποτα... Εκτός από ένα επεισόδιο τόσο άσημαντο, τόσο χαμένο μέσα στη μνήμη μου, ώστε χρειάστηκε κάποια συνμιμλία μου μαζί με τη Μαρία Α... η οποία έντωμεταξύ είχε γίνει μνηστή μου για να το θυμηθώ. Μιλώντας της για την πρώτη συνάντησή μας στας Ίνδιες, της ανέφερα ένα επεισόδιο με κάποιο φακίρη. Μια μέρα, καθώς περπατούσαμε μαζί, είδαμε μπρος σε κάποιο ναό ένα φακίρη, ο οποίος είχε το πρόσωπό του σκεπασμένο μ' ένα πέπλο κι' ο οποίος κτύπησε τη φίλη μου τόσο αλλόκοτα, τόσο προκλητικά, ώστε εγώ του έδωσα μια με την μαστίγιά μου και τον έριξα κάτω... Μα ποιά σχέσις μπορούσε να υπάρχει μεταξύ του φακίρου αυτού των Ίνδιων και του φαντάσματος τ ο σ που μου παρουσίαζε ό τ α ν στο Παρίσι;

Ξέρεις, φίλε μου, τις θρησκευτικές μου αρχές. Χω ρ ί ς λοιπόν να ντραπώ, π ή γ α να συμβουλευθώ ένα γνωστό μου κληρικό, που ήταν άλλοτε διευθυντής μου στο Λύκειο και στον οποίο έχω μεγάλη εμπιστοσύνη. Μ' άκουσε προσεκτικά και έ-

πειτα μου είπε σκεπτικώς: — Αγαπητό μου παιδί, σ' αυτές τις περιπτώσεις βρισκόμαστε πάντοτε σε δύσκολη θέση. Η πίστις μας δεν παραδέχεται τέτοιες υπερφυσικές εμφανίσεις, αν και η Άγια Γραφή είνε γεμάτη απ' αυτές... Η μόνη καλή συμβουλή που έχω να σου δώσω, είνε να εγκαταλείψεις το σπίτι αυτό το ταχύτερο... Όπως μου είπατε, ή μνηστή σας έφυγε για το Μπαρρίτς... Πηγαίνετε να τη συναντήσετε! Αλλά είνε ο μόνος τρόπος για να τον νικήσετε... Φευγάτε, φευγάτε άμέσως, και παντρευτείτε εκεί κάτω... Μή μείνετε πειά ούτε μια μέρα σ' αυτό το σπίτι...

Την άλλη μέρα έπαιρνα πράγματι το τραίνο για το Μπαρρίτς. Όλο το πρωί το ταξίδι μου ήταν ήσυχο... Τό μεσημέρι όμως, καθώς έμπαινα στο βαγόνι—λί για να γεμاتیσω, είδα καθαρά καθισμένο στο τραπέζι που είχα κρατήσει και το οποίο ήταν

σημαδμένο μ' ένα επισκεπτήριο μου, είδα... το μυστηριώδη άγνωστο του Παρισιού...

Ήταν αυτός, ναι αυτός!... Είχε τα ίδια βελουδένια μάτια, την ίδια ξανθή γενειάδα, το ίδιο περιφορητικό και άγερωχο ύφος... Όπως και τις προηγούμενες φορές, έτσι και τώρα, ώρμησα έναντίον του, περιμένοντας να τον δω να διαλύεται, να γίνεται καπνός...

Μα αυτή τη φορά, έπιασα τα ρούχα του, τα μέλη του, ένα ζωντανό σώμα που είχε ανθρωπότητα έξαφνα... και με χτύπησε με τη γροθιά του... Άμέσως τότε τόν χτύπησα κι' εγώ και πιστήκαμε απ' τα χέρια... Οι υπάλληλοι που έτρεξαν έντωμεταξύ, μάς έχωρισαν νομίζοντας ότι πρόκειται για μια συνηθισμένη φιλονεικία...

Όστόσο ανταλλάξαμε τις κάρτες μας για να μονομαχήσουμε...

Αύριο λοιπόν θα χτυπηθώ με τον Α. Ζ. Φρίντον ή μάλλον με τον άγνωστο, με το μυστηριώδες πλάσμα, με το φάντασμα του σπιτιού μου...

Η επιστολή του φίλου μου στο σημείο αυτό μου έπεσε απ' τα χέρια. Την ίδια στιγμή, η πόρτα του διπλανού δωματίου άνοιξε και μια Άδελφή παρουσιάστηκε κατάχλωμη.

— Η έγκλησις απέτυχε, ψιθύρισε. Ο κ. Ζάν πέθανε... Έπαψε να ύποφέρη...

Μετά την κηδεία του φίλου μου άναβήθηκα σ' όλοκληρο το Μπαρρίτς και τα περίχωρα το μυστηριώδη αυτόν Α. Ζ. Φρίντον. Μα δεν βρήκα πουθενά κανένα ίχνος του... Είχε χαθεί, είχε γίνει άφαντος...

Όστόσο τίποτε δεν μ' έμποδίζει να φαντασθώ και να πιστεύω ότι στο άτομο αυτό είχε ενσαρκωθεί η ψυχή του φίλου μου στας Ίνδιες... Είχε φύγει απ' το σώμα της και είχε 'ρθεί στη Γαλλία για να τον εκδικηθή... Τώρα που τον εκδικήθηκε θα ξαναγύρισε πάλι σ' αυτό...

ΣΤΙΧΟΙ

Τα μαγικά σου δάχτυλα στο πιάνο έ-

και άρωμα σκορπισίτικε και φως αλό-

Οι άγγελόι από τα σύννεφα σμά σου

και με λαχτάρα φίλησαν κρυφή τα δά-

Κι' όταν ξαναγύρισαν με τις δικές

βουβές και με λυγρές χορδές και με

άφηναν όλες τ' ούρανο ύδρανόχτες

Κι' όταν ξαναγύρισαν με τις δικές

άφηναν όλες τ' ούρανο ύδρανόχτες

Κι' όταν ξαναγύρισαν με τις δικές

άφηναν όλες τ' ούρανο ύδρανόχτες

Κι' όταν ξαναγύρισαν με τις δικές

άφηναν όλες τ' ούρανο ύδρανόχτες

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ

— Άσφαλώς ή υπόθεσις που θα σου διηγηθώ ήταν ή πιο μυστηριώδης απ' όλες που έτυχαν ποτέ, μου είπες ο κ. Μερσερώ, ένας από τους πιο διακεκριμένους έπιθεωρητές της Δημοσίας Ασφαλείας. Κοντά στο δάσος του Μοντροζανού υπάρχει μια άπείρανη ιδιοκτησία, στη μέση της οποίας βρίσκεται μια λίμνη. Στη μέση πάλι της λίμνης αυτής υπάινει ένα νησί, στο οποίο ο ιδιοκτήτης του κτήματος, ο κ. Γκλάζερ, ένας σφοδρός ξετρελλιαμένος με την αλχημεία, είχε χτίσει ένα περίτερο που το χρησίμευε ως εργαστήριο. Απομονωμένος εκεί όλοκληρη την ημέρα, απολογούμενος με τη μετριοφιλία των μετάνοιων.

Ένα πρωί λοιπόν, ο κ. Γκλάζερ δεν βρέθηκε στο μέγιστο σπιτάκι, που είχε σε μια γωνιά της ιδιοκτησίας του και όπου κατοικούσε. Οι υπηρέτες του σκέφτηκαν ότι θα είχε περάσει τη νύχτα του στο εργαστήριό του και πήγαν να τον βρουν εκεί.

Μά, αλλοίμονο, εκεί βρήκαν το πτώμα του. Μέσα σ' ένα σκοτεινό θάλαμο, συνεχόμενο με το εργαστήριο, ο σφοδρός αλχημιστής, κοίτονταν καταγής μέσα σε μια λίμνη αίματος, έχοντας το κρανίο του διαρρηγμένο. Τον είχαν χτυπήσει μ' ένα σφυρί που το χρησιμοποιούσε για τα πειράματά του και ο θάνατος είχε επέλθει κατά τα μεσάνυχτα.

Η άφορη της δολοφονίας ήταν ή κλοπή, γιατί δυο-τρία κομμάτια χρυσού, που ο σφοδρός αλχημιστής χρησίμευε για τα πειράματά του, είχαν εξαφανιστεί.

Σε δυο ανθρώπους μόνο μπορούσαν να σκεφθούν ή ύποψιες των Άρχων. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Φρανσιέ, ο γέρος υπηρέτης του σφου και ο άλλος ο Γκόκελ, ένας ασθενικός ως είκοσι χρόνων, μισοπαζάλευτος απ' το άριστο χέρι, που ο Γκλάζερ τον είχε συμμαχίσει κοντά του από τότε.

Όταν ανέλαβα εγώ την υπόθεση, ανέκρινα τους δυο αυτούς ανθρώπους, τον ένα κατόπι του άλλου, και εύτο έσ' αρχής σχημάτισα την πεποίθησή ότι ο Φρανσιέ ήταν έντελως άθωος. Για τον Γκόκελ όμως δεν σχημάτισα την ίδια γνώμη. Αύτος έφύλαγε στο δάσος κατά τη νύχτα του εγκλήματος και μολονότι ή κατάβασή του ήταν μάλλον εύνοική γι' αυτόν, εν τούτοις δεν μπόρεσε να μου βγάλει την προέλαση που είχα έναντίον του. Έξαιτίας της σπουδαίας του, μολονότι δεν τον έχω γνωρίσει καθόλου.

Έξ άλλου και τα γεγονότα ήσαν με το μέρος του. Στο νησί, μέσα στο οποίο βρισκόταν το κτίσι, μόνο με δυο τρόπους μπορούσε να πάει κανείς, είτε με τη βάρκα που τον έφερνε ο Γκλάζερ, είτε κολυμπώντας.

Ο Γκόκελ λοιπόν δεν ήξερε να κολυμπά. Ο Φρανσιέ μού το βεβαίωσε αυτό λέγοντας, ότι κάποτε που είχε πάει τυχαίως στη λίμνη, τον είχε σώσει αυτός. Όσο για τη βάρκα, αυτή τη διηθούσε πάντοτε ο Φρανσιέ, γιατί ο Γκόκελ δεν μπορούσε να τραβήξει κουπί εξ αιτίας του παράλυτου χεριού του. Κάθε φορά μάλιστα που ο γέρος υπηρέτης έδενε τη βάρκα σ' ένα πάσσαλο, έκανε στην άλυσίδα της ένα πολύπλοκο κόμπο, τον οποίο αυτός μόνος ήξερε να λύσει. Ο κόμπος λοιπόν αυτός είχε βρεθεί απείραχτος μετά από την έγκληση. Έτσι το μυστήριο δεν έρωτιζόταν καθόλου.

Όσοι από πολλές λεπτομερείς έρευνες, τις οποίες έκανα μόνος μου στο εργαστήριο, ανακάλυψα στην όχθη του μικρού νησιού, καθώς και τα δυο δωμάτια του περιπέτου, άόριστα αποτυπώματα που φαινόταν να είναι παλαιά, τα οποία παρήκριναν τα ίχνη των ποδιών.

Ο Γκόκελ λοιπόν δεν ήξερε να κολυμπά. Ο Φρανσιέ μού το βεβαίωσε αυτό λέγοντας, ότι κάποτε που είχε πάει τυχαίως στη λίμνη, τον είχε σώσει αυτός. Όσο για τη βάρκα, αυτή τη διηθούσε πάντοτε ο Φρανσιέ, γιατί ο Γκόκελ δεν μπορούσε να τραβήξει κουπί εξ αιτίας του παράλυτου χεριού του. Κάθε φορά μάλιστα που ο γέρος υπηρέτης έδενε τη βάρκα σ' ένα πάσσαλο, έκανε στην άλυσίδα της ένα πολύπλοκο κόμπο, τον οποίο αυτός μόνος ήξερε να λύσει. Ο κόμπος λοιπόν αυτός είχε βρεθεί απείραχτος μετά από την έγκληση. Έτσι το μυστήριο δεν έρωτιζόταν καθόλου.

Όσοι από πολλές λεπτομερείς έρευνες, τις οποίες έκανα μόνος μου στο εργαστήριο, ανακάλυψα στην όχθη του μικρού νησιού, καθώς και τα δυο δωμάτια του περιπέτου, άόριστα αποτυπώματα που φαινόταν να είναι παλαιά, τα οποία παρήκριναν τα ίχνη των ποδιών.

Όταν εε λίγο κι' εγώ, με τη βοήθεια της βάρκας, έφθασα στην όχθη, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Βγήκα άμέσως έξω, κρατώντας το δίκανο που μόλις δανείσει ο Φρανσιέ...

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Τον βρήκα να κοιμάται — ή να κινεί πως κοιμάται — βαθεία. Μά διασχίζοντας μια μικρή απότομη βράση, έρευνα άμέσως προς το μικρό κτίσι, όπου ο Γκόκελ κοιμόταν όλομύχως.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

(Από ένα άρθρο της βαρώνης ντε Κλεσύ)

Κατά το φθινόπωρο και το χειμώνα θα επικρατήσει η μόδα της εποχής «Ντινκτουά». Η μέση δηλαδή των φορεμάτων θα είναι πολύ υψηλή, σχεδόν κάτω από το στήθος, τα κορσάκια σταυρωτά και η φούστες μακρούς.

Η ζακέτες πάλι θα είναι κοντές με ίσιο γιακά και ρεβέρ μυτερά, και θα συντηγώνται πολύ ή διπλές κάπες. Επίσης η γαντινούρα θα τοποθετούνται επάνω από τη μέση, ούτως ώστε η τάγισ να φαίνεται ακόμα πιο υψηλή.

Το μήκος των φορεμάτων θα ποικίλη αναλόγως της ώρας. Τα πρωίνα κοστούμια θα είναι πιο κοντά από τα άλλα και η φούστες των θα φτάνουν ως τα μέσα της κνήμης, κάποτε δε και περισσότερα. Τα απογευματινά φορέματα θα είναι μακρύτερα, γύρω τόσο, ώστε να φαίνεται όλο το παπούτσι, τα δε βραδυνά φορέματα θα φτάνουν να φαίνεται μόνον η άκρη του παπουτσιού.

Οι γαντινές των επανωφοριών θα είναι πολύ μεγάλες. Οι γαντινές των πάντων των βραδυνών επανωφοριών θα φτάνουν πίσω ως το ύψος του καρπού.

Μία από τις νοσηρές της χειμερινής μόδας θα είναι και τα υαλοχρώματα με την τουαλέτα γάντια. Έτσι θα ιδούμε γάντια υπέρ, ρόζ, πράσινα ή κίτρινα.

Αλλά δεν θα είναι μόνο τα άσπρη γάντια της μόδας έφετος. Θα φορέσουμε επίσης και γάντια σκούρα, μαύρα με φορέματα ανοιχτόχρωμα.

Πάντως, πρέπει να προσέχουμε ώστε να είναι άσπρη τα γάντια, ή καλύτερα, τα παπούτσια και η τσάντα.

Έφετος θα φορεθούν πάλι βελούδινα σκούρα φορέματα, έμπομε με ανοιχτόχρωμες μεγάλες βούλες.

Θα είναι επίσης «άν-βέρ» έφετος και ολόκληρα επανωφόρια από ευρισμένο ύφασμα άνοιξι.

Πολλά επανωφόρια θα έχουν υφαντά από ύφασμα έμπομε.

Το χειμώνα θα φορεθούν πολύ μακρά από βελούδο μαύρο, γαντινισμένα με μια χρυσή φούντα, ή όποια θα φτάνει ως τον ώμο.

Όραία βραδυνά καπελλάκια για το φθινόπωρο και για το χειμώνα θα γίνονται με τον συνδυασμό μαύρου βελούδου και μαύρης δαντέλλας.

Τα ντεκολτέ των χειμωνιάτικων επανωφοριών φορεμάτων θα είναι ως επί το πλείστον στρογγυλά και λίγο σουρωτά έμπομε. Θα γαντινιστούν με ολόκληρο με μια στενή υποντιούρα από το ίδιο ύφασμα ή από άλλο.

Πολλά στενά μανίκια θα λήγουν κάτω σε μύτη. Η μύτη αυτή κολακεύει πολύ το χέρι και το κάνει να φαίνεται λεπτότερο. Θα φτάνει δε πολλές φορές ως τα άκρα των δακτύλων. Με τα στενά και μακρύτερα αυτά μανίκια πηγαίνει πολύ στο χέρι, στένι παράμεσο δάκτυλο, ένα δακτυλίδι με

α) Ρόμπα—μαντώ, από λαινάς, γαντινισμένη με βελονιές.
β) Φόρεμα χοροδ από φάτν και δαντέλλα. Το υπολερό είναι πιο μακρύν πίσω.
γ) Κοστούμι από μαροκαίν. Η ζακέτα συμπληρώνεται με μία μικρή κάπα.

μεγάλη μακρύτερα πέτρα. Τότε το χέρι φαίνεται ακόμα λεπτότερο και όμορφοτερο.

Όσες έχουν κοντά χέρια, δε προτιμούν τα στενά και μακρύτερα μανίκια, τα μυτερά κάτω. Έτσι τα χέρια των θα φαίνονται πολύ λεπτότερα.

Τα βολάν θα είναι πολύ της μόδας και το χειμώνα. Αλλά συχνά μεταξύν των βολάν «άν-φορ» θα βλέπουμε σειρές από βελονιές ή από λεπτές πιέτες. Ο συνδυασμός αυτός θα κάνει πολύ όραία έντύπωσι.

Φορέματα από κρέπ-ντε-σιν, από κρέπ-ζωζέτ και από ζωζέτα θα γαντινιστούν συχνά γύρω στο ντεκολτέ, στα πλάστην, κάτω στα μανίκια, και από τον άγκωνα έως κάτω, με «γκρουσταίν» από άγγλική κεντήματα, δηλαδή από κοφτά άσπρα κεν-

τήματα. Η γαντινούρα αυτή είναι πολύ όραία και άριστοκρατική!

Το βράδυ θα φορεθούν πολύ φορέματα από κρέπ-σατέν ή από μουσελίνα ή από δαντέλλα και από πάντων από βελούδο και από πάν, επάνω στα όποια αντανακλάει τόσο όραία το ήλεκτρικό φως και παίζει όπως επάνω σε κομμημένα νερά.

Τα φορέματα από βελούδο και τα φορέματα από σατέν θα γαντινιστούν με ντεκούρ και με ντραπέ. Ήθνε ή πλέον «σίκ» γαντινούρα γι' αυτά τα φορέματα.

Φορέματα από κρέπ-ζωζέτ θα γαντινιστούν μ' ένα μεγάλο βολάν από τοίλη κάτω στη φούστα και με μια «γκρουσταίν» από άγγλική κεντήματα, δηλαδή από κοφτά άσπρα κεν-

τήματα. Η γαντινούρα αυτή είναι πολύ όραία και άριστοκρατική!

Το βράδυ θα φορεθούν πολύ φορέματα από κρέπ-σατέν ή από μουσελίνα ή από δαντέλλα και από πάντων από βελούδο και από πάν, επάνω στα όποια αντανακλάει τόσο όραία το ήλεκτρικό φως και παίζει όπως επάνω σε κομμημένα νερά.

Τα φορέματα από βελούδο και τα φορέματα από σατέν θα γαντινιστούν με ντεκούρ και με ντραπέ. Ήθνε ή πλέον «σίκ» γαντινούρα γι' αυτά τα φορέματα.

Φορέματα από κρέπ-ζωζέτ θα γαντινιστούν μ' ένα μεγάλο βολάν από τοίλη κάτω στη φούστα και με μια «γκρουσταίν» από άγγλική κεντήματα, δηλαδή από κοφτά άσπρα κεν-

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Το Εδζωνάκι της φωτογραφίας, είναι ο κ.

Όνοματεπώνυμο Λύτου

Πόλις διαμονής

Οδός και αριθμός κατοικίας

Έν. 1930

σώτερο, φορέματα από ύφασμα ή πλά και όγι έμπομε.

Τα έμπομε βελούδα θα φορεθούν και έφετος άρκετά, αλλά πάντως θα θεωρούνται πιο σικά τα άπλά.

Επί δύο χρόνια τώρα συνεχώς έχουν φορεθεί τόσο τα έμπομε φορέματα, ώστε μπορούμε να πούμε ότι παρ' όλη την ποικιλία των σχεδίων των, τα βαρεθήκαμε κάπως.

Τα πολύ νέα κορίτσια δεν θα φορέσουν ποτέ—ούτε το βράδυ—φορέματα έντελώς μακρύτερα. Η φούστες των θα φτάνουν πάντα λίγο επάνω από τον αστραγάλο. Μία δεσποινίς, ή όποια ξέρει καλά τον κόσμο, δεν θα φορέσει ποτέ φόρεμα πολύ μακρύτερο, ή μία κυρία, και μάλιστα φόρεμα με ούρα.

Η κομπινιζόν, την όποια θα φορέσουμε κάτω από τα μακρύτερα βραδυνά φορέματα, θα είναι και αυτή άρκετά μακρύτερα και πλατεί. Θα γαντινιστεί με βολάν «άν-φορ» με παννύ πλισέ και με έλλεπάλληλα γαντινισμένα κάτω. Η μοντέρνα κομπινιζόν δεν έχει καμμία ομοιότητα με τη πτενή και κοντή κομπινιζόν, την όποια φορούσαμε άλλοτε. Συχνά, όταν το φόρεμα λήγει σε μυτερές άκρες, ή κομπινιζόν έχει το ίδιο σχέδιο. Τότε μπορούμε να την κατασκευάσουμε από διάφορα στενά κομμάτια—του αυτού ύφασματος—λήγοντα σε μυτερές άκρες.

Με φορέματα καμωμένα από τοίλη και διαφανές κρέπ θα φορέσουμε κομπινιζόν γαντινισμένες κάτω με βολάν από ζωζέτα ή από δαντέλλα.

Έτσι, κάτω από το διαφανές φόρεμα και τη διαφανή γαντινούρα της κομπινιζόν, διακρίνονται ή ανεπαρκώς με μεταξωτές κάλτσες κνήμες και έτσι το φόρεμα, μολονότι μακρύτερο, όπενθυμίζει και το κοντό φόρεμα. Ο συνδυασμός αυτός είναι κατάλληλος για όσες έχουν όραία πόδια.

Η πιο άπλες κομπινιζόν είναι έλαφρώς «άν-φορ» κάτω και γαντινιστούν στο πλάγι με παννύ πλισέ.

Η βραδυνή κομπινιζόν έχει μπερτέλλες από μουσελίνα «σάιρ» της όποιας ή διαφανεία και ή χειματισμός συγγένουν με το δέρμα.

Το χειμώνα για «πούς-τούτ-άλλ» θα φορέσουμε γαντινισμένα μικρά πλεκτά καπελλάκια από μαλλί! Θα έχουν σχέδιο τόκας ή απλό. Θα είναι δε συνήθως δίχρωμα. Π. χ. θα πλεωνται από πράσινο μαλλί και ή κεντινιστούν από επάνω με μαύρο μαλλί. Τα καπελλάκια αυτά είναι τόσο πρακτικά, όσο και χαριτωμένα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Αν ή ευσέβεια ανεβάζει τις ψυχές μας στον ούρανό, ή έρωας τις κατεβάζει στα πόδια μας.

Βύρων.

Η γυναίκα: προτιμούν να υποτινάξουν ή άρετή των παρ' το πνεύμα και ή καλλονή των.

Φοντενέλ.

«Ας μην κρίνουμε να συγγένουν γυναικεία στο δέμα της φιλίας.

Ζωφφρέν.

Ε'Ν ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ ΤΟΠΙΚΩΣ

ν' απαλλαγείτε δηλαδή από το περιττόν λίπος της κοιλίας, στομάχου, γλουτών, μηρών, κνήμων, βραχιόνων κλπ. προμηθευθήτε το νέον και άποτελεσματικέτατον Γερμανικόν srécialité

CAJASANK

ΜΟΝΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΧΡΗΣΙΣ

«Ανευ ειδικής διαίτης και γυμναστικής δύνασθε ν' αδυνατίσετε εις οιονδήποτε μέρος του σώματος επιθυμήτε διά τοπικών επαλείψεων. Αί παργγελίαι των επαρχιών έντελεσούνται τάχιστα. Ζητούνται σοβαροί αντιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Γεν. Αντιπρόσωπος. — Αποκλειστική χονδρική και λιανική πώλησις:

ΕΓΓΛΑΝ ΚΑΡΧ, ΝΙΣΥΡΟΥ 4 - ΑΘ'ΝΑΙ

(Μικρόν Ζάππειον)

ΒΕΡΝΙΚΙ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑ

ΟΔΟΣ ΦΙΛ' ΑΛΗΝΩΝ 14

Πλήρες Δημοτικόν Σχολείον και πλήρες Γυμνάσιον έξεταξίον. Δεκτοί ασθηταί και μαθηταί έξωτετικοί, ήμίτεροι και έξωτετικοί. Διδασκαλία άπρωτελεσματική. Έλτινρία έξισφαλισμένη εις τας άπολυτην έξετασεις της Έκτης Γυμνασίου. Είναι γλώσσα υπό ειδικών καθηγητών. Έπίβλεψις πατρική. Δίαιτα έσωτερικόν μαθητών οικογενειακή. Αί έγγραφαι ήρχισαν. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΕΞΕΤΑΞΙΑ

Προσωπικόν άριστον, έπιτυχία των μαθητών της έκτης του Γυμνασίου πρό της έξεταστικής έπιτροπείας, πλήρης.

Έργασία σύντομος και καρποφοροτάτη.

Διδασκαλία της Γαλλικής και Άγγλικής έπιμελημένη και ύποχρεωτική.

ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟΝ, ΕΥΡΥΧΩΡΟΤΑΤΟΝ, ΥΓΙΕΙΝΟΤΑΤΟΝ, ΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΩΝ.

Αί έγγραφαι ήρχισαν. Κανονισμός άποστέλλεται τω αϊτούντι.

ΘΕΡΜΑ-ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ήρχισεν ή λειτουργία των θερμών θαλασσίων ιαματικών λουτρών, με τα όποια ή καθείς δύναται ν' άντικαταστήσιν άνεξέδως τα λουτρά Αϊδηψού, Μεθάνων, Λευτρακίου και Υπάτης.

ΕΙΣ ΤΟ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ "Ο ΦΟΙΝΙΞ"

Ίανος 5 Πλατ. Όμονοίας (παρπαλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη)

ΤΕΛΕΙΑ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΕΣΙΣ

ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Ίατρικα συμβουλαι άπολύτως ΔΩΡΕΑΝ

Όραι εργασίας 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΒΕΛΟΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ

ΓΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

ΓΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONE

(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει καθή ευκολίαν δια την έπιτυχίαν του ζωτικού σκοπού. Κεφάλαια ποσολοιμένα μέχρι σημερον. Τεσσαρακοντα διακατομμυρια δραχμαί. Ασφαλιστήρια ήγγυημένα παρα του Θησαυροφυλακείου του Ιταλικού Κράτους.

Γ'ΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

Γ'αντα Σταδίου 47 - Γ. Σταθών 2, (2ος όμοφος)

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΟΣΚΛΗΡΟΣΕΩΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλλίτερον φάρμακον διά την θεράπειαν της αρτηριοσκληρώσεως και αρθριτιδος άπεδείχθη ότι είναι ή Arteriovacine Dr. Cilimbaris.

Η αρτηριοσκληρώσις θεράπεται τάχως διά της αρτηριοβακίνης Τσιλιμπαρί, άνευ διαίτης και άφαιμάξεων, έπ'αφης και ή άρθριτις άνευ λουτροών.

Την συνιστούν οι διαπρεσσότεροι ίατροί της Ερώπης.

Είνε έγκριμένη υπό του Ίατροσυνεδρίου της Ελλάδος, υπό της Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό του Διεθνούς Ίατροσυνεδρίου της Βέρνης. Εύρισκεται εις τα φαρμακεία.

Αντιπρόσωπος

Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ

Φαρμακοποιός, Άγιόν Κωνσταντίνου 15, Αθήναι.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε υόνη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικής βαφάς μαρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και νεύργια.

Αί βαφαί ARTI πωλύνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνεικίας σας εις 50 υοδέρους χρωματισμού.

Γεν. Αντιπρόσωπος

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λενα 21α

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

αποδίδει εις κρυστασόν άντασιν και διαγυσιν και στοιχίζει λιγώτερα άπο ότι ένας καλός φωνογράφος.

Το ραδιοφωνον «CONCERT» είναι ή άπαρσιμότερη σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται Γ'ραφείοι

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.

Λενα 21α

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπί δεκαεστίαν Έμπειλήτης της Ιδιαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην όδόν Κεφαλληνίας και Τεγέας 1. Όραι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ. Άριθ. Τηλεφ. 7—52.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνέσιν ποὺ σᾶς πρέπει, μέσα στὸ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπιτί σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς ποὺ θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινοὺς ἀπαραμίλλους ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὲς στιγμὲς, ξεχνώντας τὸν θέρυθο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὡραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπορεῖτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσακείου 12 Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 23

Πειραιεὺς: Ὁδὸς Φίλωνος 48. Ρόδες: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.

Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.